

பாய்மரக் கப்பல்

காவியம்

பாவண்ணன்

புத்தகம்

காவ்யா

சசிராசல்

1996

Published by KASHMI SUNDARAM
KAAVYA
12, 17th E Cross
Indira Nagar, Bangalore
Bangalore - 560 038

Cover Picture by ...
பாய்மரக் கப்பல்

பாவண்ணன்

PRINTED AT MAAS PRINTERS, BANGALORE

"PAAYMARAKKAPPAL"

A Tamil Novel

by PAAVANNAN

First Edition : December 1995

© PAAVANNAN

Price : Rs.50.00

Published by LAKSHMI SUNDARAM

KAAVYA

16, 17th 'E' Cross

Indhira Nagar II Stage

Bangalore - 560 038

Cover: Prakash Surya's Untitled Painting (from the book ' Selected Surrealist Paintings' Published by National gallery of modern art, New Delhi) is used with courtesy.

Typeset at Sree Sakti Prints, Bangalore-560005.

PRINTED AT: MAA PRINTERS, BANGALORE-79.

பெரியப்பா

மேலும் அவர் செய்திருக்கிற அனைத்து நன்மைகளையும்
பெரியப்பாவுக்கு அன்புடன் சொல்லித் தருகிறேன். அவர்
செய்திருக்கிற அனைத்து நன்மைகளையும் அன்புடன்
சொல்லித் தருகிறேன். அவர் செய்திருக்கிற அனைத்து
நன்மைகளையும் அன்புடன் சொல்லித் தருகிறேன்.

மேலும் அவர் செய்திருக்கிற அனைத்து நன்மைகளையும்
பெரியப்பாவுக்கு அன்புடன் சொல்லித் தருகிறேன். அவர்
செய்திருக்கிற அனைத்து நன்மைகளையும் அன்புடன்
சொல்லித் தருகிறேன். அவர் செய்திருக்கிற அனைத்து
நன்மைகளையும் அன்புடன் சொல்லித் தருகிறேன்.

பெரியப்பா

அன்புடன்
பெரியப்பா வேணுவக்கு

பதிப்புரை

பாவண்ணன் தமிழ் நாவல் வரிசையில் தனி ரகம். இவர் மற்றவர்களைப் போன்று தம் கதைகளைக் கதைகளில் தேடாமல் வாழ்க்கையில் தேடிவருபவர். இதுபோலவே கதை சொல்லும் முறைக்கும் வேறு யாரிடமும் போய் கடன் வாங்கவோ, கையேந்தவோ செய்வதில்லை. இவர் தனக்கென ஒரு தனித்த பாதையையும் அதில் பயணத்தையும் வகுத்துக் கொண்டவர்.

இவரது சிறுகதைகளை முதலில் வெளியிட்டு (வேர்கள் தொலைவில் இருக்கின்றன) அறிமுகம் செய்து வைத்த காவ்யா தொடர்ந்து இவரது சிறுகதைகளையும் மொழி-பெயர்ப்பு நாடகத்தையும் (மதுரைக்காண்டம்) வெளியிட்ட-பின் இப்போதுதான் இவரது நாவலை முதன் முதலாக வெளியிடுகிறது. ஏற்கனவே இரண்டு நாவல்களை (வாழ்க்கை: ஒரு விசாரணை, சிதறல்கள்) எழுதியவர் இப்போது பாய்மரக்கப்பல் மூலம் மீண்டும் தன் பயணத்தைத் தொடருகின்றார். 'கரைசேர' வாழ்த்துக்கள்.

--காவ்யா.

ஒன்று

பட பட வென்ற ஓசையுடன் ஓடி வந்து நின்றது ராஜ்தூத் . தார்ச்சாலையில் இருந்து வண்டியை இறக்கி நிறுத்தினான் துரைசாமி. எஞ்சினை அணைப்பதற்கு முன்பு ஹாரனை இரண்டு மூன்று தரம் திரும்பத் திரும்ப அழுத்தினான். பிரதான சாலையில் இருந்து விலகி வளைவுகளோடு ஓர் ஒற்றையடிப்பாதை நீண்டிருந்தது. எடுத்ததுமே வண்டியைக் கீழேயே இறக்கி விடத்தான் நினைத்தான் . மறுகணமே மனசு மாறிப் பாதை ஓரத்திலேயே நிறுத்தினான். ஒற்றையடிப் பாதையின் இரண்டு பக்கங்களிலும் நாலைந்து நாள்களுக்கு முன்பு வெட்டிப் போட்ட வேலிக்காத்தான் புதர்கள் அரையும் குறையுமாய் உலர்ந்திருந்தன. காட்டமான ஒரு மணம் நாசியைத் தாக்கியது. கூடவே மனிதக்கழிவின் துர்நாற்றம். புதர்களின் மறைவிடம் மனிதர்களுக்குப் பெரிய வசதியைச் செய்துவிட்டிருந்தது. இனி அவர்களெல்லாம் என்ன செய்யக் கூடும் என்று தோன்றியது.

மைதானம் போல் விரிந்த இடத்தில் சுற்றுச் சுவர் எழும்பிக் கொண்டிருந்தது. பத்து நாள்களாக வேலை செய்து இடுப்பளவுச் சுவர்தான் வளர்ந்திருந்தது. பக்கத்திலேயே இன்னும் இரண்டு லாரி செங்கல் லோடு இறக்கப்பட்டிருந்தது. அதற்குப் பக்கத்தில் ஆற்று மணலின் குவியல். இன்னொரு திசையில் மூங்கில்கள். இரண்டாகப் பிளந்த நீண்ட பனை உத்திரங்கள். வெளிப்புறத்தில் நாலு கழி நட்டு தார்ப்பாயைச் சுற்றிய தற்காலிக அறை ஒன்றும் இருந்தது. ஹாரன் சத்தத்தைக் கேட்டதுமே அங்கிருந்து நடுத்தர வயதுக்காரன் ஒருவன் எட்டிப் பார்த்துவிட்டு ஒடோடி வந்தான். அதற்குள் துரைசாமியும் ஒற்றையடிப்பாதையில் இறங்கி கொட்டகையை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்திருந்தான். பாதிவழியில் அவனை வணங்கி எதிர்கொண்டான் ஓடிவந்தவன்.

6 / பாவண்ணன்

“என்ன மேஸ்திரி, பாகலையே தூக்கமா?”

“என்னங்க அப்படி சொல்லிட்டிங்க. கால நாஷ்தாவுக்கே இப்பத்தான் ஒக்காந்தான்”

அவன் சொன்னதைக் காதில்—வாங்கிக் கொள்ளவே இல்லை துரைசாமி. விடுவிடுவென்று நடந்து வேலை நடக்கும் இடத்திற்குச் சென்றான். சிமெண்ட் கலவை குழைத்துக் கொண்டிருந்தவன் நிமிர்ந்து வணங்கினான். மட்டம் பார்த்துக் கல்லை அடுக்குவதில் கண்ணும் கருத்துமாய் இருந்தார்கள், கொலுத்துக்காரர்கள். ஈரம் படாத செங்கல்லைத் தந்து விட்டதற்காகச் சித்தானைக் கடுமையாய்த் திட்டினான் ஒருவன். “ஏம்மா, தண்ணி ஊத்துங்க தண்ணி ஊத்துங்கன்னு எத்தன தடவ சொன்னாலும் காதுலயே வாங்கமாட்டிங்களா. காலங்காத்தாலயே இந்த அன்ன நட நடந்திங்களன்னா இன்னம் கொற பொழுதுக்கு என்ன செய்விங்களோ” என்று பெண்களைப் பார்த்துக் கூச்ச லிட்டான் அவன். பதில் எதுவும் பேசாத பெண்கள் குடங்களில் தண்ணீர் கொண்டு வந்து செங்கல் குவியலை நனைத்தார்கள்.

பத்து நாள்களுக்கு முன்பு வரை கூட சிதிலமடைந்த சுவர்களே அங்கு நின்றிருந்தன. ஒரு காலத்தில் வழிப் போக்கர்கள் தங்கி இளைப்பாற வசதியாய் இருந்த சத்திரம் அது. தனது குடும்பப் பெருமைக்கு அது மிகப் பெரிய அடையாளம் என்று சுப்பராயக்கவுண்டர் சொல்லிச் சொல்லிப் பிரஸ்தாபித்துக்கொண்ட இடம். ஆனால் காலம் ஒரு வியாதியைப் போல அச்சத்திரத்தை ஆக்கிரமித்துச் சிதைத்தது. பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு முதலில் அதன் காரை விழுந்தது. மழையையும் காற்றையும் தாங்கும் பலம் இல்லாமல் போய்விட்டது. குட்டிச் சுவர்களாகி, அப்புறம் சூதாடும் மறைவிடமாகி, அதற்கப்புறம் ஆடுமாடுகள்,

கழுதைகள் புழங்கும் இடமாகி, மனிதர்களின் கழிவு உபாதைகளுக்கு மறைவிடமாக உருமாறியது.

புதிய ஆட்சியில் சாராயக் கடை உரிமையை ஏலத்தில் எடுத்திருந்தான் துரைசாமி. கட்சியில் நெருக்கமானவர்கள் வருஷம்தோறும் அவனுக்கே உரிமை கிடைக்க ஏற்பாடு செய்வதாய் உறுதி அளித்திருந்தார்கள். அவர்களின் உபசாரப் பேச்சுக்களும், வாய்ச் சத்தியங்களும் அவனுக்குப் போதை யூட்டின. உற்சாகக் கனவுகள் மனசில் விரிந்தன. சொந்த மாகவே ஓர் இடத்தை வாங்கிக் கடையைக் கட்டிவிட முடிவு செய்தான். பணக் கட்டுகளுக்குப் பழம் பெருமையை விற்றுவிட்டார் சுப்பராயக்கவுண்டர்.

முதலில் அந்தச் சுவர்களை இடித்து அப்புறப் படுத்துவதில்தான் தாமதம் உண்டானது. பாதையில் இருந்து அண்ட முடியாத வகையில் நாலு புறமும் முட்புதர்கள் அடர்ந்திருந்தன. எல்லாவற்றையும் வெட்டிச் சாய்த்தார்கள். உள்ளே இறங்கி வேலை செய்ய முடியவில்லை. அந்த அளவு கடுமையான துர்நாற்றம். சாராயத்தைக் குடித்துவிட்டுத்தான் வேலை செய்தார்கள். ஒண்ட வந்த மாடுகளும் கழுதைகளும் முதலில் மிரண்டு சத்தமிட்டன. சுற்று வட்டாரத்து ஜனங்கள் கூட வெறித்துப் பார்த்தார்கள். எதற்காக இடிக்கிறார்கள் என்று கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டார்கள். சாராயத்தின் பெயரைக் கேட்டதுமே பலருக்கு முகம் பூரித்து விட்டது. திருட்டுச் சாராயத்துக்காக நாலைந்து மைல் நடந்து போய் வருகிற வர்கள் அவர்கள். தம் கஷ்டங்களுக்கு விடிவு பிறந்ததைப் போல குதூகலமடைந்தார்கள்.

ஒரு சித்தானைச் சைகையால் கூப்பிட்டு டீ வாங்கிவரச் சொன்னான் மேஸ்திரி. எதையும் கவனிக்காத துரைசாமி வளரும் சுவர்களையே வெறித்தபடி இருந்தான். மனசில் அமைதியின்றித் தவித்தான். சுவர்களை ஒரு முறை

8 / பாவண்ணன்

முழுக்கவும் சுற்றி வந்தான். அவனுக்குப் பின்னாலேயே பணிவுடன் நின்றிருந்தான் மேஸ்திரி.

“இந்தாங்க, சாப்புடுங்க”

சித்தாளின் கையிலிருந்த கிளாசை வாங்கி நீட்டினான் மேஸ்திரி. டயின் மிடறு நெஞ்சில் இறங்கியபோது இதமாக இருந்தது. காலைப்பதற்றம் மெல்ல மெல்லத் தணிவது போல உணர்ந்தான் துரைசாமி. எங்கோ அடிவானில் பார்வையைப் பதிந்து மெல்ல மெல்லப் பருகினான். பணிப்பெண்கள் அனிச்சையாய் அவன் பக்கம் கண்களை ஓட்டுவதும் நடப்பதுமாய் இருந்தார்கள். சிறிது நேரத்திற்குப் பின் “வாங்க கொட்டாய்க்குப் போயிடலாம். ரொம்ப வெயிலா இருக்குது” என்று அழைத்தான் மேஸ்திரி. அவன் கை அந்தத் தார்ப்பாயாலான கொட்டகையைக் காட்டியது. உள்ளே இரண்டு ஸ்டூல்களும் மேசையாய் உபயோகப்படும் ஒரு பெட்டியும் இருந்தன. பெட்டிமேல் இருந்த டிபன்பாக்கை அவசரமாய் எடுத்து மூடினான் மேஸ்திரி. மூலையில் நிறைய பீடித்துண்டுகளும் கரிந்த வத்திக் குச்சிகளும் கிடந்தன. துரைசாமியின் பார்வை அந்தப்பக்கம் செல்வதைக் கண்ட மேஸ்திரி சட்டென ஒரு பெண்ணைக் கூப்பிட்டுப் பெருக்கிச் சுத்தப் படுத்தும்படிக் கட்டளையிட்டான். கூட்டி முடிக்கும் வரையில் இருவரும் வெளியேயே நின்றிருந்தார்கள். பிறகு துரைசாமி உள்ளே சென்று தயங்கியபடி அமர்ந்தான்.

“இன்னம் எத்தன நாளாவும் மேஸ்திரி?”

“எண்ணி ரெண்டு வாரத்துல முடிச்சிர்வாங்க”

“வேல தொடங்கும்போதே அப்படித்தான் சொன்னிங்க.”

“இடிக்கற வேல இவ்வளவு நாளு இழுக்கும்ன்னு நெனைக்கலிங்க. பழசுதான, ரெண்டு நாள்ல இடிச்சி கெடாசிடலாம்ன்னு நெனைச்சிருந்தன். நம்ம நேரம் ஆளே கெடைக்கல. வரவர கூலி ஆளுங்க கெடைக்கறதே குதிரைக் கொம்பா இருக்குது. ஒடம்பு வணங்கி வேல செய்ய எவனுக்கு மனசு வருது சொல்லுங்க. சும்மா கொலுறால நாலு இழுப்பு இழுத்துப் பூசறதுக்கே நான் நீன்னு போட்டியா போச்சு.”

“ரெண்டு வாரத்துல கண்டிப்பா முடிச்சாவணும் மேஸ்திரி. சரக்குங்க வந்துட்டா அப்புறம் ஏறக்கறதுக்குப் பிரச்சனயா இருக்கக் கூடாது.”

“நீங்க எதுக்கும் கவலப்படக்கூடாது மொதலாளி. சொன்ன நேரத்துல முடிச்சிரலாம். இடுப்பு உயரத்துக்கு இப்பவே செவுரு வந்தாச்சி. இன்னம் மூண்டி வந்தா போதும். அப்புறம் உத்தரத்தப் போட்டு மூங்கிலக் கட்டிட்டா கூரைய போட்டுர்லாம்.”

அவன் குரலில் தன்னம்பிக்கை ஒலித்தது. துரைசாமியின் கவலைகளையெல்லாம் அறிந்து சொன்ன மாதிரி இருந்தது. ஸ்டூலில் இருந்து எழுந்து நின்றான் துரைசாமி. செருப்புகளை மாட்டிக் கொண்டு வெளியே வந்தான். வெயில் சுள்ளென்று அடித்தது. கண்களைக் கூசியது. பேண்ட் பைக்குள் இருந்து கர்சிஃபை எடுத்து முகம் துடைத்தான். அங்கிருந்தபடியே பிரதான சாலையைப் பார்த்தான். பிரதான சாலைக்கும் அந்த இடத்துக்குமான நூறடி இடைவெளியை இன்னும் ஒழுங்காய்ச் சீர்ப்படுத்திவிட்டால் போதும் என்றும் இதைவிடத் தோதான இடம் ஊரில் வேறு எங்கும் தனக்குக் கிடைக்காது என்றும் நம்பினான். ஊர்க்குள் பஸ் நிறுத்தத்தை ஒட்டித் தொடங்குகிற கடைத்தெரு ஏறத்தாழ இருநூறு அடி தொலைவில் முடிந்தது. இந்தப்பக்கம் இருநூறு அடி தொலைவில் குடியிருப்பு தொடங்கியது. பின்புறம்

10 / பாவண்ணன்

செல்லும் கிளைப்பாதைகள் ஒருபுறம் ரயில்வே ஸ்டேஷன் பக்கமும் இன்னொரு புறம் சேரியை நோக்கியும் பிரிந்தன. மின்சாரத்துக்கு மட்டும் ஏற்பாடு செய்துவிட்டால் இரவும் பகலும் வியாபாரத்துக்குப் பஞ்சமிருக்காது என்று தோன்றியது.

மின்சாரத்துக்கான ஏற்பாடுகளுக்காகத்தான் காலை முழுக்க அலைந்துகொண்டிருந்தான். அதற்கப்புறம் வீட்டுக்குப் போனபோதுதான் பிரச்சனை தொடங்கியது. சாராயக் கடையை ஏலத்தில் எடுத்தது அவன் தாத்தாவுக்குப் பிடிக்கவே இல்லை. அதற்காக அவன் அலைகிற அலைச்சலும் பிடிக்கவில்லை. ஆனமட்டும் தடைசொன்ன வண்ணமாகவே இருந்தார். வெயிலில் இருந்து உள்ளே நுழைந்த தருணத்தில் "தோ வந்துட்டுது ஒன் வேதாளம். போய் சோத்தப் போடு" என்று பக்கத்தில் இருந்தவளைப் பார்த்துச் சொன்னார். அதுதான் அவன் கோபத்தைச் சட்டென்று கிளறிவிட்டது. ஒரு திறப்புக்காகக் காத்துக் கிடந்தவன் போல மடமடவென்று மூச்சுவிடாமல் கத்திவிட்டான்.

"தாத்தா....ஒன் வயசுக்காகத்தான் நானும் பொறுத்துப் பொறுத்துப் போறன். குத்திக்குத்திக் காட்டிப் பேசறத இன்னியோட விட்டுடு. ஒன் காலம் வேற. என் காலம் வேற. நீ சேறு மெதிச்சி நெல்ல நட்டு வளந்தது மாதிரி நா வளரமுடியாது. எனக்கு அந்த வேல தெரியாது. தெரிஞ்சாலும் செய்ய மாட்டேன். வேல எதுவா இருந்தாலும் சம்பாதிக்கறதுதான் குறிக்கோள். நீ விவசாயம் செஞ்சி சம்பாதிச்சன்னு சொன்னா நா சாராயக் கட வச்சி சம்பாதிக்கப் போறேன். ரெண்டு காணி நெலத்த இருபது காணி நெலமா ஆக்கனன் ஆக்கனன்னு சும்மா பீத்திக்கறதுல அர்த்தமே இல்ல. என்னாலயும் லட்ச ரூபா போட்டு லட்ச ரூபா எடுக்க முடியும். வெவசாயத்தப்பாரு வெவசாயத்தப் பாருன்னு

பாய்மரக்கப்பல் / 11

பாய்மரக்கப்பல் / 13

ளையாலியே முடியல.
தொண்தொணக்காம

ல்ல நடந்து புல்லட்டை நிறுத்தி இருந்த
ன். தொடர்ந்து இரண்டு பாண்டிச்சேரி
ன் ஒன்றாகப் போட்டி போட்டுக் கொண்டு
ன் சந்தங்கள் காதைத் துளைத்தன.
விழுப்புரம் நோக்கி ஒரு டிராக்டர்
ச் சென்றது.

ங்க முடியவில்லை.
அவன் ஒரு ஆள் ஏர்
மம். அப்பேர்ப்பட்ட
மட்டும் வெளங்காம
பாளி ஒலகம் பூரா
தெரிமா. ஒன்னப்
பு..."

புரைவர் துரைசாமியைப் பார்த்து வணக்கம்
தான். துரைசாமியும் கையசைத்துத் தன்
தரிவித்தான்.

பாத்தீங்களா. ரெண்டு நாளா நான்
பாவவே இல்ல"

ங்களோடு கையை
மூச்சு வாங்கியது.
கார்ந்தார். கண்கள்
ரோமங்களிடையே
டார். இன்னொரு
றுமுகம் கோணல்
பார்த்து ஏதோ
பறிக் கொண்டி
வித்துக் கொள்
என்று மல்லிகா
தில் அவனது
றுகிய கைகள்
ரு மூலையில்
கைக்குழந்தை
ரட்சியோடு

பெஞ்ச்சிங்க விஷயம்தான. நேத்து சாயங்
பாத்தேன். பத்துல ஏழு ரெடியாய்டுச்சி. மத்த
ரடு நாள்ல ரெடி பண்ணிடுவன்னு சொன்னான்.
பண்ட அடிக்கறதுக்கு ஒருநாள் காயறதுக்கு ஒரு
சிக்கனாலும் இந்த வாரக் கடைசியில
டக..."

வழியில நானும் போய்ப் பாக்கறன்"

பாய்ச் சொன்னான் துரைசாமி. டீ தம்ளர்களும்
பாய் சித்தான் வந்து சேர்ந்தான். முழங்கை
சிமெண்ட்டில் வெளுத்திருந்தது. சிகரெட்டை
வத்துக்கொண்டு "வத்திப்பெட்டி இருக்குதா"
ஸ்திரியிடம் கேட்டான் துரைசாமி. மறுகணமே
வத்திப்பெட்டியை எடுத்து குச்சியைக் கிழித்து
பற்ற வைத்தான். நிதானமாய்ப் புகையை இழுத்து
றகு டீயைப் பருகத் தொடங்கினான் துரைசாமி.
ர்வை சாலையின் எதிர்ப்புறம் சென்றது. இரண்டு
ஒரு சுவரோரம் மேய்ந்து கொண்டிருந்தன. கிழிந்து

கட்டிலில்
சுருங்கிய
யும் விலா

14 / பாவண்ணன்

தொங்கும் ஒரு சினிமா போஸ்டருக்காக எட்டி
 செய்தன அவை. கிழிந்து தொங்கும் போ
 இன்னொரு பழைய போஸ்டர் மங்கலான நிர்
 அதிலும் நிறைய கிழிசல்கள். தவக்கோ
 கிழவரின் உருவம். சட்டென்று அந்த இருந்தது.
 அவனுக்கு ஞாபகத்தில் வரவில்லை. உடலை
 பார்த்தான். இளம்பருவத்தில் அந்த உடலை
 பலவற்றைப் பார்த்திருந்தான். வட பார்ந்து
 சடைமுடி. உருண்ட கழுத்து. புடை பார்க்க
 வயிறு. பெரிய தாடி. மூடிய கண்கள்
 முன்னே நீண்ட கைகள். கையை ஒட்
 அக்கைக்கு ஆதாரமாய் இருக்கிறலை.
 பற்றுக்கோல் இன்றி கைகள் கது.
 தோன்றியது. ஒரே ஒரு கணம் அங்கு
 மூட்டினாலும் மறுகணம் இரக்கல்
 கைகளையும் மூடிய அக்ச
 புகைத்து முடித்தான். தாத்தா
 சென்றது. தாத்தாவை நிரை
 குரோதம் தலை எடுத்தது.
 நசுக்கினான். வெற்றுத் த
 "அப்ப நா வரட்டுமா"
 கொண்டான். "ஆசாரிய
 என்று பணிவுடன் வெ
 தலையசைத்தபடி வண்
 முனைந்தான். அப்பே
 ஒன்று அவன் முன்
 பிச்சாண்டி. என்ன
 அவன் கால்கள் உ
 "பெரியவ
 டாக்டர் கிட்ட

உங்கள் கையோடு கூப்ட்டாரச் சொன்னாங்க.... ”பிச்சாண்டி பதறினான்.

“செத்தொழியட்டும் போடா. அது உயிரோட இருந்து என்ன ஆவப்போவது” என்று கடுப்போடு வார்த்தைகளை இறைத்தான் துரைசாமி. தொடர்ந்து யாருக்குமே கேட்காத வகையில் சில முணுமுணுப்புகள். குழப்பத்தோடும் அதிர்ச்சியோடும் அவன் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் பிச்சாண்டி. ஒரு கணம்தான். மறுகணம் தன் மேலேயே எரிச்சல் கொண்டான் துரைசாமி. தனது அற்பத்தனத்தை எண்ணி அருவருப்படைந்தான். வேகமாய் உதைத்து வண்டியை ஸ்டார்ட் செய்தான். உடனே வண்டி பறந்தது. பின்னாலேயே சுப்பையாவும் சைக்கிளை மிதித்துக் கொண்டு சென்றான். அவர்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த மேஸ்திரியும் சித்தாளும் வேலை நடக்கிற இடத்துக்குத் திரும்பி நடந்தார்கள்.

“அவங்க தாத்தா யார் தெரிமாடா?” என்று கேட்டான் மேஸ்திரி. தெரியாது என்று தலையசைத்த சித்தாள் பதிலுக்காக அவன் முகத்தைப் பார்த்தான்.

“கோர்க்காட்டுக்காரன். ஒரு காலத்துல நாலு மாடு, ரெண்டு ஆடுங்கள் ஒட்டிக்கிட்டு இந்த வளவனுருக்கு பொழைக்க வந்தவன் அவன்”

“பொழைக்கவா?”

“பெரிய பாட்டாளி. முத்துசாமிக்கவுண்டர்னா ஊருக்கே தெரியும். இந்த சொத்தெல்லாம் அந்த ஆளு சம்பாதிச்சதுதான். தாத்தா சம்பாதிச்சத பேரன் அழிக்கறான். எல்லாம் தலையெழுத்து”

இரண்டு

கிழவரின் தோளைப்பற்றி உட்காரவைத்து பாலாடைக்குள் மருந்தை நிரப்பி அவர் வாய்க்குள் ஊற்றினாள் கிழவி. மருந்தின் கசப்பில் அவர் முகம் சுளித்தார். பொக்கைவாயைச் சப்புக் கொட்டித் தனது இஷ்ட மின்மையைத் தெரியப்படுத்தினார். கிழவி கொஞ்சம் தண்ணீரைப் புகட்டி வாயைத் துடைத்து விட்டாள். அறை முழுக்க அவர் பார்வை ஒரு முறை சுழன்று ஓய்ந்தது. ஒரு கணம் அவர் மனம் குழம்பினார். கண்மூடி ஏதோ யோசனையில் லயித்தார். பிறகு கண்திறந்து கிழவியின் கையைப் பற்றி "நாவாம்பா" என்று கூப்பிட்டார். "நான் தான். என்ன வேணும்" என்றாள் அவள். தன்னைச் சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் கூட்டத்தின் மீது அவர் பார்வை ஓடியது. யாரையோ தேடுகிற முகபாவத்தைப் பார்த்து "யாரு வேணும்" என்று கேட்டாள் கிழவி. அந்தக் கேள்வியையே அவர் காதில் வாங்கிக் கொள்ளவில்லை. உள்பக்கம் ஒடுங்கிய அவர் உதடுகள் எதையோ கூட்டி விழுங்குவது போல அசைந்தன. கண்களில் ஈரம் கசிந்தது. ஏதோ பேச முற்பட்டது போல கழுத்து நரம்புகள் அசைந்தன. வெறும் குழறல் ஒலிதான் வெளிப்பட்டது. இதற்குள் அவரது முகம் வேர்த்துவிட்டது. "என்ன மாமா இது சின்னப்புள்ள மாரி.." என்று தலைட்சுமி குனிந்து மிருதுவான துண்டால் சுருக்கங்கள் விழுந்த கன்னத்தையும் தளர்ந்த கழுத்தையும் துடைத்தாள். அவர் மறுபடியும் தலையை அசைத்துக் கொண்டார். கண்கள் மெல்ல மூடிக்கொண்டன.

தொண்ணூறு வயசைக் கடந்து கொண்டிருந்தார் அவர். உலகமே தலைகீழாய் மாறி விட்டதைத் தன் கண்ணாலேயே பார்த்து விட்டவர். அந்தத் தெருவில் இருந்த பலரும் அவருக்குப் பிந்தைய தலைமுறையினர். அனைவருக்கும்

அவர் ஒரு நடமாடும் தெய்வம் போல இருந்தார். பத்துப் பதினைந்து வருஷம் முன்பு வரைக்கும் கூட. அவர் சேற்றில் இறங்கி விவசாயம் பார்த்தார் என்கிற சங்கதி பலரையும் ஆச்சரியத்துள் ஆழ்த்தக்கூடியது.

மண்ணின் சூட்சுமங்களை அவர் மனசு அறியும். காற்று, மழையின் வரவுகளைத் துல்லியமாய் அவர் மூக்கு உணர்ந்து விடும். இயற்கையைப்பற்றி அவர் கொண்டிருந்த ஞானம் எந்த விஞ்ஞானப் புத்தகத்திலும் சேகரிக்க முடியாத சொத்து. தெருவில் யார் நிறுத்திப் பேசினாலும் அவர் நாலு நிமிடம் நின்று பேசத் தயங்கியதில்லை. எல்லாக் குழந்தைகளையும் தலையைத் தொட்டு ஆசிகள் வழங்குவார். திருமண ஜோடிக்குத் தாலியை முதலில் தொட்டு ஆசீர்வாதம் செய்து அவர்தான் கொடுப்பார். விரோதம் கொள்ளும் புருஷன், மனைவியைக் கூப்பிட்டுப் பேசி ராகியாக்கி அனுப்புபார். ஊரேகூடி அவரைப் போட்டியில்லாமல் பஞ்சாயத்து போர்டு பிரசிடென்டாக ஆக்க முயற்சி செய்த போது முடியவே முடியாது என்று மறுத்துவிட்டார். ஒரு பெரிய தேசியக் கட்சி அவரை ராஜ்ஜியசபை உறுப்பினராக்கிக் கௌரவப் படுத்தக் கூட முயற்சி செய்தது. நேரிடையான கோரிக்கையை அவர் மறுக்கக் கூடும் என்பதால் பல சுற்று வழிகளிலும் முயன்று பார்த்துத் தோல்வி கண்டது. எந்த ஆசை வார்த்தைக்கும் கட்டுப் படாமல் கல்லைப் போல இருந்துவிட்டார் அவர். எந்தச் சபலமும் இல்லாத அவரது மன உறுதி பலரையும் வெட்கிக் கூசவைத்தது.

தூக்கத்தில் இருந்து விழிப்பது போல மெல்லக் கண் விழித்தார் கிழவர். இப்போது அவர் முகத்தில் தெளிவு இருந்தது. கிழவி நெருங்கி வந்து "ஏதாச்சிம் வேணுமா?" என்று கேட்டாள். கிழவர், "வேணாம்" என்று தலையசைத்து விட்டுச் சிரித்தார். அப்பொக்கை வாய்ச் சிரிப்பு சுற்றி இருந்தவர்களுக்கு நிம்மதியளித்தது. சுற்றி இருந்தவர்களில்

18 / பாவண்ணன்

ஒருவனைப் பார்த்துப் பெயர் சொல்லிக் கூப்பிட்ட கிழவர் "பெயன் கல்யாணம் நல்லபடி முடிஞ்சிதா" என்று கேட்டார். அவன் தலையசைத்து "முடிஞ்சிது தாத்தா, மரு ஊட்டுக்கு போயிருக்காங்க" என்றான். "நல்லபடியா பாத்துக்க" என்று சொல்லிவிட்டுத் திரும்பினார் கிழவர். இன்னொரு பெண்ணைப் பார்த்து, "மாடு கன்னு போட்டிருச்சா?" என்று கேட்டார். "போட்டிருச்சு தாத்தா" என்றாள் அவள். "என்ன கன்னும்மா?" என்று மீண்டும் கேட்டார் அவர். "கெடாரி" என்று பதில் கொடுத்தாள் அவள். தெரிந்தவர்கள் ஒவ்வொருவரும் வருவதும் போவதுமாக இருந்தார்கள். மீண்டும் அவர் கண்களை மூடிக் கொண்டார். ஏதேதோ எண்ணங்கள் மனசில் அலைமோதிக் கொண்டிருந்தன. ஒருகணம் இருக்கிற தெளிவு மறுகணத்தில் இல்லை. சம்பவங்கள் குழம்பின. உழுது கொண்டே செல்லும் கலப்பை நுனி ஏதோ ஒரு வேரில் பட்டுத் தடுமாறியது போல ஏதாவது ஒரு எண்ணம் அவரைக் குழப்பியது. அது ஒரு விபரீதக் கனவு போல வளர்ந்து அவரை ஆக்கிரமித்துத் தவிக்க வைத்தது. சம்பந்தமே இன்றி என்னென்னமோ வார்த்தைகளை முணுமுணுத்தார். கண்களைத் திறக்கும்போது எதிரில் நின்று "என்ன..என்ன" என்று கேட்கும் ஆள்களின் முக அடையாளம் தெரியாமல் அவஸ்தைப்பட்டார். எதிரில் இருப்பவர்கள் தம் ஸ்பரிசங்களால் அவருக்குத் தம்மை யுணர்த்த முயற்சி செய்தார்கள். தீண்டலையோ, பேச்சையோ உணர முடியாத உலகத்தில் அவர் மெல்ல மெல்ல அமிழத் தொடங்கினார். அவர் மனம் படும் தத்தளிப்பை நெற்றிச் சுருக்கங்கள் காட்டின ஏதேதோ பெயர்களைச் சொல்லிப் பிதற்றினார். பகலும் இரவும் அவர் கூடவே இருந்தாள் கிழவி.

மறுநாள் சோதிக்க வந்த டாக்டர் அவர் ஆரோக்கியம் வெகுவாக முன்னேறியுள்ளது என்று தெரிவித்தார். ஆச்சரியப் படத்தக்க வகையில் கிழவர் தானாகவே எழுந்து உட்கார்ந்து

அவருடன் உரையாடினார். இரண்டு நாள்களாக எதுவுமே தனக்கு நேராதவர் போலத் தெளிவாகப் பேசினார். மருந்து மாத்திரைகளிலிருந்து தனக்கு விலக்கு அளிக்கும்படி அவர் பொக்கை வாயால் சிரித்தபடி டாக்டரிடம் கெஞ்சினார். ஒரு குழந்தையைச் சமாதானம் செய்வது போல அவருக்கு ஆறுதல் சொன்னார் டாக்டர். “சாகப் போற கட்டைக்கு எதுக்குங்க இந்த வைத்தியம்” என்று உடனே சலித்துக் கொண்டார் கிழவர். அவர் முகம் உடனே மாறியது. டாக்டர் அவரது தோள்களைப் பற்றி “அப்படியெல்லாம் சொல்லக் கூடாது, தெரியுங்களா” என்று அதட்டலும் அன்பும் இணைந்த குரலில் சொன்னார். “ஏன் சொல்லக்கூடாதுங்க... போவ வேண்டிய நேரம் வந்தா போவ வேண்டியது தானே...” என்று தாழ்ந்த குரலில் சொன்னார் கிழவர். “போவ வேண்டிய வயசுன்னு யாரு சொன்னது ஒங்களுக்கு. இன்னம் நூறு வருஷம் இருப்பீங்க நீங்க” என்று குதூகலமான குரலில் சொன்னார் டாக்டர். உண்மையிலேயே அவருக்கு இருந்த ஆரோக்கிய முன்னேற்றம் குறித்து மிகவும் திருப்தியான மனநிலையில் இருந்தார் டாக்டர். இதயத்தாக்குதலுக்கு ஆளானவராக அவரை அக்கணத்தில் கணிக்க முடியாது என்று தோன்றியது. “இப்பவே நூறு ஆவப்போவது. இன்னம் நூறு வருஷம் இருக்கணுமா?” என்று வெட்கப்பட்டவர் போல முணகினார் கிழவர்.

இருட்டத் தொடங்கிய நேரத்தில் “பெரிய கவுண்டரு இருக்காருங்களா?” என்று ஒரு கிழவர் கதவுக்குப் பக்கத்தில் நின்று கேட்டபோது “யாரு?” என்று கேட்டாள் மல்லிகா. அவள்தான் வாசலை ஒட்டி நின்றிருந்தாள். பால் குடிக்க மறுத்த குழந்தைக்குப் பின்னாலேயே பால் தம்ளரோடு தொடர்ந்து வந்தாள். வந்த கிழவர் அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தார். ஆனால் அவளுக்கு அவர் யார் என்று தெரிய வில்லை. உள்ளே போய் தனலட்சுமியை அழைத்து வந்து

20 / பாவண்ணன்

காட்டினாள். அவளுக்கும் தெரியவில்லை. அவளிடமும் அந்தக் கிழவர் “பெரிய கவுண்டரு இருக்காருங்களா?” என்று பழைய கேள்வியையே முன்வைத்தார்.

“இருக்காரு...நீங்க யாரு” என்று தயக்கத்தோடு கேட்டாள் தனலட்சுமி.

“நா கோர்க்காடு தாயி, வேற வேலயா இங்க வந்தன். கவுண்டருக்கு முடியாம இருக்குதுன்னு கேள்விப்பட்டன். அதான் பார்த்துட்டுப் போவலாமின்னு....” என்று இழுத்தபடி நிறுத்தினார் கிழவர்.

“இப்பதான் தூங்கனாரு, உள்ள வாங்க” என்றபடி தனலட்சுமி அவர் உள்ளே வர வழிவிட்டார். அவர் உடனே, “இல்ல தாயி.. நா இப்படியே ஒக்காந்துக்கினிருக்கன். கவுண்டரு எழுந்ததும் சொல்லுங்க. பார்த்துட்டுப் போறன்” என்று மரத்தடியைக் காட்டினாள். “பரவாயில்ல பரவாயில்ல. உள்ள வந்து உக்காருங்க” என்று வலியுறுத்தினாள் தனலட்சுமி. கிழவர் மெல்லப் படியேறி அறைக்குள் வந்தார். உள்ளே கிழவர் இருந்த அறைக்குள் அவரையும் அனுப்பி விட்டு நின்றாள். மல்லிகா கிழவரின் அருகில் சென்று எழுப்பப் போனாள். உடனே புதுக்கிழவர் அவளைத் தடுத்தார். “தூங்கட்டும் தாயி...அவரு எழுந்ததும் பார்த்துட்டுப் போறேன்” என்றபடி குத்துக்காலிட்டு அங்கேயே உட்கார்ந்தார். மல்லிகா அவரை வினோதமாய்ப் பார்த்துவிட்டு நகர்ந்தாள்.

உட்கார்ந்தபடியே கட்டிலில் இருந்த கிழவரைப் பார்த்தவாறிருந்தார் புதுக்கிழவர். அவர் பார்வையில் அதிர்ச்சி தெரிந்தது. தொய்ந்த உடல்கோலம் அவரை வெகுவாகத் தாக்கியது தெரிந்தது. அவர் கண்களில் இருந்து கண்ணீர்த்துளிகள் சிதறின.

கட்டிலில் கிழவரின் உடல் அசைந்தது. மெல்லக் கண்களைத் திறந்தார். முதலில் “நாவம்பாள்” என்று கூப்பிடத்தான் அவர் வாய் அசைந்தது. எதிரில் உட்கார்ந்திருக்கும் உருவம் அவரைச் சட்டெனக் குழப்பியது. கனவு காண்கிறோமோ என்று உறுத்தியது. அப்போது புதுக்கிழவர் அவரைப் பார்த்துச் சிரித்தார். கள்ளம் இல்லாத அச்சிரிப்பு அவரையும் சிரிக்க வைத்தது. ஆனால் மூளையைக் குழப்பம் தொடர்ந்து கசக்கிக் கொண்டு இருந்தது. அதற்குள் புதுக்கிழவர் முற்றிலும் நெருங்கி வந்து “நா சாமி, அமாச” என்றார். சட்டென அந்தப் பெயரும் உருவமும் அவருக்குப் பிடிபட்டு விட்டது. “அமாச..” என்றவரின் கண்கள் ஆச்சரியத்தில் விரிந்தன. தொடர்ந்து பல கணங்களுக்கு அவர்கள் பேசவே இல்லை. ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தபடி வெகுநேரம் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். புதுக்கிழவர்க்குக் கண்கள் கலங்கின. வேட்டி முனையை உயர்த்தித் துடைத்துப் பெருமூச்சு விட்டார்.

“எப்படிடா இருக்க...?”

“நல்லா இருக்கேன் சாமி. ஒங்களைப் பாக்கும் போதுதான் மனசுக்குக் கஷ்டமா இருக்குது சாமி...”

“நேரம் வந்தா போய்ச் சேர வேண்டியதுதான்டா அமாச. அதுசரி... நீ எப்படி இந்தப் பக்கம்...”

“எம் பேத்திய இங்க கட்டிக் குடுக்கலாமின்னு பாக்கறன் சாமி. போன வாரம் அவுங்க வந்து பொண்ணு பாத்துட்டு வந்தாங்க. அதான் நாங்க வந்து மாப்பளவூடு பாத்தம்... வந்த எடத்துல இப்படி விஷயமின்னு கேள்விப்பட்டதும் மனசு கேக்கல சாமி...”

“யாருடா மாப்பள...?”

22 / பாவண்ணன்

“வீரப்பன்னு பேரு சாமி. இங்கதான் பஞ்சாயத்து போர்டுல குப்ப லாரி ஓட்டறானாம். நீங்க பாத்திருக்கிங்களா சாமி...”

“நல்லாவே தெரியுமே... ரொம்ப நல்ல பையன்தான்...”

“அந்த மதுரவீரனே ஓங்க வாயால சொன்ன மாதிரி இருக்குது சாமி...ரொம்ப சந்தோஷமுங்க...ஆனா, இந்த நெலையில் ஒங்க பாக்கறதுக்குத்தான் மனசு கஷ்டமா இருக்குது சாமி...”

அவர் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டே பேசினார். கிழவருக்கும் கண்கள் கலங்கின. எழுந்து உட்கார்ந்தார். அவருக்கு ஐம்பது வருஷம் வயது குறைந்ததைப் போலிருந்தது.

“எல்லாம் நாம வாங்கி வந்த வரம்டா அமாச...”

அப்போது நாவாம்பாள் உள்ளே வந்தாள். “இது யாரு தெரிதா?” என்று அவளிடம் கேட்டார் கிழவர். அவளுக்குத் தெரியவில்லை. குழம்பினாள். ஆனால் அவளைப் புதுக் கிழவருக்கு ஞாபகமிருந்தது.

“ஒங்க கல்யாணத்துக்கு வண்டி ஓட்டி வந்தவம்மா நானு” என்று எடுத்துக் கொடுத்தார். “நம்ம அமாசடி” என்றும் “நம்ம நெலத்துல படியாளா இருந்தானே அவண்டி” என்றும் பலவாறாக எடுத்துச் சொல்லியும் கூட அவளால் ஞாபகப் படுத்திக்கொள்ள இயலவில்லை. “சரி போ...அவனுக்கு குடிக்க ஏதாச்சிம் எடுத்தா” என்று அனுப்பினார்.

“அப்புறம் ஊருல என்ன விசேஷம்டா அமாச”

“முன்னமாரி இல்லிங்க ஊரு இப்ப. ரொம்ப மோசம்ங்க. அதான் விசேஷம் சாமி”

சிறிது நேரத்துக்குப்பிறகு “ரெட்டி எப்பிடிடா இருக்கான்?” என்று கேட்டார்.

“செத்துட்டாரு சாமி”

ஒரு கணம் அமைதி நிலவியது அங்கு.

“சின்ன ரெட்டி”

“அவனுக்குக் குஷ்டம் வந்து சீந்தக்கூட நாதி இல்லாம போயி தூக்கு போட்டுக்னு செத்துட்டான். சொத்துங்கள் மருமவப் புள்ளைங்கதா அனுபவிக்குது. எல்லாரும் பஸ் வாங்கி ஓட்டறானுங்க சாமி”

“சுந்தரலிங்கக் கவுண்டன் எப்படிடா இருக்கான்? நம்ம நெலத்துக்குப் பக்கத்து நெலம் அவனுக்கு. ஞாபகமிருக்குது இல்ல...”

“அவரும் செத்து ரெண்டு வருஷமாச்சி சாமி”

“புளியந்தோப்ப குத்தகைக்கு எடுப்பானே வாசுதேவன், அவன்...”

“அவரும் போயி ஒரு வருஷமிருக்கும் சாமி...”

“சுப்பரமணி...”

“காசநோய் வந்து பெரியாஸ்பத்திரிலதான் கெடந்தாரு. புள்ளங்க யாரும் அக்கறையா கவனிக்கல சாமி. அப்படியே ஆறுமாசம் கெடந்து போய்ச் சேந்தாரு.”

“கூத்தாடுவானே, அர்ஜுனன்...”

“அவரா.. அவரு சம்சாரத்துக்கு இருந்தாப்போல இருந்து இன்னோர்த்தவன்கூட தொடுப்பு. சொல்லாம கொள்ளாம ஒரு நாளு அவனோட ஓடிட்டா. அந்த அவமானம் தாங்காம கொவளக்கொட்டையை அரச்சி குடிச்சி செத்துப்

24 / பாவண்ணன்

போய்ட்டாரு. நீங்க ஊரவிட்டு வந்த கையோடயே போய்ட்டாரு...”

கிழவருக்கு மேற்கொண்டு கேட்கவே மனம் இல்லை. கலவரமாக இருந்தது. கண்களை மூடிக் கொண்டார். மரணம் என்கிற வார்த்தை அவரைத் தடுமாறச் செய்தது. தன் வயசை ஒத்தவர்கள் அநேகமாய் அனைவருமே உலகத்தில் இல்லை என்கிற செய்தி அவரைப் பீதியுறச் செய்தது. இத்தனை காலமும் அவர்கள் இருக்கக்கூடும் என்றுதான் நினைத்திருந்தார். இன்று உலகில் தான் மட்டுமே இருக்கிறோம் என்கிற எண்ணம் பீதியூட்டியது. உலக உறவை அறுத்துக் கொள்ளும் தருணம் வந்துவிட்டது என்று உள்மனம் அறிவித்தது. பழைய காலம் அவரது கண்முன் விரிந்தது. அதன் நினைவுகள் பீறிட்டெழுந்தன. அவர் மனம் தத்தளிக்கத் தொடங்கியது.

கிழவி வந்து தோளில் தொட்டபோதுதான் அவர் சுயநினைவுக்கு வந்தார். அவரது உடல் சிலிர்த்து அடங்கியது. ஒரு பெரிய பாரத்தைச் சுமந்து வந்து இறக்கியது போல களைப்பாக இருந்தது. தலையை அசைத்துச் தனது நினைவுகளில் இருந்து விடுபட்டு அமாசையின்பக்கம் பார்த்தார். அமாசையையே பார்த்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும் போல இருந்தது. கிழவி மீண்டும் அவரை உலுக்கி ஆறவைத்த பாலைக் கொடுத்தாள். இன்னொரு கிளாஸில் பாலை ஊற்றி அமாசைக்கும் கொடுத்தாள்.

“குடிடா” என்றார் கிழவர். தானும் மெல்லப் பருகி முடித்தார்.

“புள்ள குட்டிங்க எப்படிடா இருக்குது?”

“எல்லாரும் ஒங்க புண்ணியத்துல நல்லா இருக்குதுங்க சாமி. பையன் வயித்துப் பேத்திக்குத்தான் இங்க மாப்பள

பாத்திருக்குது. இன்னம் ரெண்டு பேத்திங்கள புச்சேரிப் பக்கமே கட்டிக் குடுத்தாச்சிங்க சாமி”

“பேத்தியக் கட்டனப்பறம் இங்கயே வந்து தங்கிடறயா?”

அவருக்கு அக்கேள்வி சற்று அதிர்ச்சியாக இருந்தது. ஆனால் ஒரு கணத்துக்குள்ளேயே மீண்டு கொண்டார்.

“வேணாங்க சாமி. பொண்ணு குடுத்த எடத்துல அதிக நாளு தங்கனா மரியாத இருக்காதுங்க. அங்க போவாம இங்க இருந்தா அதுவும் அவுங்களுக்கு மனக்கஷ்டம். நல்லதோ கெட்டதோ இத்தினிகாலம் கோர்க்காட்டுல ஓடியாச்சி. இப்ப போயி புது ஊருக்கு எதுக்குங்க, நா அங்கயே இருந்து அங்கயே சாவணும்...”

கிழவர் கண்களை மூடிக் கொண்டார். ரொம்ப நேரத்துக்குத்திறக்கவே இல்லை. தான் ஊரைவிட்டு வந்த நாள்கள் நினைவில் எழுந்து குழம்பின. பிறகு திடீரென்று கண்திறந்து “ராத்திரி இங்க தங்கி சாப்ட்டாவது போடா...” என்றார். அவர்தயக்கத்தோடு “சரி” என்றார். பிறகு மெதுவாக “நம்ம பிரான்ஸ் தம்பி எப்படி இருக்காருங்க. போக்குவரத்து உண்டுங்களா?” என்று கேட்டார். அக்கேள்வி கிழவரைத் தடுமாற வைத்தது. முகம் குழம்பியது. உதட்டைப் பிதுக்கி “இல்லை” என்பதுபோலத் தலையை அசைத்தார். நாற்பது வருஷத்துயரம் ஒரு பெரும்பாரமாக அவரை அழுத்தியது. அத்துயரத்தைப் புரிந்து கொள்ளாதவர் போல “ஒருதரம் கூட வரவே இல்லிங்களா?” என்று அதிர்ச்சியோடு மீண்டும் கேட்டார். கிழவர் மறுபடியும் தலையைசைத்து; “த்ச்” என்று நாக்கைச் சப்புக் கொட்டினார். அவரிடமிருந்து ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு எழுந்தது. சில நொடிகள் மௌனத்தில் கரைந்தன. பிறகு, “ரங்கசாமித்தம்பி எப்படி இருக்காரு?” என்று

26 / பாவண்ணன்

கேட்டார் புதுக் கிழவர். “அவனா...அவன் சாமியாராப் போயி முப்பது முப்பத்தஞ்சி வருஷமாவுது” என்று தலை குனிந்தபடி பதில் சொன்னார். அவர் குரல் நடுங்கியது. கட்டில் கால் மேல் பதிந்திருந்த பார்வை, தரையில் வெறித்திருந்து பிறகு ஜன்னலைத் தாண்டி, தொலைதூர வானத்தில் பதிந்தது. பல வருஷங்கள் நெஞ்சில் எழுந்து குழம்பின. இதயம் வேகமாய்த் துடிக்க ஆரம்பித்தது. திசைகள் தெரியாத காட்டில் துணைகளையெல்லாம் இழந்து தன்னந்தனியே நடப்பது போல இருந்தது. அவர் கண்கள் கலங்கின.

மூன்று

கோர்க்காட்டில் ஏரிக்கரையையொட்டி மாடு மேய்க்கிற சிறுவர்கள் கூட்டத்தில் முத்துசாமியும் ஒருவன். அவர்கள் வசித்த இடத்திலிருந்து கொஞ்ச தூரமான இடம் அது. அக்கம்பக்கத்துப் பிள்ளைகள் எல்லாம் காலையில் மாடுகளை ஓட்டிக்கொண்டு கிளம்புகிறபோது முத்துசாமியும் கிளம்புவான். கொட்டகையில் இருந்து அவன் அம்மாதான் மாடுகளையும் ஆடுகளையும் அவிழ்த்து விடுவான். முத்துசாமி மாடுகளைப் பார்த்துக் கொள்வான். அவன் தம்பி ஆடுகளைப் பார்த்துக் கொள்வான். இன்னொரு தம்பி சின்ன அக்காவின் இடுப்பில் உட்கார்ந்தபடி அவர்களோடு வருவதற்குக் கையை நீட்டுவான். சின்ன அக்கா அவனைச் சமாதானப்படுத்தியபடியே அவர்களைப் போகச் சொல்வான். அவன் அழுகைச் சத்தம் தெருவைத் தாண்டுகிறவரை கேட்கும். சகோதரர்கள் இருவரும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டு செல்வார்கள். சின்னத் தம்பியின் அழுகையைப் பார்த்து அவர்களுக்குச் சிரிப்பு வரும்.

ரெட்டியார்க்குச் சொந்தமான தென்னந்தோப்பைத் தாண்டி இருந்தது ஏரிக்கரை. சுற்றிவளைத்துச் செல்வார்கள் மாடு மேய்க்கிறவர்கள். தென்னந்தோப்பைச் சுற்றி

வேலமுள்ளாலான படல் இருக்கும். மாடுகள் தம்மை மீறி வேலிக்குள் புகுந்து விடுமோ என்கிற பயத்தில் இதயம் துடிக்க அந்த இடத்தைக் கடந்து செல்வார்கள் அவர்கள். எவனுடைய மாடு உள்ளே நுழைகிறதோ, அவனுக்கு அடி நிச்சயம். வலி ஒருபக்கம் இருந்தாலும், காவல்காரனிடமிருந்து மாட்டை மீட்பது பெரிய நரகவேதனை. லேசில் அனுப்ப மாட்டான் அந்தத் தடியன். ஆயிரம் வேலை சொல்லிச் செய்யச் சொல்வான். அதற்கப்புறம்தான் பாவம் பார்த்து விடுகிற மாதிரி மாட்டை அனுப்புவான். அப்போதும் வசைகளுக்குக் குறைவிருக்காது.

மாடுகள் மேயத் தொடங்கியதும் முத்துசாமி மரத்திலேறி ஆடுகளுக்குத் தழை பறித்துப் போடுவான். ஆடுகளின் சிவந்த நுனிநாக்கு பார்க்க அழகாக இருக்கும். ஒவென்று கூவியபடி ஏரியை நோக்கி ஓடும் மற்ற பிள்ளைகளோடு முத்துசாமியும் சேர்ந்து கொள்வான். எல்லாரும் பந்தயம் போட்டுக் கொண்டு செல்வார்கள். போகும்போதே இடுப்புத் துண்டை அவிழ்த்து விடுவார்கள். எல்லாருடைய துண்டுகளும் கரையில் குவிய தொபீர் தொபீர் என்று தண்ணீருக்குள் பாய்வார்கள். முத்துசாமியின் தம்பி எல்லாருடைய துண்டுகளையும் பாதுகாத்தபடி கரையில் உட்கார்ந்து கொண்டு வேடிக்கை பார்ப்பான். நீச்சலில் நிறைய போட்டிகள் வரும். தனியாய் மூழ்கி அடிமண் எடுத்து வருவான். தொலைவில் இருந்து வீசப்படும் இரும்புத்துண்டை நொடியில் கண்டுபிடித்து எடுத்து வருவான். நடு ஏரியில் இருக்கும் ஒற்றைப்பனை வரை நீந்திச் சென்று தொட்டு விட்டு வருவான். 'அசகாய சூரன்' என்று அவனுக்கு மற்ற பிள்ளைகள் பெயரிட்டிருந்தார்கள். எல்லாரும் கரையேறி விட்டாலும் இன்னும் சிறிது நேரம் நீந்தித் திளைத்து விட்டுத்தான் வருவான் அவன்.

முத்துசாமியின் நீச்சல் திறமைக்குப் பல கதைகள் இருந்தன. தற்கொலை செய்து கொள்வதற்காக விழுந்த

28 / பாவண்ணன்

கூடைக்காரர் சிங்காரக்கவுண்டரில் மலையையைக் காப்பாற்றியது அவன்தான். உச்சிக்குச் சூரியன் ஏறிவிட்ட நேரம் அது. எல்லாரும் கரையேறி மாடுகள் பக்கம் வந்தாயிற்று. ஆள் சந்தடி இல்லாத சந்தர்ப்பம் பார்த்து அவள் போய் விழுந்து விட்டாள். புதர் மறைவில் மலம் கழிக்க உட்கார்ந்திருந்த தயிர்க்காரி பார்த்து விட்டுப் போட்ட கூச்சலில் மாட்டுக்கார பட்டாளமே ஓடிவந்து விட்டது. அவள் தத்தளித்த திசையில் அம்பு போலப் பாய்ந்து துழாவி இழுத்துக் கொண்டு வந்து போட்டான் முத்துசாமி. மற்றொரு சமயத்தில் துணி துவைக்கிற மும்முரத்தில் இருந்த தாய்க்காரியின் பார்வையில் இருந்து தப்பிய குழந்தை தண்ணீருள் இறங்கிவிட்டது. எதற்கோ திரும்பியவள் தண்ணீருக்குள் தவிக்கிற குழந்தையைக் கண்டு ஓவென்று சத்தமிட்டாள். அப்போதும் முத்துசாமிதான் நீந்திச்சென்று காப்பாற்றி எடுத்து வந்தான். நிறையத் தண்ணீரைக் குடித்து விட்டிருந்தது குழந்தை. அதைக் கவிழ்த்த வாக்கில் படுக்கவைத்து அழுத்தினான். உள்ளங்கால்களையும் கைகளையும் பரக்கப்பரக்கத் தேய்த்தான். ரொம்ப நேரம் கழித்து குழந்தை மெல்லக் கண்விழித்த போதுதான் எல்லாருக்கும் நிம்மதியாய் இருந்தது. தாய்க்காரி முத்துசாமியின் கால்களைக் கட்டிக்கொண்டு அழுதாள். முத்துசாமிக்கு மனசு ஒரு மாதிரி குழைவதுபோல இருந்தது. ஓடிப்போய் மாடுகளுக்குப் பக்கத்தில் நின்று கொண்டான்.

சுதந்தரமாக ஊர் முழுக்கத் திரிந்து கொண்டிருந்த முத்துசாமியின் கையில் கலப்பையைக் கொடுத்து நிறுத்தினார் அவன் அப்பா. நங்கூரம் பாய்ச்சப்பட்ட கப்பலைப் போல அவன் திகைத்து நின்றான். அவன் சார்பாக அவன் அம்மா பேசினாள். அவளால் மட்டுமே அவன் திகைப்பைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. “நல்லவன் இன்னும் கொஞ்சம் பெரிசாவறவரைக்கும் இவன்தான் மாட்டப் பாத்துக் கட்டுமே. அதுக்குள்ள அவனுக்கு இது அவசியமா?”

என்றாள். “எத எத எப்பெப்போ செய்யறதுன்னு எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். நீ சொல்லித் தெரிஞ்சிக்க வேண்டிய அவசியம் எனக்கு இல்ல” என்று அம்மாவின் வாயை அடைத்துவிட்டார் அவர். மௌனமாக அந்த மாற்றத்தை ஏற்றுக்கொண்டான் முத்துசாமி. கலப்பையை அழுத்தவும் திருப்பவும் அவன் கைகள் பழகத் தொடங்கின. மார்பின் இறுக்கத்தில் அவன் மூச்சு அமிழ்ந்து விரிந்தது. அவனுக்கு முன்னால் அவன் அப்பா இன்னொரு கலப்பையை அழுத்தி ஏர் ஓட்டிக்கொண்டு சென்றார். மாடுகளின் பின்னால் கால்களை அகட்டி அழுந்திச் செல்லும் அவர் நடையை அவனும் பின்பற்றினான். வெயில் அவன் புறங்கழுத்தில் இறங்கியது. சற்றும் நிறுத்தாமலும் திரும்பிப் பார்க்காமலும் அவர் உழுதுகொண்டே சென்றார். அவனும் பின்னாலேயே செல்ல வேண்டியதாயிற்று. வளைவுகளில் அவர் கலப்பையை ஊன்றி அழுத்திக்கொண்டு மாடுகளை லாவகமாய் வளைக்கிற வித்தை அவனுக்கு ஆச்சரியமாய் இருந்தது. ரொம்ப நேரத்திற்குப்பிறகுதான் அவர் திரும்பிப் பார்த்தார். அவன் உடம்பு வேர்வையில் தெப்பமாய் இருந்தது. சட்டென்று ஏரை நிறுத்திவிட்டு அவனை நெருங்கினார். தன் தலையில் கட்டியிருந்த துண்டை அவிழ்த்து அவன் முதுகையும் மார்பையும் துடைத்து விட்டார். அந்தத் துண்டையே தலைப்பாகையாக அவனுக்குக் கட்டி விட்டார். பிறகு இருவரும் மீண்டும் உழுத் தொடங்கினார்கள். அன்று இரவு கன்றிப்போன அவன் உள்ளங்கைகளுக்கு மஞ்சள் அரைத்துத் தடவி விட்டான் அவன் அம்மா. அவள் கண்களின் ஓரம் கசிவதைக் காணத் தவறவில்லை அவன். “படுத்துக்கடா ராசா” என்று அவனைப்படுக்க வைத்து விட்டுச் சரேலென தோட்டத்துப்பக்கம் சென்றுவிட்டாள். இப்படியே பல இரவுகள். பகல்கள். சில வாரங்களில் ஏரும் கலப்பையும் அவனுக்குப் பழகிவிட்டன.

30 / பாவண்ணன்

அவன் உழுது விதைத்து பயிர் வளர்ந்திருந்த காட்சி அவனுக்குப் பரவசமூட்டியது. அந்தப்பசுமை நிறத்தைக் காணும் போதெல்லாம், அவன் மனம் குளிர்ந்தது. ஏரி மதகில் இருந்து கால்வாய் வழியே ஓடிவரும் தண்ணீரை இரவு நேரத்தில் கண் விழித்திருந்து பாய்ச்சினான். மடையின் வாயைத் திறந்ததுமே குபுகுபுவென்று தண்ணீர் புகுந்து பயிர்களின் கால்களைத் துழாவியபடி ஓடிப் பரவும் காட்சி கிளர்ச்சியூட்டியது. தன் அப்பாவின் வேலைகள் ஒவ்வொன்றிலும் பங்கு கொண்டான் அவன்.

ஒருநாள் இரவில் வீட்டுக்குத் திரும்பியபோது சின்ன அக்கா அழுது கொண்டிருந்தாள். சின்னத் தம்பி அவள் பக்கத்தில் நின்றிருந்தாள். சமையல் வேலையையும் மாடுகளுக்குத் தண்ணீர் காட்டி வைக்கோல் உதறிப் போடுகிற வேலையையும் தனியாக அம்மாவே செய்து கொண்டிருந்தாள். முணுமுணுத்துக்கொண்டே இருந்தாள். அவள் பேச்சு எதுவுமே காதில் விழவில்லை. ஆனால் அடிக்கடி அவள் கண்கள் நிறைந்து வழிந்தன. பக்கத்தில் சென்று “என்னம்மா?” என்று கேட்டான் அவன். அவள் எதுவும் பேசவில்லை. மீண்டும் வலியுறுத்தியபோது “பேசாம போடா அந்தப் பக்கம்” என்று எரிச்சலோடு சொன்னாள். முறைப்பாக எழுந்து வெளியே போய் விட்டான் அவன். இரவில் திரும்பியபோது அப்பாவும் வந்திருந்தார். அவரும் எங்கோ உத்திரத்தில் பார்வை நிலைகுத்த உட்கார்ந்திருந்தார். சல்லார்க்கும் சோறு பரிமாறினாள் அம்மா. யாரும் எதுவும் பேசவில்லை. சாப்பிட மறுத்து அடம்பிடிக்கிற சின்னத் தம்பியைத் தூக்கிச் செல்ல அக்கா வராதது ஆச்சரியமாக இருந்தது. சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்த தங்கைதான் எழுந்து அவனுக்கு ஊட்டுவதற்காக வெளியே தூக்கிச் சென்றாள். அவனுக்குச் சட்டென்று துக்கம் பெருகியது. பாதிச் சாப்பாட்டுக்குமேல் சாப்பிட முடியவில்லை. எழுந்துபோய்

கைகழுவினான். யாரும் தன்னை வலியுறுத்திச் சாப்பிடச் சொல்லாததுகூட அவனுக்கு வேதனையை அளித்தது. வருத்தத்தோடு திண்ணைக்குச் சென்று படுத்துக் கொண்டான்.

நள்ளிரவில் விழிப்பு வந்துவிட்டது. பழக்கமற்ற இடத்தில் படுத்திருப்பதை அவன் உடல் உணர்த்திவிட்டது. எழ முயற்சித்த தருணத்தில் அவன் அம்மாவும் அப்பாவும் குசுகுசுவென்று பேசிக் கொண்டிருப்பது கேட்டது. அம்மா தேம்பிக் கொண்டிருந்தாள். அப்பா அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்லியபடி இருந்தார். "அந்த ரெட்டி கண்ணுப்பட்டாலயே நாசம்தான்" என்றாள். சிறிது நேரத்துக்குப்பின் "அந்தப் பாவியால ஏதாவது ஏடாகூடமா நடக்கறதுக்கு முன்னால நாம நல்ல எடமா பாத்து கல்யாணத்த முடிச்சிரணும்" என்றாள். தொடர்ந்து நீண்ட பெருமூச்சுகள் விட்டாள். அப்பா விடமிருந்து எந்த வார்த்தையுமில்லை. தொடர்ந்து அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்க முடியாதபடி அவன் தூக்கத்தில் அமிழ்ந்து விட்டான்.

மறுநாள் காலையில் மாட்டுக் கொட்டகையில் சாணம் வாரிக்கொண்டிருந்தாள் அம்மா. அவனும் தங்கையும் வைக்கோல் போரிலிருந்து வைக்கோலை இழுத்து உதறிக் கொண்டிருந்தனர். கொட்டகைக்குள் சென்ற அப்பா இரண்டு மாடுகளையும் ஓட்டிக்கொண்டு வெளியே வந்தார். அம்மா வைப் பார்த்து "வரட்டுமா" என்று சொல்லிக் கொண்டார். எப்போதுமே காணாத காட்சி அது. மேய்வதற்குக்கூட அனுப்பும் நேரம் இல்லை அது. எதுவுமே புரியாமல் அப்பாவின் அருகில் சென்று "எங்கப்பா ஓட்டிட்டுப் போற?" என்றாள்.

"போறப்பவே எங்கன்னு கேட்டுட்ட இல்ல, போன காரியம் உருப்பட்டாப்பலதான். ஊத்த வாய வச்சிகிட்டு சும்மா இருக்க முடியலயா உன்னால"

32 / பாவண்ணன்

அப்பாவின் கோபம் அவனுக்கு ஆச்சரியமாய் இருந்தது. அவன் சட்டென்று பின்வாங்கினான். அவர் யாரையும் ஏறெடுத்துப் பார்க்கவில்லை. எல்லாவற்றையும் ஏற்கனவே பேசி முடிவெடுத்ததைப் போல நடந்து சென்றார். மாடுகளின் "அம்மா" என்ற அழைப்பு அவனைக் கலக்கியது.

அம்மாவிடம் ஓடிச்சென்று "எங்கப்பா ஓட்டிட்டுப் போறாரு அப்பா?" என்றான் அவன். முதலில் அவள் பதில் சொல்லவில்லை. சாணத்தைச் சேகரிப்பதிலேயே குறியாய் இருந்தாள். "சொல்லுமா" என்று மறுபடியும் மறுபடியும் உலுக்கினான் அவன். அப்புறம்தான் அவள் "சந்தைக்கு" என்றாள்.

"நம்ம மாடுங்க ஏன் சந்தைக்குப் போவனும்?"

"விக்கறதுக்குத்தான்"

அவனுக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. "எதுக்காக இப்ப மாட்ட விக்கணும். நல்லாத்தானே இருக்குத்து அது" என்று கூச்சலிட்டான் அவன். அவனால் எதையும் நம்ப முடியவில்லை. நம்பாமலும் இருக்க முடியவில்லை. அந்தப்பக்கம் தள்ளித்தள்ளிச் செல்கிற அப்பாவையும் மாடுகளையும், இந்தப் பக்கம் அம்மாவையும் மாறிமாறிப்பார்த்தான். அவன் மனசில் ஏதோ ஒரு வெறுமை கவிழ்ந்தது. அவன் கேள்விகளுக்குப்பதில் சொல்லாமல் மூக்கை உறிஞ்சினான் அம்மா. "சொல்லுமா எதுக்கு?" என்று மீண்டும் நச்சரித்தான் முத்துசாமி.

"மாட்ட விக்கலன்னா ஒன் சின்ன அக்காவ எப்படிடா கட்டிக் குடுக்கறது? பெரியவள கட்டிக் குடுக்க வாங்கன கடனே இன்னும் அடைக்காம அப்படியே இருக்குது. இன்னொரு கல்யாணம்ன்னா பணம் வேணாமா?"

அவன் மீது கவிழ்ந்த அம்மாவின் கண்களும் கசிந்து

தளம்புவதைப் பார்த்தான் முத்துசாமி. வேகமாய்த் திரும்பி சின்ன அக்காளுக்காக அவன் கண்கள் தேடின. அவன் வீட்டுக்குள்ளேயே இருந்தான்.

நான்கு

தெருவில் பாதித்தாரத்திற்கும் மேல் இரண்டு நாய்கள் ராஜ்ஜாததைத் தொடர்ந்து ஓடிவந்தன. அந்த இரவில் அந்நாய்களின் குரைப்புச் சத்தம் தத்தம் வீட்டு வாசல்களில் படுத்துக் கிடந்தவர்களையெல்லாம் எழுப்பி விட்டது. பலர் போர்வையை விலக்கித் தலையைத் தூக்கிப் பார்ப்பது தெரிந்தது. கைப்பிடியை உறுதியாய்ப் பற்றிக்கொண்டு வண்டியில் இருந்து இறங்கினான் துரைசாமி. பின்னால் சில அடிகள் தொலைவில் நின்று குரைக்கும் நாய்களைப் பார்க்க எரிச்சல் பொங்கியது. அவன் திரும்பி அவற்றை நோக்கி வேகமாய் நடந்து விரட்ட முயற்சி செய்தான். அவனது எண்ணத்தை உணர்ந்தவைபோல பின்புறம் ஓடிய நாய்கள் அங்கிருந்தபடியே மீண்டும் குரைக்கத் தொடங்கின. அவனுக்குத் தலை வெடித்துவிடும்போல இருந்தது.

திரும்பி வீட்டை நோக்கிச் சென்றான். இரவு விளக்கின் கூட்டில் ஏராளமான கொகக்கள் மொய்த்துக் கிடந்தன. அழைப்பு மணிப் பொத்தானை இரண்டு மூன்று தடவைகள் அழுத்திவிட்டுப் பொறுமையின்றிக் காத்திருந்தான். அப்போது நாய்கள் வீட்டு வாசல் முன்னாலேயே வந்து குரைக்கத்தொடங்கின. "யாரு?" என்றபடி வந்து கதவைத் திறந்த மல்லிகா துரைசாமியைப் பார்த்ததும் மேற்கொண்டு எதுவும் பேசவில்லை. அவன் உள்ளே வரும்பொருட்டுச் சற்றே பின்வாங்கி வழிவிட்டு நின்றான். அவன் செருப் புகளைக் கழற்றிவிட்டு அந்தப்பக்கம் நகர்ந்த பிறகு கதவைச் சாத்தி மீண்டும் தாழ்ப்பாள் போட்டான்.

34 / பாவண்ணன்

தாத்தாவின் அறையை ஒட்டி இருந்த சோபாவில் கிழவியும் தனலட்சுமியும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அவர்கள் பக்கம் திரும்பிக் கூடப் பார்க்காமல் துரைசாமி தனது அறையை நோக்கி வேகமாய்ச் சென்றான். மல்லிகா அவள் பின்னாலேயே நின்றாள். “தாத்தாவுக்கு இப்ப கொஞ்சம் பரவாயில்ல” என்றாள். அவன் பதில் எதுவும் சொல்லாமல் ஆடைகளைக் களையத் தொடங்கினான்.

“மூணு நாளா யாருக்கும் தூக்கமில்ல. மாத்தி மாத்தி நாங்கதாம் பாத்துக்கறம். ஒரு ஆம்பளைன்னு நீங்க இருந்து என்ன பிரயோஜனம். அவசரம் ஆத்தரத்துக்கு பொம் பளைங்கதான் பாடுபட வேண்டியிருக்குது. மூணு நாளா எங்கதா போனீங்களோ”

சொல்லி முடிக்கும் முன்னேயே “சும்மா தொண தொணன்னு கத்தாம கொஞ்ச நேரம் வாய மூடிக்கு இருக்கியா?” என்று அவளைப் பார்த்துக் கத்தினான். நிர்வாணமான அவனது தோற்றம் அருவருப்பூட்டியது. அவன் கண்கள் அங்குமிங்கும் தேடுவது எதற்கு என்று அவளுக்குப் புரிந்தது. எனினும் அக்கணத்தில் அவனுக்கு உதவக் கூடாது என்று அவளையே பார்த்தபடி இருந்தாள். அடிவயிற்றில் சொறிந்தபடி கட்டிலுக்கடியிலும் துணிக்கொடியிலும் சற்றுநேரம் தேடியிருந்துவிட்டு, “லுங்கி எங்கடி முண்டம். எப்போ புடிச்சி தேடறன். ஒலக்க மாதிரி பாத்துக்னிருக்கியே” என்று சத்தமிட்டான். அவள் அமைதியாய் அலமாரியைத் திறந்து எடுத்துக் கொடுத்தாள். லுங்கியைக் கட்டிக் கொண்டு அறையோடு இணைந்த பாத்ரூமிற்குப் போய் வந்தான் அவன்.

“ஒரு தடவ வந்து பாருங்க” என்றாள் மல்லிகா.

“எதுக்கு?”

“ஒரு வயசான மனுஷன் முடியாம கெடக்கறாரு, வந்து பாருங்கன்னாக்கா எதுக்கு எதுக்குன்னு கேக்கறிங்களே”

“எல்லாம் நீங்க பாத்துக்கறிங்கல்ல, அதுபோதும் எனக்கு ஒன்னும் பாக்க வேணாம்.”

“ஊரு ஜனமே வந்து பாத்துட்டுப்போய்டுச்சி. ஊட்டுல இருக்கற மனுஷன் பாக்கலைன்னா என்ன நெனைப்பாங்க”

“மத்தவங்க என்ன நெனைக்கறாங்கன்னு எனக்குக் கவல இல்ல. எனக்கு இஷ்டமிருந்தாத்தான் எத்யும் செய்வன். புரியுதா”

சற்று நேரம் தரையில் பார்வையைப் பதித்திருந்த மல்லிகா மெதுவான குரலில் “எல்லாத்துக்கும் நீங்கதான் காரணமின்னு சொல்லும் போது எனக்கு எவ்ளோ கஷ்டமா இருக்குதுன்னு தெரிமா” என்றாள். அவள் சொல்லி முடிக்கும் முன்னேயே “யாருடி, யாருடி அப்படி சொன்னது? என் முன்னால வந்து சொல்லச் சொல்லுடி.” என்று இரண்டே எட்டில் அவளிடம் தாவி வந்து முடியைக் கொத்தாகப் பற்றினான். வலி தாளாமல் அவள் தலை உயர்ந்தது. அவள் கண்களில் கண்ணீர் திரண்டது. “சொல்லுடி...எந்தப் பையன் சொன்னான் அப்படி?” என்று மீண்டும் பிடியை இறுக்கினான். “ஒரு ஆளா, ரெண்டு ஆளா, பாக்க வரவங்க எல்லாரும்தான் அப்படி சொல்றாங்க” என்றாள். அவளை விடுவித்த அவன் எரிச்சலோடு கட்டிலில் உட்கார்ந்தான். கண்ணீரைத் துடைத்தபடி பக்கத்தில் இருந்த இன்னொரு கட்டிலில் தூங்கிக் கொண்டிருந்த குழந்தையின் அருகில் சென்று அமர்ந்தான் மல்லிகா.

“சாப்பட ஏதாச்சிம் இருந்தா எடுத்தா” என்று கட்டையான குரலில் சொன்னான் துரைசாமி. அவன் ஒரு கணம் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு எழுந்து வெளியே

36 / பாவண்ணன்

சென்றாள். சில கணங்களுக்குப் பிறகு இரண்டு தட்டுகளோடு வந்தாள். சோறு பரிமாறி அவன் முன் வைத்துவிட்டு நிமிர்ந்தாள்.

“என்னடி குழம்பு இது? தண்ணீ மாரி..”

“பருப்பு சாம்பார்”

“ஏன் மீனு இல்லயா?”

அவள் பதில் பேசவில்லை. அவன் சோற்றில் குழம்பை ஊற்றிப் பிசையத் தொடங்கினான். சிறிது நேரத்துக்குப்பின் அவளாகவே “முட்டை வறுக்கட்டா?” என்று கேட்டாள். “எதுவும் வேணாம் போ” என்று சொன்னான் அவன்.

வெளியே வந்து சோபாவில் மற்றவர்களோடு உட்கார்ந்து கொண்டபோது அவளுக்கு அழவேண்டும் போல இருந்தது. தனலட்சுமி நெருங்கி வந்து “என்ன வேணுமாம் தோரைக்கி. ஒரே குதியா குதிக்கறான்.” என்று ஆதரவாய்த் தோளைத் தொட்டாள். அவள் உடைந்து அழுதாள். ஆனால் பதில் சொல்லவில்லை. முந்தானையால் வாயைப் பொத்திக் கொண்டாள். சட்டென மின்னல் போல ஒரு முகம் அவள் மனத்தில் எழுந்தது. அந்த ஆண்முகம் மனத்தின் அடி ஆழத்திலிருந்து வேகமாக எழுந்து வந்ததன் காரணம் புரியவில்லை. இளமையும் ஏக்கமும் நிறைந்த அக்கணகள் அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருப்பதுபோலத் தெரிந்தது. வாழ்க்கை என்ற ஒன்று உண்டென்றால் அது அந்த முகத்தோடுதான் எனக் களவில் மிதந்த அந்த நாட்கள், அவன் வார்த்தைகள், அவன் கடிதங்கள் எல்லாமே ஒரு சுழல் போல மனசில் பொங்கின. அந்த வார்த்தைகளில் இருந்த கனிவோ, அன்போ, காதலோ, இதமோ அதற்குப்பிறகு ஒருபோதும் யாரிடமும் கிடைத்தது இல்லை என்று தோன்றியபோது தான் எந்த அளவுக்கு நஷ்டப்பட்டு இருக்கிறோம் எனப்பிரிந்தது.

அன்பான ஒரு வார்த்தைக்குக் கூட பஞ்சமாகிப் போய் விட்டதே என்கிற எண்ணம் அவளைக் குடைந்தது. ஆதரவான ஒரு அழைப்புக்கு அவள் காலமெல்லாம் ஏங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அந்த ஏக்கம் அவளைக் கலக்கி அமைதியிழக்க வைத்தது. அமைதி குலையக் குலைய அந்தப் பழைய ஆணின் முகம் வேகவேகமாய் வளர்ந்தெழுந்து இதயத்தை ஆக்கிரமித்தது. மறுகணம் தனது இதயம் வெடிக்கக் கூடும் என்று அவள் நினைத்தாள். அப்போது அறையிலிருந்து "மல்லிகா" என்று துரைசாமி அழைத்தான். தனலட்சுமிதான் அவளை உலுக்கி அவன் அறையின் திசைப்பக்கம் கையைக் காட்டிப் போகச் சொன்னாள். விருப்பமின்றியே அவள் எழுந்து சென்றாள். அவன் சாப்பிட்டு முடித்து கட்டிலின் விளிம்பில் உட்கார்ந்து சிகரெட் புகைத்தபடி இருந்தான். குனிந்து தட்டுகளையெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு திரும்பி நடந்தாள். எல்லாவற்றையும் கழுவி அடுக்கியபின் ஒரு தம்ளரில் "பாலை ஊற்றி எடுத்து வந்தாள். கண்ணாடி மேசைக்குப் பக்கத்தில் தம்ளரை வைத்து மூடினாள். "எப்படி இருக்குது இப்ப?" என்று நிதானமான குரலில் அவளைக் கேட்டான் அவன். நம்பிக்கையின்றி அவன்பக்கம் திரும்பினாள் அவள். பதிலுக்காகக் காத்திருந்தான் அவன். அவனை உசுப்பிவிட்டு எரிச்சலூட்ட வேண்டும் என்று ஆக்ரோஷம் பொங்கியது அவளுக்கு. மறுகணமே பேசிப் பிரச்சனை உண்டாக்க வேண்டாம் எனத் தன் ஆவேசத்தை அடக்கிக் கொண்டாள்.

"வந்து பாருங்க..."

"வேணாம் வேணாம். என்னப் பார்த்தா பின்ன ரெண்டு தான் ஜாஸ்தியாவும் கெழவனுக்கு. இப்பவே எல்லாமே என்னாலதான்னு சொல்லறவங்க நாளைக்கி ஏடாகூடமா ஏதாச்சிம் நடந்தா அதுக்கும் நான்தான் காரணமின்னு

38 / பாவண்ணன்

சொன்னாலும் சொல்லிருவாங்க...”

கொஞ்சநேரம் இறுக்கமான மௌனம் நிலவியது.

“அடுத்த வாரம் கடையத் தெறக்கணும். சரக்குக்கு சொல்லணும். நடுவுல தலைவர் விழா ஒன்னு மெட்ராஸ்ல. அதுக்கும் போக வேண்டிதா போச்சு. சிங்கார மொதலியார் பையனுக்கு ஒரு மெடிக்கல் ஷாப் லைசன்ஸ் எடுத்தாவணும். அந்த வேல வேற. அதான் ஒரே அலைச்சல்”

“தாத்தா நெனப்பு மட்டும் வரலையாக்கும்”

“நா என்னடி செய்றது. வீட்டைப் பாக்கறதா, கட்சியப் பாக்கறதா?”

“பெரிய கட்சி நடத்திக் கிழிச்சிங்க. எல்லாத்துக்கும் கைக்காகதான் நஷ்டம்”

“அப்படி சொல்லாதடி. இனிமேதான் எனக்கு எதிர்காலம். எல்லாத்துக்கும் இந்தக் கட ஒரு ஆரம்பம். பாத்துக்கிட்டே இரு”

“பாக்காம எங்க போவப் போறன்”

“மொதல்ல ஒரு பெரிய வீடு. இன்னம் ஆறு மாசத்தில கட்டிறன் பாரு. அடுத்த ஏலெக்ஷனுக்கு நான்தா எம்.எல்.ஏ. தெரிமா. தலைவர் மனசு வெச்சா, ஓடனே மந்திரி”.

“சும்மா கத உடாதிங்க”

“கனவா நனவான்னு நீயே பாருடி”

அவன் அவளை மெல்ல நெருங்கினான். அவள் எந்த உணர்வுமற்று அவளையே பார்த்தபடி இருந்தாள். அவனே எழுந்து போய்க் கதவைச் சாத்திவிட்டு வந்தான். அவன் சிரிப்பை அவளால் சகித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. அவளையே கண்கொட்டாமல் பார்த்தான் அவன். அவனது

உடலில் ஒருவித வெறி படர்ந்து பாடாய்ப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. வேகமாய் வந்து அவளை இறுக்கமாய்த் தழுவினான். சட்டென அவனை உதற முயற்சித்தபடி, “என்னங்க இது...வீடு இருக்கற நெலையில்...” என்று முகம் சுளித்தாள். அவன் அதைச் சற்றும் பொருட்படுத்தவில்லை. அது அக்கணத்தில் மேலும் அவனை உசுப்பிவிட்டது. அவளைக் கட்டில் வரை நடத்திச் சென்று சாய்த்தான். அவள், “வேணாங்க வேணாங்க...” என்று அவனைத்தள்ளப் பல வீனமாய் முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தாள். “அங்க தாத்தாவுக்கு அப்பிடி இருக்கும்போது நாம இப்படி இருந்தா பாக்கறவங்க என்னங்க நெனைப்பாங்க.” என்று முணு முணுத்தாள். “என் பொண்டாட்டிகிட்ட நா இருக்கறதுக்கு எவன் என்ன நெனைப்பான்டி” என்று அதட்டினான் அவன்.

அக்குரல் சுவர்களைத் தாண்டிக் கேட்டிருக்கக் கூடும் என்கிற எண்ணமே அவளைக் கூச வைத்தது. நிலை தடுமாறினாள். அவளது முகம் அவளது முகத்தருகில் வந்தது. சிகரெட் புகையின் தூர்நாற்றம் நாசியைத் தாக்கியது. அடிவயிறு குழம்பியது. முகத்தைச் சுளித்தபடி மறுபுறம் திரும்பினாள். “என்னடி ரொம்பதான் சிலுத்துக்கற” என்று அவளது முகத்தை நோக்கினான் அவன். அவள் நரம்புகளில் ஒருவிதப் பதற்றம் படர்வதை உணர்ந்தாள். கண்களைத் திறக்காமல் உதட்டைக் கடித்தாள். ஆக்ரோஷமான ஒரு காட்டு மிருகத்தின் பிடியில் அகப்பட்டது போல உடல் முழுக்க ஒரு நடுக்கம் பரவியது. மனசின் மூலையில் மீண்டும் தன் பழைய ஆண்முகம் எழுவதை உணர்ந்தாள். உடலில் ஒரு சிலிர்ப்பு படர்ந்தது. அம்முகத்தின் பிம்பத்தை அவசரமாய்ப் பற்றிக் கொள்ள நினைத்தாள். அந்த முகம். அந்தக் கண்கள். அந்தக் கன்னங்கள். அந்தப் புருவங்கள். மீண்டும் மீண்டும் அந்த எண்ணத்தில் லயித்திருந்தாள் அவள். அவன் எழுந்து கட்டிலில் நேராக உட்கார்ந்தான். மயிரற்ற மார்பில் அரும்பிய

40 / பாவண்ணன்

வியர்வையைத் துண்டால் துடைத்துக் கொண்டான் நரம்புகள் ஒருவித முறுக்கம் பெற்றிருந்தன. தலை நரம்புகளில் ஒரு பாரம் அழுத்தியது. கட்டிலில் சாய்ந்து ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டான். பின்பக்கமாய் நகர்ந்த மல்லிகா சுவரில் சாய்ந்தாள். ஒரு அசிங்கம் தன்மேல் பலவந்தமாய் வீசப்பட்டது போல உடல் கூசினாள். இயலாமையின் உச்சத்தில் அழைத்தாடங்கினாள்.

ஐந்து

எருவடிப்பதற்காக வண்டிக்குச் சொல்லி முன்பணம் கொடுத்துவிட்டு வயலை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தான் முத்துசாமி. இன்னும் நாலைந்து நாள்களுக்குள் நாற்றுகளைப் பிடுங்கி நட்டாக வேண்டும். அதற்குள் எருதாவி ஒரு முறை உழுது தண்ணீர் வைத்து விட்டால் நல்லது என்று தோன்றியது. அவன் அப்பாவுக்கும் அந்த எண்ணம்தான். வீட்டு எரு போதவில்லை. இதனால் இருப்பவர்களிடம் பார்த்துச் சொல்ல வேண்டி இருந்தது. அதற்கப்புறம் வண்டிக்காரனைத் தேடிப்போனால் அவன் இன்னொருவருக்குத் தேங்காய் லோடு அடித்துச் கொண்டிருந்தான். அதுதான் கடைசி நடை. அதுமுடிகிற வரைக்கும் அங்கேயே இருந்து, எரு இருக்கிற இடத்தை அவனுக்குக் காட்டிவிட்டுத் திரும்புவதற்குள் நேரம் கடந்து விட்டது. நெருங்க நெருங்க வயலைச் சுற்றி நிறைய ஆண்கள் இருப்பதைப் பார்த்ததும் மனம் விபீதமாய் உணர்ந்தது. ஓட்டமும் நடையுமாய் ஓடிவந்தான். அவரைப் பார்த்ததும் ஆட்கள் வழிவிட்டார்கள். அவன் அப்பாவை வரப்போரம் கிடத்தி இருந்தார்கள். அவர் வலியில் துடித்துக் கொண்டிருந்தார். முத்துசாமிக்கு எதுவும் புரியவில்லை. குழப்பமாக இருந்தது. "என்னாச்சி என்னாச்சி" என்று பயத்துடன் கேட்டான்.

“ஏதோ ஊராகாலி மாடு நாத்தங்கால்ல பூந்திட்டிருக்குது. பெரியவர் எழுந்து ஓட்டப்போயிருக்காரு. மாடு முட்ட வந்திருக்குது. ஒதுங்கறதுக்காக திரும்பனபோது எசகுபிசகா கால்வழுக்கி கீழே விழுந்திட்டாரு. மாடும் மெரண்டுபோய் முட்டி வெரையிலயே மிதிச்சிட்டிது. நாங்கதான் ஓடியாந்து மாட்ட ஓட்டணம் .

அவனுக்கு உலகமே சுழல்வது போல இருந்தது. “அப்பா” என்று கூவி அழுதான். அவர் வேதனையில் துடித்தபடி இருந்தார். மிதிபட்ட இடம் புசுபுசுவென்று வீங்கிக் கொண்டிருந்தது. எருவை ஏற்றி வந்த வண்டியிலேயே அவரைத் தூக்கிக் கிடத்திக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தார்கள். அந்த நிலையில் அவரைப் பார்த்ததும் அவன் அம்மா அழுதாள். அவன் தம்பிகளும் தங்கையும் பயத்தில் அழுதார்கள். ஓடிப்போய் வைத்தியரைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு வந்தான் முத்துசாமி. வீக்கமான இடத்தில் ஒரு சாந்தை அரைத்துப் பூசிவிட்டு உள்ளுக்கும் மருந்து கொடுத்தார் வைத்தியர். ஒரு வாரத்துக்குப் பிறகும் வீக்கம் தணியவில்லை. மூத்திரம் போகாததால் வயிறு உப்பத்தொடங்கியது. சதா காலமும் அவர் வேதனையில் கத்தத் தொடங்கினார். “பாண்டிச்சேரி பெரிய ஆஸ்பத்திரிக்குக் கூப்பட்டும் போங்க ” என்று சொன்னார்கள் சிலர். ஆனால் அத்திட்டத்துக்கு உடன்படவில்லை அவர். எல்லாரும் வைத்தியரைத்தான் நம்பிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

“என்னால முடிஞ்சத செய்யறம்பா. அப்பறம் கடவுள் இஷ்டம். மூத்திரக் காய் ரொம்ப நசுங்கிப் போயிருக்குது. நா குடுத்திருக்கிற மருந்த இன்னொரு ஆள் குடிச்சான்னா நாலுபடி மூத்திரம் போவான். இவருக்கு ஒரு சொட்டுக்கூடப் பிரியல. ரொம்ப சிக்கலாய்ட்டுன்னுதான் அர்த்தம்.”

அவர் சொல்லி விட்டு நிறுத்தினார்.

12/ பாவண்ணன்

“வெளியூர் ஆளுங்களுக்குச் சொல்லி அனுப்பறது நல்வது ”

முத்துசாமி அவரை நிமிர்ந்து பார்த்தான். அந்த வார்த்தைகளை அவனால் தாங்கமுடியவில்லை. அக்கம்பக்க வீட்டுக்காரர்கள் அவனைத் தாங்கிக் கொண்டார்கள். அவர்களே உறவுக்காரர்களுக்கும் மகள்களுக்கும் சொல்லி அனுப்பினார்கள். எங்கும் நகராமல், அவர் அருகிலேயே உட்கார்ந்திருந்தான் முத்துசாமி. சுவரில் சரிந்த நிலையில் அழுது கொண்டிருக்கும் அம்மாவைப் பார்க்க வருத்தமாக இருந்தது.

“ஒனக்கு ஒரு கல்யாணம் செஞ்சிவச்சிப் பாக்கணும்டா”

“இப்ப அதுவாப்பா முக்கியம் ” என்று அவன் அழுதான்.

“மூத்த புள்ள நீ நீ சந்தோஷமா வாழறதப் பாக்கறதுக்குக் குடுத்து வய்க்கல எனக்கு”

அவர் கண்கள் கசிந்தன.

“ஒனக்கு வனமயிலப் புடிச்சிருக்குதா?”

அவன் பதில் சொல்லாமல் அழுதபடி இருந்தான். வனமயில் அவருடைய தங்கை பெண். அவரின் மனப்போக்கு சுற்றி இருப்பவர்களுக்குப் புரிந்தது. எல்லாரும் அவனைச் சுற்றி நின்று கொண்டு புத்திமதி சொன்னார்கள்.

“போற உயிர் நிம்மதியா போவட்டும் முத்துசாமி ஒத்துக்கோ ”

“ஆசப்பட்டது நடக்கலன்னா பெரிய உசுரு ஆவியாவி இங்கயேசுத்தும் ”

“அத்த பொண்ணு தானப்பா. ஒன்னுக்குள்ள ஒன்னா டுருந்துட்டுப்போவது”

“பெத்தவன் மனசு குளுந்தா நீ பெருங்காலம் வாழலாம்.
தயங்காத முத்துசாமி. மன்னு சொல்லு”

“அள்ளிக் குடுக்கப் போறமா கிள்ளிக் குடுக்கப்
போறமா, ஏதோ போற உயிரு நிம்மதியா பாத்துட்டுச்
சாவட்டுமே. சரின்னு சொல்லுப்பா ”

அவன் அம்மாவும் அழுத முகத்தோடு வந்து சம்மதிக்கச்
சொன்னார். “உங்க இஷ்டம் செய்க” என்றான் முத்துசாமி.
மாமாவும் அதையும் செய்தி கிடைத்து அப்போதுதான் வந்து
சேர்ந்தார்கள். அவர்களுக்கும் விஷயம் தெரிவிக்கப்பட்டது.
இரவோடு இரவாக இன்னொரு வண்டியை அனுப்பி ஊரில்
இருந்து வனமயிலை வரவழைத்தார்கள். குமளத்தில் இருந்து
புரோகிதக் கவுண்டன் வர அதிகாலை ஆகிவிட்டது. வந்ததும்
கோயிலில் வைத்து கல்யாணம் நடந்தது. மாலை மாற்றிக்
கொண்ட இருவரும் தாய் தந்தை காலில் விழுந்து வணங்கி
எழுந்தார்கள். அவன் அப்பாவின் கண்கள் குளமாகின.
இரண்டு கைகளையும் மணமக்களின் தலைகளில் வைத்து
“சந்தோஷமாவா முங்கப்பா” என்று ஆசீர்வதித்தார். இதற்குப்
பின் இரண்டு நாள் கள் பகலும் இரவும் தூக்கமின்றித்
தவித்தார். ஆனால் பழைய காய்ச்சல் இல்லை. அவ்வப்போது
அவரை மீறி எழுகிற அலறலோடு சரி. மெல்ல மெல்ல அவர்
மரணத்தை எதிர்கொள்ளத் தொடங்கினார். உடலும் வயிறும்
ஊதிக் கொண்டே போனது. நாலாம் நாள் காலையில்
எல்லாரும் கண் அசந்திருந்த சமயத்தில் அவர் உயிர் மெல்லப்
பிரிந்தது. விடிந்து ரொம்ப நேரத்துக்குப் பிறகு எந்த
அசைவுமில்லாததால் தொட்டுப் பார்த்தார்கள். உடல் ஜில்
லிட்டிருந்தது. வைத்தியர் வந்து மரணத்தை உறுதிப்
படுத்தினார்.

அடக்கம் முடிந்த கையோடு நாற்று நடும் வேலையைத்
தொடர வேண்டி இருந்தது. அப்போதே நாற்றுகள் முற்றத்

44 / பாவண்ணன்

தொடங்கி விட்டன. ௭/௬ அடிக்கும் வேலையை முடித்து விட்டு உழவு வேலையைக் கவனிக்க வேண்டி இருந்தது. நாற்றங்காலைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அவன் மனம் அப்பாவை நினைத்து மருகியது. சோர்வையும் சோகத்தையும் தான் வெளிப்படுத்தும் பட்சத்தில் எல்லாருக்கும் அவை ஒட்டிக்கொள்ளக் கூடும் என்ற சங்கடத்தில் கட்டுப் படுத்திக் கொண்டான் முத்துசாமி. நாற்று நட வனமயிலும் வந்திருந்தான்.

“அந்த ஆத்தாள நெனச்சிக்கு நடுடிம்மா. நீ வந்த வேள, இந்த நாத்து வளர்ற மாதிரி இந்தக் குடும்பமும் வளரணும்”

சேற்றில் கால் வைத்துக் கொண்டே சொன்னாள் ஒரு கிழவி. வனமயிலின் முகம் சிவந்தது. பக்தியோடு முதல் கட்டு நாற்றைப் பிரித்து எடுத்து நட்டான். வரப்பில் நின்று கொண்டு அவளையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றிருந்தான் முத்துசாமி.

ஆறு

சரக்கு சம்பந்தமாய் இரண்டு முக்கிய புள்ளிகளைப் பார்த்து விட்டு வழக்கமான நேரத்தை விடத் தாமதமாய்க் கட்சி ஆபீஸ்க்கு வந்து சேர்ந்தான் துரைசாமி. ஒரு பெரிய கூடம்தான் கட்சி ஆபீஸாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. உள்ளேயே தடுத்து ஒரு கழிப்பறையும் குளியலறையும் இருந்தன. வெளியூரில் இருந்து வந்து தங்க நேர்ந்து விடுகிறவர்களுக்காகச் சொந்தச் செலவில் அவற்றைக் கட்டி இருந்தான் துரைசாமி. வாடகைக்கு இடம் கொடுத்தவரால் விழுங்கவும் முடியவில்லை, துப்பவும் முடியவில்லை என்கிற நிலை. நிலைமையை உத்தேசித்து அமைதியாக இருந்தார். மாதம் பிறந்ததும் வாடகை வந்து விடுகிறது என்பதாலும் வீட்டு முகப்பில் ஆளும் கட்சியின் இருப்பு பல புற விஷயங்களுக்கு அனுகூலமாக இருக்கிறது என்பதாலும்

அவர் ஊமையாய் இருந்தார். துரைசாமியை வைத்து எதிர்காலத்தில் பல காரியங்களைச் சாதித்துக் கொள்ளத் திட்டமிட்டது அவர் மனம்.

துரைசாமியைப் பார்த்ததும் எல்லாரும் எழுந்து நின்றார்கள். "வாங்க வாங்க" என்று உபசரித்தார்கள். வேட்டியை மடித்துக் கட்டி இருந்தவர்கள் அவசரமாய்ப் பிரித்து விட்டார்கள். துரைசாமி இருக்கையில் அமர்ந்த பிறகுதான் அவர்கள் உட்கார்ந்தார்கள். பக்கத்தில் இருந்தவனைப் பார்த்து "ஒரு செட் தோசை சொல்லு நாகு. ரொம்ப பசிக்குது. காலையிலேர்ந்து அலைச்சல்" என்று பணத்தை எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டு அலுப்போடு கண்களை மூடிக் கொண்டான். நாகு என்று அழைக்கப்பட்டவன் பணத்தை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே சென்றான். ஒரு நீண்ட மௌனம் அறையில் நிலவியது. அறையில் கிடந்த செய்தித் தாள்களை அப்போதுதான் பார்த்ததுபோல எல்லாரும் படித்துக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

தயங்கிய குரலில் "நேத்து ராத்திரி நறையூர்ல சின்ன கலாட்டாவாய்டுச்சி" என்று மௌனத்தை உடைத்தார் ஒருவர். மெல்லக் கண்களைத் திறந்து அவர்பக்கம் பார்வையை பதித்தான் துரைசாமி.

"மேலும் சொல்" என்று அதற்கு அர்த்தம். உடனே அவர் தொடர்ந்து சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

"நேத்து நம்ம பசங்க கொடிகட்டி இருக்கானுங்க. பறக்க விட்டுட்டு வாழ்க வாழ்கன்னு சொன்னானுங்களாம். எதிர்க்கட்சிக் காரனுங்க ரெண்டுபேரு பக்கத்துல இருந்து கிட்டு கிண்டல் செய்தானுங்கபோல. ஏண்டா இப்படி பண்றிங்கன்னு கேட்டதுக்கு அடிக்க வந்துட்டானுங்களாம். ரெண்டு பேருக்குள்ளயும் கைகலப்பாய்டுச்சி. கேள்விப்பட்டு ஊர்ல பெரிய ரகளயாய்டுச்சி. நீங்க வேற ஊர்ல இல்லயா,

46 / பாவண்ணன்

என்ன செய்றதுன்னே தெரியல. போலிஸ்ல நம்ம ஆளுங்களயும் புடிச்சி வச்சிருக்காங்க, விடுன்னா விட மாட்டாறாங்க..”

அதற்குள் தோசை வந்துவிட்டது. பிரித்து வைத்துவிட்டு தண்ணீர் மொண்டு வைத்தான் நாகு. தலையை அசைத்துக்கொண்டே சாப்பிட்டு முடித்தான் துரைசாமி. சற்று நேரம் தலை மயிர்க்குள் விரலை விட்டுச் சிலுப்பி இருந்துவிட்டு சிகரெட்டை எடுத்துப் பற்ற வைத்தான். இரண்டு மூன்று முறை புகையை இழுத்துவிட்டான். பிறகு கதை சொல்லிக் கொண்டிருந்தவன் பக்கம் திரும்பி “ஸ்டேஷனுக்குப் போனீங்களா?” என்றான்.

“போனமுங்க, ஒன்னும் செய்ய முடியலிங்க. உங்களக் கூப்டாறச் சொல்றாரு இன்ஸ்பெக்டரு..”

“எதுக்காம்?”

அவன் புருவத்தை உயர்த்தினான்.

“தெரியலிங்க”

“சரி...ஸ்டேஷனுக்கு ஒரு போன் போடு” என்ற துரைசாமி. புகையை ஆழமாய் இழுத்து விட்டான். அவன் தொலைபேசியை எடுத்து எண்களைச் சுழற்றி விட்டுப் பதிலுக்குக் காத்திருந்தான். சிறிது நேரத்திற்குப் பின் இணைப்பு கிடைத்ததும் “எங்க ஐயா வந்துட்டாங்க. ஐயா இருக்காருங்களா?” என்றான். பிறகு துரைசாமியிடம் பவ்யமாக நீட்டினான். பேச்சுக் குழலை மூடிக்கொண்டு “அவர்தான் பேசறாரு” என்று அடங்கிய குரலில் சொன்னான்.

“அலோ” என்றான் துரைசாமி. தொடர்ந்து மறுமுனைப் பேச்சைக் கேட்டபடி இருந்தான். இடையிடையே “அப்படியா..அப்படியா” என்றான். “த்ச்” என்று நாக்கு சப்புக் கொட்டினான். கடைசியில் “புத்தி இல்லாத பசங்க சார்

இவனுங்க. எத்தனதரம் சொன்னாலும் தெரியாது” என்றான். இறுதியில் “நான் சொல்லி வயக்கறன். நீங்க விடுங்க சார்” என்றான். பிறகு தொலைபேசியை வைத்துவிட்டான். மறுகணமே எதிரில் இருந்தவனைப் பார்த்து “ஸ்டேஷனுக்குப் போய் என்னன்னு சொன்ன..” என்று கேட்டான்.

“நா ஒன்னும் பேசலிங்க”

“த்ச், இங்க பாரு, இந்தக் கதை உடற வேலையெல்லாம் எங்கிட்ட வேணாம். என்ன பேசனயோ அத மறைக்காம சொல்லு..”

“தப்பா ஒன்னும் சொல்லலிங்க”

“தப்பு, சரி எல்லாம் தெரிந்த பெரிய மனுஷனா நீ. அவ்ளோ பெரிய மனுஷன் எதுக்குயா இங்க வந்து நிக்கற”

அவன் அமைதியாய்த் தலை கவிழ்த்து நின்றிருந்தான்.

“ஸ்டேஷனுக்குள்ள போயி அவனயே சாதிப்பேரு சொல்லித்திட்டனா எவன்தான்யா சும்மா இருப்பான்? ஒன்ன ஒருத்தன் பார்த்து சாதிப்பேரு சொல்லித் திட்டனா சும்மா இருப்பியா. அவனத் திட்டறவன் நாளைக்கி என்னயும்தான் சாதி சொல்லித் திட்டுவ..”

“ஐயோ...அப்படிலாம் இல்லிங்க...”

“என்னய்யா இல்ல நொள்ளன்னிட்டு. வயசுக்குத் தகுந்த பேச்சு பேச வேணாமா. ஏதோ அந்த ஆளு நம்மமேல மரியாத வச்சிருக்கறதால சும்மா விட்டுட்டான். இல்லன்னா ஒன்னயும் உள்ள தள்ளி முட்டிக்கு முட்டி தட்டி பேத்துட்டிருப்பான், தெரியுமா...”

“அவரு கொஞ்சம் ரப்பா பேசனாருங்க. அதனாலதான்...”

48/ பாவண்ணன்

“அவன் ரப்பா பேசுனா நீயும் பேசிடணுமா? நா வரவரிக்கும் காத்திருக்கக் கூடாதா...சாதி பேரு சொல்லித் திட்டனான்னு அவன் ஒரு கேஸ் போட்டா நீ எத்தன வருஷம் கம்பி எண்ணணும் தெரியுமா. ஜாமீன்ல கூட எடுக்க முடியாத கேஸ் அது தெரியுமா...”

அவன் மறுபடியும் தலை கவிழ்ந்தான். எல்லாரும் அவன் வாயையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நாகு டீத்தம்ளரைக் கொண்டுவந்து நீட்டினான். பேச்சின் ஊடே, ஊதி ஊதிக் குடித்தான் துரைசாமி.

“போ...போ...போயி ஸாரின்னு சொல்லிட்டு ஆளுங்களைக் கூப்பிட்டுக்னு; வா...”

அவன் கீழிறங்கினான். அவனோடு மேலும் இரண்டு பேர்களும் இறங்கிச் சென்றார்கள். தொடர்ந்து புகைக்கத் தொடங்கினான் துரைசாமி.

சிறிது நேரத்திற்கப்புறம் தொலைபேசியை அருகில் இழுத்து எண்களைச் சுழற்றி விழுப்புரத்திற்குக் கால் புக் செய்தான். தரையில் இருந்த செய்தித் தாளைக் கைநீட்டி வாங்கிப் புரட்டினான். எல்லாப் பக்கங்களிலும் மேலோட்டமாய்த் தலைப்புச் செய்திகளையெல்லாம் வாசித்து முடித்தான். அதற்குள் இணைப்பு கிடைத்து விட்டது. மாவட்டத் தலைவரின் குரல் “அலோ” என்றது. உடனே துரைசாமி எழுந்து நின்று “வணக்கமுங்க” என்றான்.

“என்னப்பா சௌக்கியமா?”

“நல்லா இருக்கேங்க. நீங்க எப்படி இருக்கீங்க..”

“ஏதோ ஓடுது. சுகர் ட்ரபிள்தான் பாடா படுத்தது. ஒனக்குத்தான் தெரியுமில்ல”

“ஓமியோபதில நல்ல மருந்தெல்லாம் இருக்குதுங்க. எனக்குத் தெரிஞ்ச டாக்டர் ஓர்த்தர் பாண்டிச்சேரில்

இருக்காருங்க. ஐயாவுக்கு இஷ்டம் இருந்தா ஒருதரம் போய் பாக்கலாம்.”

“வர ஞாயிற்றுக் கிழமை இங்க வாயேன். போய்ப் பாத்துட்டு வந்துரலாம்”

“சரிங்க ஐயா”

“என்ன விஷயமா போன் போட்ட.. அதச் சொல்லலியே...”

“நம்ம ஊருல கூட்டம் போட்டு ரொம்ப நாளு ஆவது. போன வாரம் எதிர்க்கட்சிக் காரணங்க ஒரு கூட்டம் போட்டானுங்க. ஸ்பீக்கர், கட்அவுட்னு போட்டு ஊரயே அலற அடிச்சிட்டானுங்க. அதான் நாமளும் ஒரு சாதன விளக்கப் பொதுக் கூட்டம் வச்சிக்கலாமின்னு...”

“என்னிக்கு வைக்கப்போற?”

“ஐயாவுக்கு எந்தத் தேதி வசதியோ... அந்தத் தேதியில வச்சிக்கலாம்”

சிறிது நேரம் பேச்சில்லை. மெளனம். பிறகு மறுமுனையில் குரல் தொடர்ந்தது. “வர பதினேழுல வச்சிக்கேன். ஊருலதான் இருக்கேன். யாரு தலைமை..?”

“நீங்கதான் ஐயா”

“அப்ப பேசறது?”

“ஐயாவுக்கு யாரப் பிடிக்கும்ன்னு சொல்லுங்க. அவங்களையே கூப்பட்டுரலாம்.”

“தங்கநிலான்னு ஒரு பொண்ணு. காஞ்சிபுரத்துக்காரி. ரொம்ப நல்லா பேசறா அவ. அவளையே கூப்பட்டுரலாம்...”

“சரிங்க ஐயா..”

50 / பாவண்ணன்

“போன் நெம்பர் தெரியுமா?”

“தெரியுங்க ஐயா”

“நா சொன்னன்னு சொல்லு. கட்டாயமா வருவா. நா விசாரிச்சுன்னு சொல்லு”

“சரிங்க ஐயா. வணக்கம்ங்க..”

தொலைபேசியை வைத்துவிட்டான். பிறகு கூடி இருந்தவர்களைப் பார்த்து “வர பதினேழு நம்ம கூட்டம். அப்படியே அசத்திடணும். போன வாரம் என்ன ஆட்டம் காட்டினானுங்க. அவனுங்களுக்கு நாம சளைச்சவனுங்க இல்லன்னு காட்டணும். புரியுதா...” என்றான். எல்லாரும் உற்சாகத்தில் தலையை ஆட்டினார்கள். “பேச்சு யாருங்க?” என்று ஒருவன் கேட்டான். “தங்கநிலா” என்று துரைசாமி சொன்னதும் எல்லாருடைய முகமும் பூரித்தது.

துரைசாமி மறுபடியும் தொலைபேசியை எடுத்து காஞ்சிபுரம் எண்ணுக்குக் கால் புச் செய்தான். சில வினாடிகளுக்குப்பிறகு “எல்லார்க்கும் டி சொல்லு நாசு” என்று ரூபாய்த் தாளை நீட்டினான். நாற்காலியில் அப்படியே சரிந்து உட்கார்ந்தான்.

“தாத்தா எப்படிங்க இருக்காரு?” என்று கூட்டத்தில் ஒருவன் கேட்டான். துரைசாமி அதைப் பொருட் படுத்தவில்லை. அவன்மனம் தங்க நிலாவைப் பற்றி அசைபோட்டுக் கொண்டிருந்தது. மறுபடியும் “தாத்தா எப்படிங்க இருக்காரு?” என்று கேட்டபடி நெருங்கினான் அவன். துரைசாமி சட்டென்று உஷ்ணமானான். “சாவலாமா, வேணாமானு தவிக்கறாரு. நீ வந்து முடிச்சி வக்கிறயா?” என்று எரிச்சலைக் கொட்டினான்.

ஏழு

மதியத்திற்குள் அறுவடை முடிந்து கட்டுகள் கட்டப்படும் வேலை தொடங்கியது. பெண்கள் கட்டுகளைத் தூக்கிவிட ஆண்கள் ஓட்டமும் நடையுமாய் அவற்றைச் சுமந்து போனார்கள். வரப்பு நெடுக ஆள்கள். ஓர் ஊர்வலம் போலச் சென்ற அந்தக் கூட்டம் தலைச் சுமையை இறக்கியதுமே மீண்டும் திரும்பியது. முத்துசாமிதான் களத்தில் நின்று வேலை வாங்கிக் கொண்டிருந்தார். அவருக்கு ஒத்தாசையாய் ரங்கசாமியும் நின்றிருந்தான். தன் முன் விழும் கட்டுகளைப் பிரித்து அடுக்கினான். இருபதுபேர் வேலைக்கு வந்திருந்தார்கள். இன்னும் சூரியன் உச்சிக்குச் செல்லவில்லை. கூழ் குடித்துவிட்டு அடிக்க ஆரம்பித்தால் பொழுது சாய்வதற்குள் அடித்து முடித்து விடமுடியும் என்று அவர் மனம் கணக்கிட்டுக் கொண்டிருந்தது. வெயிலில் அவருடைய கருத்த தேகம் மின்னியது. வயலில் இருந்த முனுசாமியைப் பார்த்து "சீக்கிரம் மடமடன்னு அனுப்புடா" என்று சத்தம் போட்டார் முத்துசாமி. அவருடைய நீண்ட கைகள் மகனைப் பார்த்துச் சைகை செய்தது.

அக்குரலின் கட்டளையை மெளனமாக எதிர் கொண்டான் முனுசாமி. பதில் சைகைக்குக் கையை உயர்த்த மனம் வரவில்லை. காலையில் இருந்து அவன் மனமே இங்கு இல்லை. துடுமென எதுவுமே பிடிக்காமல் போய்விட்டது. எந்த நாளும் இல்லாத அளவு கசப்பு குவிந்தது. அதை முற்றாக வெளிப்படுத்த ஒரு தருணத்துக்காக அவன் காத்திருந்தான். அவன் கட்டளையை எதிர் பார்க்காமலேயே ஆட்கள் பரபரப்புடன் வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். எல்லாக் கட்டுகளையும் ஆனமட்டும் சீக்கிரமாய்க் களத்துக்குக் கொண்டு சென்று சேர்த்து விடும் வேகத்துடன் இயங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

52 / பாவண்ணன்

ஊரில் இருக்கிற இளைஞர்கள் எல்லாம் “பிரான்ஸ் பட்டாளத்துக்கு ஆள் எடுக்கறாங்களாம்” என்று புதுச் சேரிக்குச் செல்ல ஆரம்பித்த புதுசில் அவர்களைப் பார்த்துச் சிரித்தவன்தான் முனுசாமி. இந்த மண்ணில் உழைத்து வேர்வையைச் சிந்தவே தான் பிறந்திருப்பதாக ஓர் எண்ணம் அவன் நெஞ்சில் அப்போதெல்லாம் நிறைந்திருந்தது. விவசாயிக்குரிய கஷ்டங்கள் ஆயிரம் இருந்தாலும் விவசாயி என்று சொல்லிக் கொள்வதில் இருக்கிற ஆனந்தத்தை அப்பா வழியாக அவன் பெற்றிருந்தான். அப்போதெல்லாம் அவனைப் பொறுத்த மட்டில் மண்ணில் தூவிய விதை மணிகள் கண்முன்னாலேயே பயிராய் மாறி நிற்கிற அழகு கண்கொள்ளாத காட்சி. அந்தப் பயிரில் இருந்து எழும் பச்சை மணம் நெஞ்சை நிறைக்கும். அதன் நிறம், தெளிவு. குளுமை எல்லாமே நிகரற்றவை. காற்றுடன் அது உறவு கொண்டாடிக் குழைந்து சாய்வதும் சரிவதும் நிமிர்வதும் இனிமையான ஒரு நாடகம். ஒரு நடனக்காரிபோல நாலு புறமும் திரும்பிச் சுழன்று குலுங்கும் அதன் குதியாட்டத்தில் அடிமையாகும் மனம். அவற்றின் மேனியில் காற்றோடும் மழையோடும் வாழ்ந்த ஆனந்தத்தின் தடங்கள். அதன் இழைகளில் மெல்ல மெல்ல வசீகரமான நிறம் கூடிப் பளபளத்து ஒரு கன்னிப் பெண்ணின் மதர்மதர்ப்புத் தோற்றத்தைக் கொண்டிருக்கும். வசீகரத்தின் உச்சத்தில் நெல் மணிகளைத் தாங்கி உட்காரத் தவிப்பவளைப் போல காற்றில் அலைபாயும். வெயில் அதன் நிறத்தை மெல்லமெல்ல அழிக்கும். மஞ்சள் கோலத்தில் அதன் உடலில் நாணம் படர்ந்து வளையும். மரங்களின் நூறாண்டு கால வாழ்வைப் பயிர்கள் கொஞ்ச காலத்துக்குள் அனுபவித்துச் சாயும். முதுமையின் கோலத்தில் ஒரு குழந்தையின் சாயல் அவற்றிற்கு வந்துவிடும். பூமியின் மடியில் தலைசாயும். விவசாயியின் வாழ்வையே பயிரும் வாழ்ந்து விடுகிறது. அவனைப் போலவே அவற்றிற்கும் மரணம் சத்தமின்றி நேர்ந்து விடுகிறது. ஆனால் குவியும்

நெல்மணிகள் அது வாழ்ந்த பயணைச் சொல்லிக் கொண்டு
 டிருக்கிறது. அந்த எண்ணங்களையெல்லாம் அவன்
 இப்போது உதறியிருந்தான். இப்போது இந்த விவசாயம்
 தன்னைப் பிணைத்து விடுகிற சங்கிலி என்ற எண்ணம்
 ஆணித்தரமாய் அவன் நெஞ்சில் விழுந்து விட்டிருந்தது.
 கடல்தாண்டிப் பறக்க வேண்டிய பறவையாக தன்னை
 நினைத்துக் கொள்ள ஆரம்பித்தான். ஏரில் பூட்டிய மாடுபோல
 வளைய வரவதில் அவனுக்கு வெறுப்பு மூண்டது. தனது
 கோரிக்கையை அலட்சியப்படுத்தும் தந்தையிடம் தனது
 வெறுப்பையும் கோபத்தையும் எப்படியாவது புரியவைக்க
 வேண்டும் என்று கறுவினான். மூர்க்கம் மூண்டது.

தன் மனசில் நெருப்பு பற்றி எரிவதாக உணர்ந்தான்
 முனுசாமி. கண்களில் ஒருவித சூடு பரவுவதையும் கழுத்து
 நரம்புகள் துடிப்பதையும் உணர்ந்தான். கட்டுகள் வேக
 வேகமாய்க் களத்துக்குச் சென்றபடி இருந்தன. வெயில்
 தகித்துக் கொண்டிருந்தது. விழுந்து கிடக்கும் நெல்
 மணிகளைப் பொறுக்கக் குருவிகள் இறங்கின. வெறுமை
 யான அந்த நிலத்தில் அவனது பார்வை படிந்தது. அறுபட்டுக்
 கிடந்த அதன் தோற்றம் அவனுக்குள் எரிச்சல் மூட்டியது.
 இன்னும் சில நாள்களில் அப்பா மீண்டும் வேலையைத்
 தொடங்கிவிடக் கூடும் என்று தோன்றியது. அதற்குள்
 இங்கிருந்து பறந்து விட வேண்டும் என்கிற எண்ணம்
 எழுந்தது. இனி, இந்த இடமோ, இந்த விவசாயமோ,
 எதுவுமே தன் வாழ்வில் சம்பந்தப்பட்டிருக்கப் போவதில்லை
 என்று நினைத்தான். அதற்குப்பின் அவன் ரொம்ப நேரத்
 திற்குத் தன் புதிய உலகின் சிந்தனையிலேயே உழன்று
 கொண்டிருந்தான்.

பத்து நாட்களுக்கு முன்பு மேட்டுத்தெரு ஆனந்தன்
 பட்டாளத்தில் சேர்ந்துவிட்டான். அவனை வழியனுப்ப
 அவனும் போயிருந்தான். அவனைப் போலவே ஏராளமான

54 / பாவண்ணன்

இளைஞர்கள் அன்று துறைமுகத்தில் நின்றிருந்தார்கள். பிரெஞ்சுக்கொடி பறந்த அக்கப்பலின் கம்பீரமும் அந்தக் கடலின் விரிவும் அவன் மனசைக் கலக்கின. ஒரு ரகசியக் குரல் நெஞ்சில் ஒலிக்கத் தொடங்கியது. அந்த வீரர்களோடு கையசைத்தபடி ஆனந்தன் சென்று சேர்ந்ததும் மிடுக்கோடு அவன் கப்பல் தளத்தில் காலடி வைத்ததும் மறக்க முடியாத ஒரு காட்சியாக அவன் நெஞ்சில் பதிந்துவிட்டது. தளத்தில் இருந்து படகில் சென்று தொலைவில் நின்றிருந்த கப்பலில் அவர்கள் ஏறிக் கொண்டார்கள். அனைவரும் வெகுநேரம் கைகளை உயர்த்தி அசைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அங்கு கூடியிருந்த யாருமே கப்பல் நகரும் வரை கலையவில்லை. கூடிக்கூடிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு கணத்தில் அவர்கள் அறிமுகமாகிக் கொள்வதும் மறுகணமே உயிர்த்தோழர்கள் போலப் பேசிக்கொள்வதும் பார்க்கப் பார்க்க விசித்திரமாக இருந்தது. அடிக்கடி கப்பலின் பக்கம் பார்வையை ஓட்டிச் சிரிப்போடும் அலட்சியத்தோடும் நடந்து கொண்டார்கள். எல்லாரையும் ஓரமாய் அமர்ந்து அதிகம் பேசாமல் கவனித்து வந்தான் முனுசாமி. அவன் மனம் அந்த ராணுவக் கப்பலில் இருந்தது. அக்கணமே தானும் ஒரு ராணுவ வீரன் என்று அவன் எண்ணத் தொடங்கினான். அப்பாவிடம் உடனே தனது ஆசையைப் பிரஸ்தாபிக்க வேண்டும் என்று துடித்தான். அவருக்கு அவன் மீது இருக்கிற பிரியம் பற்றி அவனுக்குத் தெரியும். எனினும் தனது ஆசையை எந்தப் பிரியத்துக்கும் பலி கொடுத்துவிட விரும்பவில்லை அவன்.

இரவு வீடு திரும்பியதுமே அப்பாவிடம் தன் விருப்பத்தைப் புலப்படுத்தினான். ஒருகணம் அவர் அதிர்ந்து விட்டார். “என்னடா சொல்ற?” என்று கேட்ட அவரது குரலில் பதற்றம் தெரிந்தது. மறுகணமே அந்த அதிர்ச்சியில்

இருந்து மீண்டு விட்டார். “ஊருல அவன் போறான் இவன் போறான்னு ஆசப்பட்டி அழியாத, ராணுவத்துல மட்டும் சும்மா ஒக்காரவச்சியா, சம்பளம் குடுப்பான். அங்கயும் மாடு மாதிரிதா வேல செய்யணும், தெரியுதா. தலைவலி, ஜோரம், காயம், ரத்தம்ன்னு படுத்தா சீந்தரதுக்குக்கூட நாதி இருக்காது” என்று கோபத்தில் இறைந்தார். முனுசாமியின் கோரிக்கை அவரது மனசில் இறங்க இறங்க அவர் கோபம் ஏறியது. அதைச் செரித்துக் கொள்ள முடியாமல் தவித்தார். நடைக்கும் கூடத்துக்குமாய் நடந்து நடந்து களைத்தார். முன்னிரவு கழிந்தபிறகு கூட அவருக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. சில சமயம் சுவரில் சரிந்தபடி கூரையில் விழிகள் நிலைகுத்தி நிற்க மௌனமாய் அமர்ந்திருந்தார். செத்துப்போன மனைவி வனமயிலை அந்தரங்கமாய் அழைத்துப் பேசினார். “மவனுக்கு நீயாவது புத்தி சொல்லக் கூடாதா?” என்று கெஞ்சினார். அப்போது அவர் கண்கள் கலங்கின. அவர் கண்களில் நீர் தரும்புவதைப் பார்த்ததும் முனுசாமிக்கும் மனம் கலங்கியது. எழுந்து போய் அருகில் நின்று “அப்பா” என்று தொட்டான். “படுப்பா...நாளைக்கு பாத்துக்கலாம்” என்று சொன்னார். அதற்குமேல் அவனால் பேசமுடிய வில்லை. “சரி..நான் உன் கூடவே இருக்கறன்” என்று மகன் சொல்லக்கூடும் என நினைத்த முத்துசாமிக்குச் சற்றே ஏமாற்றமாக இருந்தது. ஆனால் நாளையோ, நாளை மறுநாளோ அந்த வார்த்தையை அவன் சொல்லக்கூடும் என்று நம்பினார். முத்துசாமி, “வனமயிலு நீதான் அவனுக்கு நல்ல புத்திய குடுக்கணும்” என்று மனைவியிடம் ரகசியமாய்ப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டார். முனுசாமி எழுந்துபோய் ரங்கசாமியுடன் படுத்துக் கொண்டான்.

ரங்கசாமியின் பார்வை அவனுக்கு ஆறுதலாய் இருந்தது. அவன் கண்களிலிருந்து இரு கைகள் நீண்டு தோளைத் தொட்டு ஆறுதல் சொன்னதைப் போல இருந்தது. முன்பு ஒருமுறை

56 / பாவண்ணன்

மாடு உதைத்து இடுப்பில் அடிபட்டுக் கிடந்தபோது அவன் ஒரு தாயைப் போலக் கவனித்துக் கொண்டான். ஒரு பெண்ணின் பரிவுமிக்க கண்கள் அவனுக்கு. அவன் மனசும் தாய்மைக்கு நிகரானது. அந்த நாள்களில் அவன் செய்த சேவையும் சிசுருஷனையும் மறக்க முடியாது. அவனைக் கொண்டு இந்தக் காரியத்தை நடத்திக் கொள்ள முடியும் என்று எண்ணம் எழுந்தது முனுசாமிக்கு. மிகவும் சன்னமான குரலில், "அப்பாவுக்கு நீயாவது எடுத்துச் சொல்லக் கூடாதா?" என்று கேட்டான். அவன் நெஞ்சு அடைத்துக் கொண்டது. அவசரமாய்த் திரும்பிப் பார்த்தான். அப்பா சுவரில் சாய்ந்தபடி உறக்கத்தில் ஆழ்ந்து விட்டிருப்பது தெரிந்தது. ரங்கசாமி எழுந்து உட்கார்ந்தான். இருவரும் வெளியே வந்தார்கள். வெளியே நிலா வெளிச்சத்தில் தென்னைமரத்தடியில் வந்து நின்றார்கள். தன் ஆசைகளையெல்லாம் மீண்டும் ஒருமுறை தம்பியிடம் சொல்லி முடித்தான் முனுசாமி. "சரிசரி பாக்கலாம். நீ எதுக்கும் கவலப்படாத" என்று அவனைத் தேற்றினான் ரங்கசாமி. அவனுக்கு அழுகை முட்டியது. நெஞ்சில் பாரம் கூடியது. வயிற்றில் ஈரம் பொங்கியது. பிற்பாடு நீண்ட நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். "நீ குடுக்கற தைரியத்துலதான் அப்பா ஒத்துக்கணும்" என்று இறுதியாக அவன் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டான் முனுசாமி.

முத்துசாமி நெருங்கி வந்து சத்தம் போட்டபோது தான் சுயநினைவுக்குத் திரும்பினான் முனுசாமி. அவன் நெஞ்சில் ஒரு விதமான படபடப்பு கூடியது. சுற்றியிருந்த வேலையாள்களின் சலசலப்பு சட்டென்று நின்றது. மிகவும் சங்கடமான மௌனம் பரவியது. அவன் கண்கள் அவசரமாய் ரங்கசாமியைத் தேடின. இல்லை. இதற்குள் முத்துசாமி மிகவும் முகம் சிவந்து, "மனச அலய உட்டுட்டு பேயடிச்ச மாரி நின்னா ஒரு மயிரும் உருப்படாது" என்று சத்தமிட்டார்.

அவனுக்குள் அடிவாங்கிய வலி பரவியது. வேதனையோடு சுற்றுமுற்றும் இருப்பவர்களைப் பார்த்தான். "சரிசரி உடு கவுண்டரே, கூப்ட்டது காதுல உழலன்னா, இப்படியா பேசறது" என்று ஒரு கிழவன் குறுக்கில் புகுந்து அமைதிப் படுத்துகிற முறையில் சொன்னான். அதற்குள் முனுசாமியின் கண்கள் பனித்தன. கண்ணீர் திரண்டு கன்னங்களை நனைத்தது. "ஒழுங்கா இருந்து வேல செய்யறதுன்னா செய்யி, இல்ல எங்கனாச்சிம் ஓடிப்போய்டு. சும்மா மசமசன்னு மூஞ்சிய வச்சகிட்டு இங்க நிக்காத. அப்பறம் நக்கற மாடு மேயற மாட்டக் கெடுத்த கதையாய்டும்" என்று மீண்டும் தன் பழைய உக்கிரம் குறையாமலேயே சொன்னார் முத்துசாமி. உடனே ஒரு சூடான சொல்லைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்று முனுசாமிக்கும் மனம் துடித்தது. ஆனால் வார்த்தை திரள வில்லை. நெஞ்சு அடைத்துக் கொண்டது. விடுவிடுவென வேறு திசையில் நடந்தான். இதைச் சற்றும் எதிர்பாராத முத்துசாமி அதிர்ந்து போய் "முனுசாமி...முனுசாமி" என்று பல முறைகள் கூவினார். அவன் நிற்கவே இல்லை.

தென்னந்தோப்புக்கு அருகில் இருந்த ஏற்றக் கிணற்றுக்கு அருகில் வந்துதான் அவன் நடை நின்றது. வழக்கமாய் அந்தக் கிணற்றின் அருகாமையும் தென்னந்தோப்பும் அவனுக்கு உற்சாகம் தரும் இடங்களாகும். அதன் குளுமையிலும் காற்றிலும் மனம் குதூகலம் கொள்ளாத நாளே இல்லை. ஆனால் அன்று இனம் புரியாத ஒரு வெறுப்பும் எரிச்சலும் நெஞ்சில் குமைந்தன.

வீடு பூட்டியிருந்தது. திறக்காமல் திண்ணையிலேயே சாய்ந்தான். கல்திண்ணையின் குளுமை முதுகுத் தண்டைச் சிலிர்க்க வைத்தது. வாசலுக்குப் பக்கத்தில் இருந்து ஆடுமாடுகளின் சாண வீச்சம் வந்து கொண்டிருந்தது. வாசலெங்கும் ஆட்டுப்புழுக்கைகள் உலர்ந்த சுண்டைக்

58 / பாவண்ணன்

காய்கள் போல் கிடந்தன. கொடுக்காப்புளி மரத்தில் இருந்து குயிலொன்று கூவிக் கொண்டிருந்தது. மற்றபடி சுற்றிலும் நிசப்தம்.

அமைதியான வாசலைப் பார்த்ததும் மனச் சிலிர்ப்புற்றான் முனுசாமி. அங்குதான் ஆறு பிணங்கள் விழுந்திருந்தன. சீவப்பட்ட நுங்குகள் போல ஆள்களின் தலைகள் உருண்டிருந்தன. மிரண்டு நிலை குத்திய கண்கள். கோணிப்போய் உறைந்த வாய்கள். திட்டுத்திட்டான ரத்தச் சேறு. பல வருஷங்கள் கடந்து போனாலும் நெஞ்சில் அக்காட்சி நிரந்தரமாய்ப் படிந்துபோய் விட்டிருந்தது. அதை நினைக்கும் போதெல்லாம் எழும் அம்மாவின் முகம் கண்முன் தோன்றி அழுகை வந்தது.

பாகப்பிரிவினையில் தனக்குப் பெரிய கொடுமை இழைக்கப்பட்டுவிட்டதாகச் சித்தப்பா நினைத்து விட்ட தாய்த் தோன்றியது. பாகப்பிரிவினைக்குப் பிறகு அவர் எல்லார் மீதும் எரிந்து விழுத் தொடங்கினார். ஒருவிதமான எரிச்சலும் கோபமுமே அவர் கண்களில் மின்னிக் கொண்டிருந்தன. சாயங்கால நேரங்களில் போதையில் வாசலுக்கு வந்து அனைவரையும் வாய்க்கு வந்தபடி பேச ஆரம்பித்ததற்குக் கூட அந்த வன்மம்தான் காரணம் என்று தோன்றியது, அதே வன்மத்தோடு பஞ்சாயத்து செய்துவைத்த ஆள்கள் வீட்டுக்கும் சென்று எரிந்து விழுந்தார். இத்தனைக்கும் காரணம் ஓர் ஆட்டுக்குட்டி. மூன்றாய்க் கிழித்துத் தரமுடியாத உயிர் என்பதால் பஞ்சாயத்துக் காரர்கள் அதை அம்மாவிடம் கொடுத்திருந்தார்கள். "அதை ஏன் எனக்குத் தரக்கூடாதா?" என்று சித்தப்பா கோபமுடன் கத்தத் தொடங்கியதுமே அப்பா வந்து "நீதான் எடுத்துக்கையேண்டா" என்று சொல்லி ஆட்டுக்குட்டியை ஓட்டிவிட்டார். "பெரிய தருமன்னு நெனப்பா ஒனக்கு. நீ ஒன்னும் எனக்கு தானம்

செய்ய வேணாம். புரிஞ்சிக்கோ. நானும் காசாம்புக் கவுண்டனுக்குப் பொறந்தவன்தான். அத ஞாபகத்துல வச்சிக்கோ'' என்று சொல்லியபடி அப்பா ஓட்டிவிட்ட ஆட்டை எட்டிக் காலாலேயே உதைத்து மறுபக்கம் தள்ளிவிட்டார். அது அம்மாவின் காலில் விழுந்து பரிதாபக்குரல் எழுப்பியது. அம்மாவும் அன்று அழுதே விட்டாள். மடியில் போட்டுக் கொண்டு அதன் வயிற்றில் நீவி விட்டாள். அன்றிலிருந்து சித்தப்பா ஒரு சகிக்கமுடியாத மனிதனாக மாறிப் போனார். சதாகாலமும் அவரது பேச்சில் இறுக்கம். எரிச்சல் அகங்காரம். போதையில் துச்சமான வார்த்தைகள் தாராளமாய்ப் புழங்கின. அதே வாசலில் தன் மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் இழுத்துப் போட்டு உதைத்தார். யார் தடுக்கப் போனாலும் அவர் வசைகளிலிருந்து தப்பிக்க முடியாது. எப்படி அவர் மனம் மாறியது என்று குழப்பத்தோடு பல தருணங்களில் நினைத்துக் கொள்வான் முனுசாமி. அண்ணன்கள் மேல் பயமும் பக்தியும் பாசமும், பிள்ளைகள் மேல் அன்பும் நெருக்கமும் கொண்டிருந்தவர் அனைத்தையும் ஒரே இரவில் துறந்துவிட்டு எப்படி மாற முடிந்தது என்பது புரியாத புதிராக இருந்தது. இந்தக் குடும்பத்தின் மீது விழுந்த கண்ணாறுதான் இதற்குக் காரணம் என்று ஆயா சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். அவன் சொல்லி அழாத நாளே இல்லை. ஆனால் சித்தப்பா மாறவே இல்லை. எல்லாரையுமே துரோகிகள் என்று குற்றம் சாட்டினார். ஊரே சேர்ந்து தனக்குத் துரோகம் இழைத்து விட்டது என்று குறை சொன்னார். அவரது மனநிலை மேலும் மேலும் மோசமாகிக் கொண்டே வந்தது. அவர் குடித்துவிட்டு வந்து பேசுத்தொடங்கும் காலங்களில் எல்லாரையும் ஒரு நிம்மதியின்மை அரித்தது. வசவுகளையும் அடிகளையும் வாங்கிக்கொண்டு ஆயாதான் சமாதானத்திற்குச் சென்றாள். எல்லாரும் உறங்கிய பிறகு பின்னிரவில் அவள் எழுப்பும் ஒப்பாரிக் குரல் மனசைப் பிசைந்தது. ஒரு நாள் கரும்பு

60 / பாவண்ணன்

ஏற்றிக்கொண்டு ஆலைக்குப் போய்த்திரும்பிய போது வாசல் ரத்தக்களறியாய்க் கிடந்தது. மாடு கழிந்து வைத்த மாதிரி அங்கங்கே உறைந்த ரத்தம். வீடே ஒரு சடுகாடாக இருந்தது. அதைப் பார்த்ததுமே அப்பா உறைந்து போனார். அம்மாவின் பிணத்தின் அருகில் குனிந்து "வனமயிலு..வனமயிலு" என்று மார்பில் அறைந்து கொண்டு அழுதார். இன்னொரு பக்கம் ஆயாவும் தலை பிளந்து கிடந்தாள். மற்றொரு சித்தப்பாவும் சின்னம்மாவும் பிள்ளைகளும் மாட்டுக் கொட்டகையில் கிடந்தார்கள். இறந்த மாடுகளின் கண்களில் ஈக்கள் மொய்த்துக் கிடந்தன. முனுசாமியும் ரங்கசாமியும் நிலை குலைந்து அழுதார்கள். ரத்தத்தைக் கண்ட அருவருப்பில் ரங்கசாமி வாந்தி எடுத்தான். சித்தப்பாவைப் போலீஸ் பிடித்துப்போய் இருந்தது.

வீடு வெறுமையானபோதுதான் மரணத்தின் கொடுமையை உணரமுடிந்தது. வீட்டின் ஒவ்வொரு இடமும் ஒவ்வொருவரோடும் சம்பந்தப்பட்டிருந்தது. சுவர் ஓரமாய் இருந்த வெற்றிலை பாக்கு உரல் ஆயாவின் ஸ்பரிசத்துக்கு அடையாளமாய் இருந்தது. அப்பா இடிந்துபோய் வியாதியில் படுத்தார். கடுமையான காய்ச்சல். இரவும் பகலும் வைத்தியர் வந்து மருந்துகள் கொடுத்தபடி இருந்தார். ரங்கசாமியும் முனுசாமியும் இரவில் கட்டிப்பிடித்துத் தூங்கினார்கள். இருவர் உடல்களும் நடுங்கின. அவர்கள் பெருமூச்சுகளில் நடுக்கம் ஒலித்தது. எப்படியோ அந்த வாசல் கொலைகளின் சாட்சியாக விரிந்திருந்தது. மரணத்தை ஆழமான வடுவோடு அது கற்பித்து விட்டது. மரத்தின் நிழல் வாசலில் அசையும் போதெல்லாம் ஒருவித பீதி எழுந்ததங்கியது. ஒரு மந்தமான அலுப்பில் பொழுதே அமிழ்ந்து கொண்டிருந்தபோது அந்தக்குயில் மட்டும் தொடர்ந்து கூவியபடியே இருந்தது.

சட்டென்று அம்மாவின் ஞாபகம் வந்தது. அந்தக்

குயிலின் அழைப்பு தன் அம்மாவின் அழைப்பாய்த்தான் இருக்க வேண்டும் என்று கண்டிப்பாய் நம்பினான். தன் துக்கமும் வேதனையும் அம்மாவின் காதுகளுக்கு எட்டி விட்டதில் அவனுக்கு நிம்மதியாய் இருந்தது. பெரும் பகுதியான மனப்பாரம் சரிந்துவிட்டதைப் போலிருந்தது. பிறகு குயிலையே அம்மாவாக எண்ணி, "அம்மா..நீயே அப்பாகிட்ட சொல்லுமமா..நான் பிரான்ஸ்க்குப் போறேம்மா...பெரிய மிலிட்டரிக்காரனாவப் போறேம்மா... அப்பாவ அனுப்பச் சொல்லுமமா..." என்று இரங்கத்தக்க குரலில் மனசுக்குள்ளேயே முறையிட்டான். அவன் கண்களில் ஈரம் கசிந்தது. மனம் உருகியது. எப்போதும் இல்லாத வகையில் ஒரு நிம்மதியை உணர்ந்தான். தனது துயரம் அக்கணத்திலேயே விலகிவிட்டதைப் போல விடுதலையாக உணர்ந்தான். கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டான்.

திண்ணையை விட்டு எழுந்து மீண்டும் தென்னந் தோப்பில் இருந்த கிணற்றிற்குச் சென்றான். குளுமையான காற்றில் மனம் மிதந்தது. ஆடைகளைக் களைந்துவிட்டு கிணற்றிற்குள் இறங்கினான். படிக்கட்டுகளில் பாசி அப்பிக் கிடந்தது. கற்களின் ஓரங்களில் வழவழப்பு தெரிந்தது. பல செடிகளின் வேர்கள் நீண்டிருந்தன. குளிர்ந்த நீர்க்குள் இறங்கியதும் உடம்பு சிலிர்த்தது. உள்ளிருந்து வட்டமான வானத்தை அண்ணாந்து பார்க்க ஆச்சரியமாய் இருந்தது. வெண்மையான துண்டு மேகம் மிதந்து கொண்டிருந்தது. அசையும் தென்னை ஓலைகளும் சிலசமயம் தெரிந்தன. அவற்றைக் கண்களால் துழாவிப்படியே நீந்திக் கொண்டிருந்தான். சுகமாக இருந்தது. தண்ணீர் அலை அலையாய் விலகி மீண்டும் வந்து உடலில் மோதியது. மெல்ல மூழ்கி அடிக்கிணறு வரை சென்றான். நிதானமாய் மேலே வந்து ஆழத்தில் இருந்து கொண்டு வந்த ஒரு கல்லைப்

62 / பாவண்ணன்

புன்சிரிப்போடு புரட்டிப் பார்த்து விட்டு வீசினான். இன்னொரு முறையும் மூழ்கி எழுந்தான். சுவரோரமாகவே மீனைப் போல நீந்தி வட்டமடித்தான். ஒரு பறவை போலப் பின்பக்கம் கைகளை விரித்துத் துழாவிப்படி மிதந்தான். மனம் மிகவும் நிறைந்திருப்பது போல உணர்ந்தான். முதன் முறையாக அப்பாவை நினைத்துப் பரிதாபப்பட்டான். களத்தில் இருந்து அவ்வளவு கோபமாகத் திரும்பி வந்து விட்டது தப்பு என்று உணர்ந்தான்.

அம்மாவின் மறைவுக்குப் பிறகு அவனையும் ரங்கசாமியையும் தான் அவர் உயிராய் நினைத்து வந்தது அவனுக்கும் தெரிந்ததுதான். அவர் மனசை நோக வைத்ததற்காக வருந்தினான். அவன் மார்புத்துடிப்பு மெல்லக் கூடியது. உடம்பில் பதட்டம் ஏறியது. நீரிலிருந்து எழுந்து மேலே வந்தான். தலையைத் துவட்டிக் கொண்டு துணிகளை உடுத்திக் கொண்டான். அப்போதுதான் அவனுக்குப் பசி உறைத்தது. காலையில் இருந்தே எதுவும் சாப்பிடவில்லை என்கிற ஞாபகம் வந்தது.

குறுக்கு வழியில் நடந்து களத்துக்கு வந்தான். அப்பாவும் ரங்கசாமியும் களத்தில் நின்றிருந்தார்கள். ஆட்கள் கதிர் அடித்துக் கொண்டு இருந்தார்கள். உச்சக்கட்ட வேகத்தில் வேலை நடந்தபடி இருந்தது. நெல் அம்பாரமாய்க் குவிந் திருந்தது. தன் அப்பாவைக் கோவணத் துணியோடு பார்க்க அவனுக்குள் இரக்கம் சுரந்தது. மெல்ல நடந்து அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டான். அதைக் கவனித்தும் எதுவும் பேசாமல் மௌனமாக இருந்தார் அவர்.

இரவுக் காலவனுக்குக் களத்திலேயே மூவரும் தூங்கி விட்டார்கள். சமைக்கவென்று நியமித்திருந்த கிழவி ஆள் மூலம் ஆக்கி அனுப்பி வைத்த சாப்பாட்டை நிலா வெளிச்சத்தில் சாப்பிட்டார்கள். வைக்கோலை விரித்து

வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்தபடி படுத்துக் கொண்டான் முனுசாமி. அவனது மனத்தில் மீண்டும் பழைய எண்ணம் வேகம் கொண்டது. எந்த விதத்திலாவது இதிலிருந்தெல்லாம் தப்பிவிட வேண்டும் என்று தவிப்பு மூண்டது. பதற்றம் ஏறஏற தலைவலி அதிகமானது. திரும்பிப் புரண்டபோது முத்துசாமி அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்ததும் உடம்பு கூசியது. அவர் கண்களை நேருக்கு நேர் எதிர்கொள்ளத் தயக்கமாய் இருந்தது. அதன் ஈரமும் வருடலும் தன்னை வீழ்த்தித் தன் உறுதியைப் பிளந்து விடக் கூடும் என்று தோன்றியது. எதிர்மறையாக உடனடியாக ஏதேனும் செய்து தன் வேகத்தை ஸ்தாபித்துக் கொள்ள அவன் மனம் பரபரத்தது. சட்டென எழுந்து உட்கார்ந்தான். அதே கணம் “முனுசாமி” என்று அவரும் கூப்பிட்டார். அவன் எந்தப் பதிலும் சொல்லாமல் அவரையே முறைத்தபடி இருந்தான். அவரா கவே எழுந்து அவன் அருகில் வந்தார். தலையில் கை வைத்து வருடினார். அந்த வருடல் அவனுக்குச் சிலிர்ப்பையுண்டாக்கியது. ஏதோ உடைந்து கரைந்தது போல உணர்ந்தான். மனமோ எதிர்முனையில் இருந்து அவனுக்கு எச்சரிக்கைச் சமிக்கை விடுத்தபடி இருந்தது. “நீ பிரான்ஸ்க்குப் போய்த் தான் தீரணுமின்னு ஆசைப்பட்டா, நா அதுக்குக் குறுக்க நிக்கல. தாராளமாய் போ” என்று நடுங்கும் குரலில் அவர் சொன்னதை அவனால் நம்பவே முடியவில்லை. “அப்பா” என அனிச்சையாய் அழைத்தான். அவன். அப்படியே அவர் கால்களில் முகம் புதைத்துக் குலுங்கிக் குலுங்கி அழ ஆரம்பித்தான். எனினும் அவன் மனசின் விளிம்பில் “இனி இங்கே திரும்பி வரவே போவதில்லை” என்கிற எண்ணம் அலைபாய்ந்து கொண்டே இருந்தது.

எட்டு

ஒரு மாதத்துக்குப் பிறகு எழுந்து நடமாடத் தொடங்கினார் கிழவர். படுக்கையை விட்டு எழுந்திருக்கவே கூடாது என்று டாக்டர் இத்தனை நாள்களும் எச்சரித்திருந்தார். படுத்த படுக்கையைய்க் கிடந்தார் அவர். உண்மையில் மனசின் நமைச்சலை அவரால் தாங்க இயலவில்லை. சுற்றிலும் நடப்பவற்றை வெறுப்போடு கவனித்தபடி இருந்தார். பழைய ஞாபகங்கள் தொடர்ச்சியின்றி துணுக்குத் துணுக்காய் மனசில் படர்ந்த வண்ணம் இருந்தன.

ஏதோ ஒரு நினைவு அவரை வதைக்க "நாவாம்பா" சத்தமிடுவார். மீண்டும் மீண்டும் அவர் வாய் "நாவாம்பா நாவாம்பா" என்று புலம்பிக் கொண்டே இருக்கும். கண்கள் திறக்காது. பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருக்கும் கிழவி அவர் நெஞ்சை மெதுவாக நீவி விடுவாள். வெளுத்த அந்த மார்பின் ரோமங்களிடையே அவளுடைய நீண்ட விரல்கள் ஊடுருவி அவர் இதயத்தைத் தேய்த்து விடும். சில கணங்களுக்குப் பின் அவரே விழித்து விடுவார். அவன் விரல்கள் தன்னைத் தீண்டிக் கொண்டிருப்பதையுணர்ந்து "என்ன நாவாம்பா?" என்று கேட்பார். அவள் பதில் சொல்லமாட்டாள். "நிம்மதியா தூங்கு" என்று தட்டி விடுவாள். உறை கிணற்றுக்குள் இறங்குவது போல அவள் மீண்டும் தூக்கத்தில் அமிழ்வார்.

முதல் நாளுக்கப்புறம் டாக்டரே வீட்டுக்கு வந்து பார்க்கத் தொடங்கினார். தினமும் இரண்டு ஊசிகள். ஊசியைப் போட்டுக் கொள்ள கிழவர்க்கு விருப்பமே இருப்பதில்லை. ஓர் எதிரியைப் பார்க்கிற மாதிரிதான் அந்த ஊசியைப் பார்ப்பார். சதக்கென்று அது குத்தப்படும் கணத்தை எரிச்சலோடு சகித்துக் கொள்வார். என்றாவது அந்த ஊசியைத் தட்டிவிட்டு உடைக்க வேண்டும் என்றுகூட அவர் மனத்தில் தோன்றும். ஊசியை எடுத்த பிறகு சில கணங்களுக்கு பஞ்சை

வைத்து இதமாய்த் தேய்க்க ஆரம்பித்த பிறகுதான் அவர் மெல்ல மெல்ல நிதானமடைவார். அவர் சரிந்த வாக்கில் உட்கார்ந்து கொள்ளவோ படுத்துக் கொள்ளவோ டாக்டர் ஒத்தாசை புரிவார். அவர் கைகள் மிருதுவாய்ப் படும்போது தூக்கத்தில் நெளிவார் கிழவர். மாத்திரைகளைத் தனது கையாலேயே கொடுத்துக் கிழவரை விழுங்கச் செய்வார். அதற்கப்புறம் டாக்டர் தன் புத்திமதிகளைத் தொடங்குவார். அவர்க்குக் கிழவரை “பெரியவரே” என்று அழைப்பதா அல்லது “கவுண்டரே” என்று அழைப்பதா என்பது எப்போதுமே முடிவுக்கு வர முடியாத விஷயம். தடுமாறிவிட்டுப் பொதுவாகவே சொல்லி வைப்பார். ஆத்திரப்படுவதோ, பதற்றம் கொள்வதோ அவர் வயசுக்குக் கூடவே கூடாது என்பார். முதுமையின் கட்டளைகளை மனிதன் வணங்கி ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும் என்பார். அவர் சொல்வதற்கெல்லாம் தலையாட்டி விட்டுக் கடைசியாய்க் கிழவர், “வீட்டுல இப்படி நடந்தா நாம எப்படி டாக்டர் சும்மா இருக்க முடியும்?” என்று சாந்தமாகவே கேட்பார். “ஆயிரமே நடந்தாலும் இனிமே நீங்க அமைதியாத்தான் இருக்கணும். ஒங்க ஆரோக்கியத்துக்கு அதுதான் வழி” என்று டாக்டரும் பதில் சொல்வார். அவர்கள் இருவரிடையேயும் இணக்கமான நட்பு இருந்தது. தொடர்ந்து தன் சுகதுக்கங்களை இரண்டு பேரும் பரஸ்பரம் பகிர்ந்து கொள்வார்கள். கிழவர்க்கு மனச்சுமை குறையும்.

வாழ்வு ஒரு சுமையாக மாறி அவர் மனசை அழுத்தத் தொடங்கி பதினைந்து வருஷங்களாகி விட்டன. அதற்கு முன்பு எப்போதும் அவர் இரவா, பகலா, குளிரா, வெயிலா என்று எந்த வித்தியாசத்தையும் பார்த்துக் கொண்டு உட்கார்ந்தவரல்ல. உழைப்பு, உழைப்பு, உழைப்பு. அது ஒன்றே அவருக்கு மூச்சாக இருந்தது. நிலம் அவருடைய அக உறுப்பு போல ஆகி விட்டிருந்தது. ஒரு விவசாயி தன்

66 / பாவண்ணன்

ரத்தத்தையே தண்ணீராய்ப்பாய்ச்சி நிலத்தைக் கவனிக்க வேண்டும் என்று சொல்வார். தூங்கி எழுந்ததும் முதலில் விழிப்பது அந்த நிலத்தின் முகத்தில்தான். கருக்கலில் எழுந்து விறுவிறுவென்று நடக்கத் தொடங்கி விடுவார். ஏரிக்கரையில் உதிர்ந்து கிடக்கும் சருகுகளுடே அவர் மதியடிகள் பட்டு எழும் சத்தம் பட்சிகளின் சத்தத்தோடு இணைந்து ஒலிக்கும். ஏரி மதகையொட்டி இருபது காணி நிலம் இருந்தது. வரப்பில் நின்று பயிர்களுடே கடந்து வரும் இளங்காற்றைச் சந்தோஷத்தோடு அனுபவிப்பார். அந்தக் காற்று. அதன் வருடல். அந்தச் சிலிர்ப்பு. அதற்காக ஒவ்வொரு கணமும் அவர் உடல் தவிக்கும். வானம் வெளுக்கிற வரை வரப்பின் மேல் நடந்து கொண்டிருப்பார். பம்ப் செட்டில் உட்கார்ந்திருக்கும் காவல்காரன் ஓடிவந்து கும்பிடுவான். அவனுடைய நாய் ஓடிவந்து அவர் அருகில் நின்று வாலை ஆட்டும். எக்கி அவர் இடுப்புமேல் தாவும். 'ப்ளக் ப்ளக்' என்று நாக்கு நீட்டி அது எழுப்பும் சத்தத்தில் அவர் மனம் குதுகலம் கொள்ளும். அதன் தலையையும் கழுத்தையும் வருடித் தருவார். அது நகம் நீண்ட தன் ஒரு காலை அவர் முன் நீட்டும். காலையும் தடவித் தருவார் அவர். வேலைக்கு ஆள்கள் வந்து சேரும் வரையில் நாயுடன் செல்லம் கொஞ்சிக் கொண்டிருப்பார். காவல்காரன் வேலங்குச்சி ஓடித்து வந்து தருவான். ஆள்களோடு ஆறுமுகம் மதகு வழியாக வரும்போது சூரியன் மேலேறி இருக்கும். பல் துலக்கிக் கொண்டே பார்த்துக் கொண்டிருப்பார். அவர் கண்களில் திருப்தி மின்னும். பிறகு வாய்க்குள் குச்சியை அதக்கியபடி வரப்பு வழியாக நடந்து ஏரிக்குள் செல்வார்.

சட்டென்று கிழவரின் உடம்பு உதறியது. மயக்கம் முற்றாகக் கலைந்து விட்டது. எழுந்து உட்கார விரும்பினார். "நாவாம்பா" என்று குரல் கொடுத்தார். பக்கத்தில் சுவர் ஓரமாய் உட்கார்ந்திருந்தவள் "என்ன?" என்று கிழவரின் பக்கம் பதட்டத்துடன் திரும்பினாள். "கொஞ்சம் கையப்புடி"

என்றார். நாவாம்பாள் நீட்டிய கையை ஆதரவாய்ப் பற்றிக் கொண்டு நிதானமாய் எழுந்து சுவர்ப் பக்கமாய் இடுப்பை நகர்த்தினார். தோள்பூட்டில் மடக்கென்று சத்தம் வந்தது. அவசரமாய் ஒரு தலையணையை எடுத்து முதுகுக்குச் சாய்மானமாய் வைத்தாள் கிழவி. நீண்ட கால்களை மெல்ல இதமாய்ப் பிடித்து விட்டாள். அவர் கண்களில் அமைதியின்மையும் தவிப்பும் குடியேறின. சேற்றின் மணத்தை நுகர அவர் நெஞ்சு தவித்தது.

“ஏரிப்பக்கம் போய்வரட்டா...”

கிழவிக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. நடக்கலாம் என்று டாக்டர் சொல்லி இருந்தாலும் அவ்வளவு தூரம் சென்று வர அனுமதி இருக்குமா என்று தெரியவில்லை. குழப்பத்தோடு “எதுக்கு இப்ப?” என்று தயங்கியபடி கேட்டாள். அவளது தடுமாற்றத்தை அவர் பொருட்படுத்தவில்லை. எழுந்து நின்று வேட்டியைச் சரிப்படுத்திக் கொள்ளத் தொடங்கினார். அவர் கண் கைத்தடியை எடுத்துத் தரச் சொல்லிக் கிழவியைப் பார்த்தது. அவள் ஓடிச்சென்று மருமகளிடம் சொல்லி அழைத்து வந்தாள். அவர் அறையைத் தாண்டும் கணத்தில் தனலட்சுமி எதிரில் வந்தாள். “என்ன” என்று ஏறிட்டது அவர் பார்வை. “அவசியம் போவனுமா மாமா?” என்று கேட்டாள் அவள். “ம்” என்று தலையசைத்தார் கிழவர். “சரி அத்த, நீயும் கூடப் போ” என்று கிழவியைப் பார்த்துச் சொன்னாள் அவள். அந்த முடிவும் அவருக்குச் சரியாகவே தோன்றியது. கிழவர் மீண்டும் கைத்தடியை ஊன்றி நடக்கத் தொடங்கினார். இன்னொரு அறையில் பெஞ்சில் படுத்திருந்த ஆறுமுகத்தின் பார்வை கதவு வழியாக அவர் மீது விழுந்தது. கிழவர் அவனருகே சென்று சிறிது நேரம் வெறித்துப் பார்த்தார். அவர் கண்களில் கண்ணீர் தளம்பியது. கோணிய முகத்துடன் மூச்சிறைக்கக் குழறிக் குழறி ஏதோ சொன்னான். எதுவும்

68 / பாவண்ணன்

புரியவில்லை என்றாலும் புரிந்தது போல "சரி சரி" என்றார் கிழவர். "ஏரிக்கு...ஏரிக்கு..." என்று வாசல்பக்கம் கையைக் காட்டிச் சொல்லி "போய்வரட்டா.." என்று கேட்டார். அவனைப் படுக்கையிலேயே மீண்டும் சாய்த்துவிட்டு வெளியே வந்தார் கிழவர்.

ஆறுமுகத்தை நினைக்கும் போதெல்லாம் அவர் ஈரக்குலை நடுங்கியது. அவன் படுத்த படுக்கையாய் விழுந்த தினத்தோடு அந்தக் குடும்பத்துக்கும் விவசாயத்துக்கும் இருந்த முடிச்சு அறுந்துவிட்டது. ஊரே பார்த்து அதிசயப்பட்ட பாட்டாளி அவன். இருபது காணிக்குச் சொந்தக்காரன் என்கிற எண்ணம் அவன் தலையில் இருந்ததே இல்லை. இடுப்புக் கோவணத்தோடு ஏர் பிடிக்க அஞ்சாத உழைப்பாளி. தன் காலத்தில் பத்துக் காணியாகப் பெருகிய சொத்து, அவன் உழைப்பால் தான் இருபது காணியாகியது. தன் சக்தி குறைந்து ஓய்ந்து கொண்டிருந்த தருணத்தில் அவன் சக்தி வளர்ந்து பெருகுவதைக் காண ஆனந்தமாக இருந்தது. குடும்பத்தின் தளபதியாக அவன் மாறினான். ஊரில் நல்ல காரியம், கெட்ட காரியம் அனைத்திற்கும் அவனே சென்று வந்தான். மதகடிப் பட்டில் இருந்து சாவுச் செய்தியொன்று வந்தபோது கூட அவன்தான் போய் வந்தான். முன்னிரவில் வீடு திரும்பியபோது அவன் போதையிலிருந்தான். ஊர்வி ஷயத்தைப் பற்றி விசாரிக்க ஆவலோடு அவனை நெருங்கியவர் பின் வாங்கினார். அந்த வீச்சம் அவருக்கு அருவருப்பூட்டியது. அக்கணத்தில் அவனைக் பார்க்கவே பிடிக்கவில்லை. "என்னடா இது.." என்று அதட்டினார்.

"சும்மா தான்.." என்று தலைகுனிந்தான் அவன்.

"சும்மா என்னடா சும்மா .. இந்தா சும்மா குடின்னு எவனாவது மூத்தரத்த கொடுத்தா குடிப்பியாடா..." என்று மேலும் மேலும் அவனைத் திட்டினார். அவன் அவமானத்தில்

கூனிக் குறுகினான். “உள்ள சேக்காத அவன். மாட்டுக் கொட்டாய்லயே கெடக்கட்டும் இன்னிக்கு. அப்பத்தான் புத்திவரும்..” என்று கர்ஜித்தார் கிழவர். கிழவியும் மருமகளும் விக்கித்து நின்றார்கள். புடவை முந்தானையால் வாயைப் பொத்திக்கொண்டு அழுதாள் தனலட்சுமி. “எனக்காகவா சொல்றன். அவன் நல்லதுக்குத்தான் சொல்றன். புரிஞ்சிக்க மாட்டேங்கறீங்களே. இன்னிக்கு நா சொல்றது கசப்பாத்தான் இருக்கும். போவப் போவப் புரியும்” என்று அவர்களைப்பார்த்துப் பொதுவாய்ச் சொன்னார்.

சிறிது நேரத்துக்குப்பின்பு அவனுக்குத்தட்டில் சோறு எடுத்துக்கொண்டு போன தனலட்சுமி “ஐயோ ஓடியாங்களேன்..” என்று அலறிய சத்தம் கேட்டது. கிழவனும் கிழவியும் அவசரமாய் வெளியே வந்தார்கள். ஆறுமுகம் ஒருபுறம் வாய் கோணி நுரைதள்ளி கண்கள் செருகிய நிலையில் கிடந்தான். தொழுவத்திலிருந்த ஈக்கள் அவன் முகத்தில் மொய்த்துக்கிடந்தன. “ஐயோ கடவுளே” என்று பதறினார் கிழவர். அடிவயிற்றில் கத்தியைச் செருகிய மாதிரி இருந்தது அவர்க்கு. “ஆறுமுகம் ஆறுமுகம்..” என்று கூப்பிட்டபடியே அவரைத் தூக்கி வந்து பெஞ்சில் படுக்க வைத்தார். “நல்லதுக்கு நல்லதுக்குன்னு சொல்லி என் வாழ்க்கையையே பாழாக்கிட்டிங்களே..” என்று வயிற்றிலடித்தபடி கூவினாள் தனலட்சுமி. “என்னப் பெத்த ராசாவே, என் தெய்வமே ... நான்யா.. நான்யா.. தனலட்சுமியா கண்ணத் தெறந்து பாருய்யா..” என்று புலம்பியபடி தன் முந்தானையாலேயே அவன் மீதிருந்த அசிங்கங்களை யெல்லாம் துடைத்துவிட்டுக் கன்னங்களை இப்படியும் அப்படியும் தட்டினாள். அவன் கண்கள் செருகிய நிலையிலேயே இருந்தன. மூச்சுமட்டும் சீராக வந்து கொண்டிருந்தது. தனலட்சுமி உரத்த குரலில் ஒப்பாரிவைக்கத்

70 / பாவண்ணன்

தொடங்கினாள். யாராலும் அவளைக் கட்டுப்படுத்த இயலவில்லை. அக்கம் பக்கத்து வீட்டுக்காரர்கள் கூடி விட்டார்கள். யாரோ சைக்கிளில் சென்று டாக்டரைக் கூப்பிட்டு வந்தார்கள். டாக்டர் வந்து பார்த்துவிட்டு உடனே ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போக வேண்டும் என்றார். கிழவர் பீதியில் உறைந்து நின்றார். தான் நின்று கொண்டிருந்த இடமே பிளந்து உள்வாங்கியதைப் போல இருந்தது. அவர் மெல்ல நகர்ந்து ஆறுமுகத்தைத் தொடப்போனார். தலைட்சுமி அவர் கையை உதறித் தள்ளினாள். அக்கணத்தில் அவரை அவன் முற்றாக வெறுத்தாள். அவரை ஒங்கிக் குத்திக் கொல்ல விரும்பினாள். எப்படியாவது அவரைப் பழிவாங்க வேண்டும் என்று நினைத்தாள். "ஓ.. போ" என்று ஒருமையில் ஆங்காரத்துடன் கூவினாள். " எம் புருஷனுக்கு ஏதாச்சிம் ஆச்சின்னா ஒன்ன சும்மா உடமாட்டன் பாத்துக்கோ.." என்று விரலை நீட்டிப் பேசினாள்.

அவள் கூந்தல் அவிழ்ந்து புரண்டது. அவனது கண்களில் வெறி கொப்பளித்தது. அங்கிருந்தவர்கள் அவனைப் பாடுபட்டு அடக்கி விட்டு ஆறுமுகத்தை டயர்வண்டி ஒன்றில் கிடத்தி ஆஸ்பத்திரிக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். கிழவனும் கிழவியும் பின்னாலேயே ஓடினார்கள். கிழவிக்குக் கால்கள் தடுமாறின.

மூன்று மணி நேரம் கழித்து ஆறுமுகத்தைப் படுக்கைக்குக் கொண்டு வந்தார்கள். பிரக்ஞையின்றி ஒரு துவண்ட கயிறு போலக் கிடந்தான் அவன். கண்கள் மூடி இருந்தன. அவனைப் பார்த்ததும் கிழவருக்குத் துக்கம் பொங்கியது.

டாக்டர் தலைட்சுமியின் அருகே வந்தார். கிழவரும் அங்கேயே நின்றிருந்தார். இருவரும் டாக்டர் சொல்லப் போகும் வார்த்தைக்காகக் காத்திருந்தார்கள்.

“எவ்ளோ நாளா இருக்குது இந்த குடிப்பழக்கம் ?”

கிழவர் திக்கித்திக்கி முதல் இரவில் நடந்ததை யெல்லாம் சொன்னார்.

“யாரோ சாராயத்துல வெஷம் கலந்து குடுத்திருக் காங்க... வேற ஆளா இருந்தா இந்நேரம் பொணமாய் ருப்பான். இவரு ஓடம்பு கெட்டி. தாக்குப் பிடிச்சிருக்குது. ஆனா கையும் காலும் தற்சமயத்துக்கு வேல செய்யல. மூளைல ஒரு பக்கம் ரொம்ப சேதாரமாய் டுச்சி. வேணுமின்னா பாண்டிச்சேரி பெரிய ஆஸ்பத்திரில காட்டிப் பாருங்க..”

பாண்டிச்சேரியில் மூன்றுவாரம் வைத்திருந்து வைத்தியம் பார்த்துவிட்டுக் கை விரித்து விட்டார்கள். மெட்ராஸில் கைராசி டாக்டர் ஒருவர் இருக்கிறார் என்று கேள்விப்பட்டு அங்கும் மூன்று வாரம் தங்கி இருந்து வைத்தியம் பார்த்தார்கள். நெல்லித்தோப்பில் சாயபு ஒருவர் கைமருந்து கொடுக்கிறார் என்று கேள்விப்பட்டுக் கொண்டு போய்ச் காட்டினார்கள். அவர் மூணு மாதகாலத்துக்கு உடம்புக்குத் தடவும் உள்ளுக்குக் கொடுக்கவும் மருந்துகள் கொடுத்தார். தினமும் புறா ரத்தத்தால் துவண்ட பக்கங்களில் தடவி ஊறவைக்கச் சொன்னார். புறா இறைச்சியை எண்ணெய் இல்லாமல் வறுத்துத் தரச் சொன்னார். எல்லாம் செய்தும் எந்தப் பயனுமில்லை. துவண்ட கையும் காலும் சரியாகவே இல்லை. ஒரு புறம் அவன் கிடந்த அலங்கோலம். மறுபுறம் தனலட்சமியின் ஒப்பாரி. ஒவ்வொரு கணமும் இம்சையின் கத்தி முனைகளில் நின்றார் கிழவர். வாழ்நாள் முழுக்க இனி இப்படித்தான் கிடப்பான் என்பதை அவர் நெஞ்ச ஏறக மறுத்தது. ஆறுமுகம் இல்லாமல் விவசாயத்தின் கதி என்ன ஆவது என்கிற கேள்வி அவர்க்கு நடுக்கத்தைத் தந்தது. சிறுகச் சிறுகச் சேர்த்த அந்த சொத்தில் இன்னொரு கால் இறங்கி சேறு மிதிக்க வேண்டியதுதானா? அந்த

72 / பாவண்ணன்

எண்ணத்தையே அவர் மனம் மறுத்தது. அடுத்த போகத்திற்கு விதைக்கப் படாமல் இருபது காணி நிலமும் வெறிச்சென்று கிடந்தது. வாழ்க்கையை முதன்முதல் சுமையாய் நினைக்கத் தொடங்கினார்.

ஏரிக்கரையின் மேல் தட்டுத்தடுமாறி ஏறி நின்ற கிழவர் ஆசுவாசப்படுத்திக் கொள்ள அங்கிருந்த ஆல மரத்தில் சாய்ந்து கொண்டார். பேசாமலேயே பின்தொடர்ந்து வந்த கிழவி ஒரு விழுதையொட்டி உட்கார்ந்தாள். சருகுகள் மொறு மொறுத்தன.

ஆலமரத்தின் இலைகள் உதிரத் தொடங்கி இருந்தன. மரப்பட்டைகளில் முதுமை தெரிந்தது. அடிமரத்தில் ஏராளமான ஒடுக்குகள். வெடிப்புகள். சின்னக் குழிகள். காயங்கள் பால் வழிந்து உலர்ந்த கரூந்திட்டுகள். வேர்கள் சற்றே மண்ணை விட்டுப் பிடுங்கிய ஒன்றிரண்டு விழுதுகள் இறங்கி ஆழமாய் வேர் விட்டிருந்தன. சாய்ந்திருந்த கிழவர்க்குத் தானும் ஒரு வயதான ஆலமரம் என்கிற எண்ணம் எழுந்தது.

ஏரி வற்றத் தொடங்கியிருந்தது. பலர் வலை வீசி மீன் பிடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மதகு வரை மெதுவாக நடந்தார். கிழவர் மதகின் இரும்புச் சாமான்கள் எதுவுமே இல்லை. மதகே தூரடைந்து இருந்தது. இன்னும் சில நாள்களில் இப்படி ஒரு மதகு இருந்ததற்கான அடையாளம் எதுவுமே இருக்காது என்று தோன்றியது. பக்கத்தில் ஒரு சில இடங்களில் கத்திரி நட்டிருந்தார்கள். கொஞ்சம் தள்ளி மற்றுமோர்இடத்தில் கரும்பு விளைந்திருந்தது. அங்கு மிங்கும் அலைந்த பார்வை சற்றுத் தொலைவில் விறைப் புடன் நின்றிருந்த கட்டடங்கள் மீது பதிந்தன. ஆண்டெனாக் கம்பங்கள் குச்சிக் குச்சியாய்க் கட்டிடங்களின் மேல் நெளிந்தன. அவர் மனம் கசப்பில் அமிழ்ந்தது. திரும்பி

நாவாம்பாவைப் பார்த்தார். கனிவான ஒரு சொல்தேடி அவர் பார்வை அலைபாய்ந்தது. “இங்கதான நம்ம நெலம் இருந்தது?” என்று கிழவர் அந்தக் கட்டிடங்களைச் சுட்டிக்காட்டிக் கிழவியிடம் கேட்டார்.

“எதுக்கு இப்ப அதயெல்லாம் நெனைக்கற? ” என்று பீதியுடன் அவரை அண்ணாந்து பார்த்தாள் கிழவி. அவர் முகம் இருளடைந்திருந்தது.

“இருபது காணி... இருபது காணி... அதச் சேர்க்க நாம பட்ட பாடு கொஞ்சமா நஞ்சமா..”

அவர் நெஞ்சு விம்மியது. கழுத்து புடைத்தது. கன்னங்கள் இறுகின. அவர் உணர்ச்சிவசப்படக் கூடாது என்று டாக்டர் சொன்னது கிழவியின் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. எப்படியாவது அவர் கவனத்தைத் திருப்ப முயற்சித்தாள். “போவலாமா” என்றாள். கிழவர் அவள் வார்த்தைகளைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளவே இல்லை.

“ஆத்தமாட்டாம தொரசாமி பேச்சுக்கேட்டு அந்த துபாய்க்காரனுக்கு நெலத்த வித்துட்டம். எல்லாத்தயும் கூறுபோட்டு வித்துக் காசாக்கிட்டான் அவன். நெல்லும் கரும்புமா வெளஞ்ச எடத்துல பில்லிங் நிக்ருது பாரு..”

“போவலாம் வா. நேரமாவது”

“மண்ண வளச்சி வளச்சி ஊடு கட்டிக்கிட்டே போனா சட்டியிலயா நெல் வளத்து சாப்டுவானுங்க”

கிழவர் கொதிப்பு அடங்காமல் மேலும் கூறினார்.

“போவலாம் வா” என்று மறுபடியும் வலியுறுத்தினாள் கிழவி.

ஒன்பது

பார்வதி தன் இரண்டு பிள்ளைகளோடு வீட்டுக்குள் வரும்போது பொழுது சாயக் தொடங்கியிருந்தது. வேலைக் காரப்பெண் ருக்கு வாசலைப் பெருக்கிக் கொண்டிருந்தாள். புழுதியோடு உலர்ந்த வேம்பு மணம் பரவியது. வாசலில் இருந்த இரண்டு வேப்பமரங்களில் இருந்து நிறைய இலைகள் உதிர்ந்திருந்தன.

பார்வதியைப் பார்த்ததுமே ருக்கு துடைப்பத்தைக் கீழே போட்டுவிட்டு முகம் மலர "வாங்கக்கா" என்று சிரிப்போடு எதிர்கொண்டாள். "டேய் பசங்களா, எவ்ளோ பெரிசா வளந்துட்டிங்க" என்று அருகில் நின்ற பிள்ளைகளின் கன்னங்களில் குனிந்து முத்தம் தந்தாள். அந்தப் பிள்ளைகள் கூச்சத்தோடு தாயிடம் ஒட்டிக் கொண்டன. மீண்டும் பார்வதியின் முகத்தைப் பார்த்து, "எப்படிக்கா இருக்கீங்க?" என்று கேட்டாள். உடனேயே அடுத்து "அவுரு வரலியா?" என்று வினவினாள். மறுகணமே "நிக்கவச்சியே பேசிட்டிருக்கனே..வாங்க வாங்க மொதல்ல உள்ள வாங்க" என்று கூப்பிட்டாள். எந்தப் பதிலும் பேசாமல் மையமாய்ச் சிரித்தாள் பார்வதி. அவள் வசம் இருந்த பெட்டியை வாங்கிக் கொண்டு வீட்டுக்குள் நடந்தாள் அவள். அப்போதுதான் பார்வதி அவளிடம் "நீ எப்படி இருக்க ருக்கு?" என்றாள். அவள் திரும்பிச் சிரித்து நன்றாக இருப்பதாய்த் தலையசைத்தாள். "ஒழுங்கா வச்சிருக்கானா ஒன் புருஷன்?" என்று மீண்டும் கேட்டாள். "எல்லாம் ஒங்க புண்ணியம்மா" என்று சொல்லிவிட்டு அவளைப் பரவசத்தோடு பார்த்தாள் ருக்கு.

கூடத்தில் ஆறுமுகம் சக்கரநாற்காலியில் சாய்ந்திருந்தான். பார்வதி அவன் அருகில் சென்று தோளைத் தொட்டு "அப்பா" என்றழைத்தாள். மகளைப் பார்த்ததில் அவனுக்கு ரொம்பவும் சந்தோஷமாக இருந்தது. குழறியபடியே "நல்லா

இருக்கியா?" என்று தலையை அசைத்துக் கேட்டான். அவன் குரல் கோழி கூவுவதைப் போல இருந்தது. ஒற்றைக்கையை நீட்டி பேரப்பிள்ளைகளை அணைத்துத் தலையில் வருடித் தந்தான். அதற்குள் ருக்கு போய்ச் சொல்லி பின்கட்டிலிருந்து கிழவியும் தனலட்சுமியும் வந்தார்கள். "தாத்தாவுக்கு எப்படி ஆயா இருக்குது?" என்று ஓடி ஆயாவின் கைகளைப் பற்றினாள் பார்வதி. கிழவிக்குத் தொண்டை அடைத்தது. அவளைத் தழுவியபடியே இரண்டு கணம் நின்றாள். தொடைகள் நடுங்கின. கண்ணீர் தளும்பியது. மெல்லப் பார்வதியின் பிடியிலிருந்து விலகிய கிழவி தன்னைக் கட்டுப் படுத்திக்கொண்டு புடவை முந்தானையில் கண்களையும் மூக்கையும் துடைத்துக் கொண்டாள். "வா" என்று அவள் கையைப் பிடித்து கிழவரின் அறைக்குச் சென்றாள். பார்வதி ஒரு கணம் தனலட்சுமியைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். "போய் வா" என்று அவள் கண்களாலேயே சைகை செய்தாள். ருக்குவைப் பார்த்து "போய்ப் பெருக்கற வேலயப் பாரேன்டி" என்று தனலட்சுமி அதட்டியதும் வாசலுக்கு ஓடினாள் அவள்.

அறை வாசலை அடைந்ததும் பார்வதி தயங்கி நின்றாள். மரக்கட்டிலில் ஒரு பெரிய போர்வையை மார்பு வரை இழுத்துப் போர்த்திக் கொண்டு படுத்திருந்தார் அவர். தூங்கும் அவர் முகத்தின் சுருக்கங்களையும் கன்னக் குழிகளையும் உள்ளொடுங்கிய கண்களையும் பார்க்கப் பார்க்க மனம் லேசாகப் பதறியது. மெல்ல நடந்து அவள் கட்டிலின் அருகில் நின்றாள். கிழவி அவரை எழுப்பப்போனாள். பார்வதி "வேணாம் ஆயா" என்று அவசரமாய்த் தடுத்தாள். "மாத்தர மயக்கம் தான்டி. சும்மாத்தான் கண்ண மூடிக்கிட்டு படுத்துக்க்னிருப்பார். வேற ஒன்னும் இல்ல" என்று சொன்ன படி கைகளை அசைத்தாள் கிழவி. பார்வதியும் அவரது தோள்களைத் தொட்டு அசைத்தாள். கொள்கொளத்த

76 / பாவண்ணன்

பழத்தைத் தீண்டிய மாதிரி இருந்தது.

கண்விழித்த கிழவர் மெல்ல விழிகளை உருட்டிப் பார்வதியின் பக்கம் பார்த்தார். அடையாளம் தெரிந்ததும் சிரிக்க முயற்சி செய்தார். "பார்வதியா?" என்று மெல்லக் கேட்டார். பார்வதிக்கு வயிற்றில் ஈரம் பாய்வது போல இருந்தது. கண்கள் தானாகக் கசியத் தொடங்கின. "தாத்தா" என்று உடைந்து கீழே உட்கார்ந்தாள் அவள். அவள் தலையைக் கோதி நிமிர்த்தினார் தாத்தா. போர்வையை விலக்கி விட்டு எழுந்து உட்கார்ந்தாள் கிழவர்.

"ஒனக்கு யாரு தகவல் சொன்னது?" என்று கிழவர் மெதுவான குரலில் கேட்டார். "அம்மாதான் எழுதனாங்க" எனச்சொல்லும் போது அவள் கண்கள் மேலும் மேலும் நிறைந்து வழிந்தன. "எதுக்கும்மா இப்ப அழுவற, நான்தா நல்லா இருக்கேனே" என்று சொன்னார்.

"டாக்டர் என்னன்னு ஆயா சொன்னாரு?" என்று ஆயாவைப் பார்த்துக் கேட்டாள் பார்வதி

"இதயம் ரொம்ப பலவீனமா இருக்குது. இந்த மாதிரி இன்னொருதரம் வலி வராம பாத்துக்குங்கன்னாரு. நெறைய மருந்து மாத்திரையெல்லாம் குடுத்தாரு.."

"நல்லா பாக்கறாரா இவரு, இல்லன்னா நா மெட்ராஸ் இட்டும்போயி பாக்கட்டா.."

"இல்லம்மா...இவரே நல்லாத்தாம்மா பாக்கறாரு.."

"தொரசாமி வந்து பாத்தானா?" என்று அவள் கேட்டதுமே "அப்பறமா பேசலாம்" என்கிற அர்த்தத்தில் அவள் தோளைத் தொட்டு அழுத்தினாள் கிழவி. தனலட்சுமியின் கண்களும் அதையே திருப்பிச் சொல்லின.

"ஒன் ஊட்டுக்காரரு எப்படிம்மா இருக்காரு? பிசி

னெஸ்ல்லாம் எப்படி இருக்குது? " என்று தாத்தா கேட்டார். பதில் சொல்லி முடித்ததும் "பசங்களக் கூட்டியாந்தியாம்மா" என்று மீண்டும் கேட்டார். "ம் தாத்தா" என்றவள் கூடத்தைப் பார்த்து "சுரேஷ், ரமேஷ் இங்க வாங்க" என்று அழைத்தாள். ஓடி வந்த பிள்ளைகளைத் தாத்தாவின் முன் நிறுத்தினாள். கூச்சம் கொண்ட அந்த பிள்ளைகளின் முகங்களைப் பார்த்த கிழவர், அவர்களின் கைகளைப் பற்றினார். அந்தப் பிஞ்சுக் கைகளின் கதகதப்பு இனிய சுகமாக இருந்தது. வேர்வைக் கசகசப்போடு விடுவித்துக் கொள்ள முனைகிற துடிப்பையும் உணர்ந்தார். கைகளைத் தன் முகத்தருகே கொண்டு சென்று முத்தம் கொடுத்தார். "நல்லா படிக்கறிங்களா" என்று இருவரையும் பார்த்துக் கேட்டார். பிள்ளைகளும் "ம்" என்று தலையசைத்தார்கள். "நல்லா படிச்சி நல்லா முன்னேறணும். நல்ல வேலைக்குப்போய் நல்லா ஒழைக்கணும். முத்துசாமிக் கவுண்டன் பரம்பரைல ஒழைக்கறதுக்கு யாருமே பின்வாங்கக் கூடாது" என்றார் கிழவர். அவர் வெகுவாக உணர்ச்சிவசப்பட்ட மனநிலையில் இருந்தார். "சரி. போய் ஆடுங்க" என்று அவர்களை விடுவித்தார். குட்டி ஆடுகள் போலத் தாவி ஓடும் அவர்களைப் பார்த்தபடியே சில கணங்கள் உறைந்து நின்றார். அவர் கண்கள் விரிந்தன. "தாத்தா" என்று பார்வதி மீண்டும் அழைத்த போதுதான் அவர் மௌனம் கலைந்தது.

"நம்ம முனுசாமி, ரங்கசாமி ஜாடை அப்படியே இருக்குது. சின்ன வயசுல அவனுங்களும் இப்படித்தான் இருப்பானுங்க.."

"மாத்திரையெல்லாம் ஒழுங்கா சாப்பிடறிங்களா தாத்தா" என்று பேச்சை மீண்டும் தொடங்கினாள் பார்வதி. ஆனால் அது அவர் காதில் விழவில்லை. எங்கோ வெளியில் மனம் குவித்து இருந்தார். கிழவி பார்வதியைப் பார்த்து "போவலாம் வா" என்று கையசைத்தாள்.

வெளியேறிய பிறகு பெண்கள் நடுவே மௌனம் நிலவியது. “பழசுயெல்லாம் போட்டுக் கொழப்பிக்கறாரு. வேணாம் மறந்துடுன்னு சொன்னாலும் கேக்கறதில்ல” என்று கிழவிதான் பேச்சைத் தொடக்கினாள். பார்வதி கிழவியைப் பார்த்துத் தலையை அசைத்துக் கொண்டாள்.

“மொத நாளு வலி வந்ததும் எப்படி துடிச்சிட்டாரு தெரியுமா. திங்கு திங்குன்னு நடக்கற ஆளு அப்படியே நோவு வந்த கோழி மாரி சுருண்டு போய்ட்டாரு. எங்களுக்கு கையும் ஓடல, காலும் ஓடல. பொட்டச்சிங்க நாங்கதா ஊட்டுல இருந்தம். என்ன செய்ய முடியும். ஐயோ ஐயோன்னு வாய்லயும் வவுத்தலயும் அடிச்சிகிட்டு அழுதம்” என்றாள் தனலட்சுமி. “அப்பறம்”? என்று துடிப்போடு மறுகேள்வி தொடுத்தாள் பார்வதி. “என்னமோ எதுத்தாட்டுலேந்து சோமுக் கவுண்டன் தற்செயலா ஏதோ கேக்கறதுக்கு உள்ள வந்தான். நாங்க அழுது பொரளறதப் பார்த்துமே அவன்தான் ரெண்டு மூணு ஆளுங்கள கூப்டாந்து டாக்டர்ட்ட இட்டும்போனான். ருக்கு புருஷன் பிச்சாண்டியக்கூட அவன்தான் போய்க் கூப்ட்டாந்தான்” என்று மிச்சத்தைச் சொல்லி முடித்தாள் கிழவி. “அப்பவே ஒருவரி எழுதிப் போட்டிருந்தா ஓடியாந்திருப்பேனம்மா. ஒரு மாசமாவுது எந்தத் தகவலும் எழுதலியே, ஏம்மா?” என்று குறையாய்க் கேட்டாள் பார்வதி. “மொறயா ஒனக்கு எழுதித்தான் இருக்கணும். ஆனா எதக்கவனிக்கறது சொல்லு. இந்தப்பக்கம் ஒங்கப்பாவ பாக்கறதுக்கே எனக்கு நேரம் ஒழியல. எல்லாத் துக்கும் கூடவே இருக்கணும். போதாக் கொறைக்கு அந்தப் பையன் போட்ட ஆட்டம் வேற. இதுக்கு நடுவுல நா எதச் செய்வன்னு சொல்லு” என்று கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள். பிள்ளையைப் பற்றிப் பேச்சு வந்தபோது அவள் கண்களில் நீர் திரண்டது. குனிந்து தரையையே வெறித்திருந்தாள். சில கணங்கள் மௌனமாய்க் கழிந்தன. “தொராசாமி

இப்பவும் வீட்டுக்கு வரதில்லையாம்மா?" என்று மேதுவாய்க் கேட்டாள் பார்வதி.

“அவள் பேச்சு எதுக்குடி. நன்றி கெட்டவன். அவனப் பெத்ததக்கு ஒரு கல்ல பெத்திருக்கலாம்” என்றாள் தனலட்சுமி. அவள் முகம் சிறுத்துச் சிவந்தது. இடுப்பில் இருந்த சுருக்குப்பையிலிருந்து வெற்றிலையை எடுத்து உதறிப் பெருமூச்சு விட்டாள். பார்வதிக்கு என்ன நடந்தது என்று தெரிந்து கொள்ள ஆர்வம் மூண்டது. “என்ன நடந்திச்சி சொல்லுமமா” என்று கேட்டாள்.

இரண்டு மூன்று வாரங்களுக்கு முன்னால் நடந்த சம்பவம் ஒரு நெருப்புப் போல தனலட்சுமியின் நெஞ்சில் கனன்று கொண்டிருந்தது. பார்வதி லேசாகத் தூண்டியதும் அது முழுவீச்சுடன் அளவீச்சுத் தொடங்கியது. அவள் பெற்ற வயிறு எரிந்தது. ஒரு ஆழமான வடுபோல அது அவள் மனசில் பதிந்திருந்தது. துரைசாமியின் முன்கோபம், புத்திகெட்ட தனம், அகங்காரம் எல்லாம் அவளுக்கும் தெரிந்ததுதான். ஆனால் இந்த அளவுக்குத் தரம் கெட்டுப் பேசுவான் என்று அவள் நினைக்கவில்லை. இதே கூடத்தில் நின்றபடி அவன் பேசிய பேச்சுக்கள் இன்னும் நெஞ்சைக் குடைந்து கொண்டிருந்தன. தொடர்ந்து பத்து நாள் களாய் வீட்டுப் பக்கமே வராதவன் அன்றுதான் வந்திருந்தான். ஒரு மிருகத்தைப் போல அங்குமிங்கும் பார்வையை ஓட்டினான். ஆறுமுகத்துக்குச் சோறு பிசைந்து ஊட்டிக் கொண்டிருந்தாள் அவள். மல்லிகா குழந்தைக்குப் பறவைகளைக் காட்டியபடி சோறு ஊட்டுவதற்காகப் பின்கட்டுப்பக்கம் சென்றிருந்தாள். அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தும் கூட அவளுக்கு அந்தக் கணத்தில் அவனோடு பேசப்பிடிக்கவில்லை. கிழவரை இந்த நிலைக்குத் தள்ளியது அவன்தான் என்கிற எண்ணம் அவளை உறுத்திக்கொண்டிருந்தது. அவன் பாராமுகத்தைக் கண்டு பொறுக்க முடியாதவனாக அவன் வெடித்தான்.

80 / பாவண்ணன்

“அம்மா, ஒங்கிட்ட கொஞ்சம் பேசணும்”

என்னடா என்பதுபோல அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். சாப்பிட்டு முடித்த ஆறுமுகத்தின் வாயைக் கழுவி முந்தானையால் துடைத்து விட்டுத் திரும்பினாள். ஆறுமுகம் அவனைத் திட்டுவது போலக் குழறினான். வார்த்தைகள் திக்கித் திக்கி அவன் நெஞ்சில் வெடித்தன. துரைசாமி அவனைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தவில்லை.

“எனக்குச் சொத்தப் பிரிச்சிக்குடுங்க. நா தனியா போறேன். இனிமே ஒங்களுக்கும் எனக்கும் சரிப்பட்டு வராது”.

வீட்டின் ஜன்னல்களையும் கதவுகளையும் மாறிமாறிப் பார்த்துச் சொல்லி முடித்தான். “என்னடா இது?” என்று அதிர்ச்சியில். உறைந்தாள் தனலட்சுமி. இதற்குள் அறையில் இருந்த கிழவர் மெல்ல மெல்ல அறையிலிருந்து கதவருகில் வந்து நின்றார். கிழவியும் பின்னால் நின்றிருந்தாள். “என்னடா சொன்ன” என்று அவரும் அங்கிருந்தே கேட்டார்.

“என் பங்க எனக்குப் பிரிச்சிக் குடுங்க, நா தனியா போறேன்னு சொன்னன்”

கிழவரின் உடல் அதிர்ந்தது. உதடுகள் துடித்தன. கன்னச் சதை இறுகியது.

“நெலத்துல ஏறங்கி ஒரு போகமாவது பயிரிட்டிருப்பியாடா நீ. பங்கு கேக்க வந்துட்டியே பங்கு..”

“நா பயிர் வச்சனோ இல்லயோ அது வேற பிரச்சன. கடைசியா யாருக்கு வர வேண்டிய சொத்து இது. எனக்குத்தான சேரணும். அத இன்னிக்கே கொடுங்கன்னு சொல்றன். அதுல ஒங்களுக்கென்ன கஷ்டம்...”

“ஒனக்கு சேரணுமின்னு யாருடா சொன்னா? ஒன்ன பத்தாக்கி, பத்த இருபதாக்கனது ஒங்கப்பன். அவன் ஒழைப்பு இந்த சொத்து. அவன் மட்டும் இன்னும் வேல் செய்யற ஆளா இருந்தா இருபத நாப்பதா ஆக்கி இருப்பான். சும்மா மத்தவங்க சொல்பேச்ச கேட்டு இங்க வந்து ஆடாத. ஒரு கால்காச கூட இந்த சொத்துல ஒனக்குக் கெடைக்காது. போய்டு...”

“தாத்தா.. சும்மா வெறுப்பேத்திகிட்டு அலயாத நீ. என் பங்கு எனக்கு ஒழுங்கா கெடைச்சாவணும். இல்ல நொள்ளன்னு சொல்லிட்டு அலையற வேலயெல்லாம் என்கிட்ட வேணாம். எப்படி வாங்கணுமின்னு எனக்குத் தெரியும். பஞ்சாயத்து கோர்ட்டுன்னு எனக்கும் நாலு எடம் தெரியும். எனக்கும் நாலு நல்ல மனுஷங்க கெட்ட மனுஷங்க தெரியும். வீணா விவகாரத்த வளக்காம எனக்கு உண்டானத எனக்குக் குடுத்துடு”

கிழவர்க்கு நெஞ்சில் கொதிப்பேறியது. எரிச்சலில், “ஒன் அரசியல் பலத்தயெல்லாம் ஊர்ல வச்சிக்க, என்கிட்ட வேணாம் ” என்றார்.

“தாத்தா” என்று கூவினான் துரைசாமி. பிறகு சட்டென தனலட்சுமியின் பக்கம் திரும்பி “அம்மா, நா ஒன்கிட்டதா கேக்கறன். ஒன் பேர்லதான் சொத்து இருக்குது. முடியுமா, முடியாதா நீ சொல்லு. சும்மா அவர தொணதொணக்க வேணாம்பனு சொல்லு.” என்று கூவினான்.

“இது ஒன்னும் ஊர ஏமாத்தி கொள்ளயடிச்ச சொத்து இல்ல. வேர்வய ரத்தமா சிந்திச் சேத்த சொத்து. அவ பேருல இருக்குதுங்கறதுக்காக அவ எடுத்துக்குடுத்துடுவாளா. என் சம்மதம் இல்லாம எதுவும் நடக்காது தெரியுமா...”

துரைசாமி அவரைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தவில்லை.

82 / பாவண்ணன்

“அம்மா...கடைசி தரமா சொல்றன். எனக்கு உண்டானத எனக்குத் தந்துட்டா எந்த பிரச்சனையும் இல்ல. இல்லன்னா, நடக்கற கதயே வேற...”

எச்சரிக்கும் குரலில் சொல்லி முடிக்குள் போது மல்லிகா குழந்தையோடு உள்ளே வந்தாள். “என்னடி அங்க நின்னு முழிக்கற. வாடி இங்க. எனக்கு இடம் இல்லாத வீட்டுல ஒனக்கு மட்டும் என்னடி வேல?” என்று கூவினாள். விறுவிறுவென்று நடந்து அவளை ஆக்ரோஷத்துடன் இழுத்து அறைந்தாள். பயந்து போன குழந்தை அலறியது. அவளையும் குழந்தையையும் பரபரவென்று இழுத்தாள். தனலட்சுமி ஓடிவந்து அவளைத் தடுத்தாள். “எதுக்குடா அவள அடிக்கற இப்ப?” என்று குறுக்கில் கைநீட்டினாள். “என் பொண்டாட்டிய நா அடிக்கறத கேக்க நீ யாரு பெரிசா” என்று அவள் கையைத் தட்டிவிட்டாள். அவளுக்கும் பொட்டில் அறைந்த மாதிரி இருந்தது. வயிறு எரிந்தது. “ஒரு பெத்தவளயே பாத்து நீ யாருன்னு கேக்கறியே. நீ நல்லா இருப்பியாடா?” என்று எரிச்சலுடன் கேட்டாள். “பெத்தவளா நீ. பெத்தவளா இருந்தா ஒரு புள்ளகாரன் வந்து சொத்து கேட்டா வாய மூடிட்டு ஒக்காந்திருப்பியா?” என்று பொரிந்தான் அவன்.

“துரைசாமி” என்று கிழவரிடமிருந்து ஆங்காரமான குரல் எழுந்தது. தெருவில் போய்க் கொண்டு இருந்தவர்கள் வாசல் வரை வந்து எட்டிப் பார்த்தார்கள். “பத்து பேரு கூட இருக்கானுங்கங்கற தைரியத்துல ஆடாத. எல்லாத்தயும் அந்த கடவுள் பாத்துட்டுதான் இருக்கான். சரியான கூலி குடுக்காம விடமாட்டான் தெரிஞ்சிக்கோ” என்று குரல் நடுங்கச் சொன்னார். அவர் பேச்சைச் சற்றும் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமல் மல்லிகாவையும் பிள்ளையையும் இழுத்துக் கொண்டு வெளியேறி விட்டான் அவன். கிழவருக்கு உடல் இன்னமும் நடுங்கியபடி இருந்தது. நெஞ்சில் ஒரு வலி மின்னல் போல எழுந்து குடைந்தது. ஊசி குடைந்து செல்கிற

மாதிரி அது உடல் முழுக்க நுழைந்து செல்வது போல இருந்தது. கீழே விழுந்து விடுவது போல தள்ளாடினார். முகத்தைத் துண்டால் துடைத்தார். அடியெடுத்து வைக்கும் போது ஏதோ இடறியதைப் போல் இருக்கக் கிழவி ஓடி வந்து தாங்கி அறைக்குள் அழைத்துச் சென்றாள்.

தனலட்சுமி கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள். அவளுக்கு எல்லாமே அவமானமாகவும் வெறுப்பாகவும் இருந்தது. ஓங்கி அழ வேண்டும் போல இருந்தது. அவளையே பரிதாபமாய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஆறுமுகத்தைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு அழுதாள். ஆறுமுகம் தன் ஒற்றைக் கையை உயர்த்தி அவள் முதுகை வருடிவிட்டான். அன்று போன துரைசாமி நாலுநாள் கழித்து கட்சி ஆள்களோடு வந்தான். தாத்தா அவர்களைப் பார்த்ததுமே எரிந்து விழுந்தார். நியாயம் பேசத் தொடங்கியவனை "எழுந்து போடா" என்று விரட்டினார். அந்தக்கணமே முடிவு எடுத்தவர் போல தனலட்சுமியின் பக்கம் திரும்பி அவனுக்கு உண்டானதை வங்கியில் இருந்து எடுத்துக் கொடுத்து விடச் சொன்னார். அந்தக் குரல். அதன் நடுக்கம். அதன் வலி. மீண்டும் மீண்டும் தனலட்சுமி அதையே நினைத்து மறுகினாள். துரைசாமியின் மீதான கோபம் மெல்ல மெல்ல வளர்ந்து பெருகியது.

துரைசாமியின் கதையைக் கேட்டதும் பார்வதிக்கும் கோபம் வந்தது. அம்மாவை நெருங்கி ஆறுதலாய்த் தொட்டாள். "எல்லாத்தயும் நெனச்சி மனசக் கொழப்பிக் காதம்மா. கடவுள் மேல பாரத்த போட்டுட்டு நிம்மதியா இரு" என்று சமாதானமாய்ச் சொன்னாள். சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு "தாத்தாவ வந்து பாக்கவே இல்லியா அவன்?" என்று கேட்டாள். தனலட்சுமி தலையை அசைத்து உதட்டைப் பிதுக்கினாள்.

84 / பாவண்ணன்

“எப்படியெல்லாம் மார்லயும் தோள்ளயும் போட்டு வளத்தவரு அவரு. அவரயே நோவடிச்சிட்டான் பாரு அவன்...”

“நன்றி கெட்டவன்டி அவன்”

“இப்ப எப்படி இருக்கானாம்?”

“அவனுக்கென்னடி.. சாராயக்கடை ஒன்னு வச்சிக்கினு ஜாம் ஜாம்னு இருக்கான்”

கசப்புடன் சொல்லி விட்டு நிறுத்தினாள் தனலட்சுமி. உள்ளே கிழவர் கூப்பிடும் குரல் கேட்டு எழுந்து போனாள் கிழவி. குடிப்பதற்குத் தண்ணீர் கேட்டார் அவர். சிறு தம்ளரில் தண்ணீரை நிறைத்துக் கொண்டு வர மீண்டும் வெளியே வந்து சென்றாள் கிழவி. அதற்குள் கிழவர் எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டார். தண்ணீரை வாங்கிக் குடித்துவிட்டு வெறும் தம்ளரைப் படுக்கையின் மீது வைத்தார். அவர் பார்வை அந்த வெற்றுத் தம்ளரிலேயே பதிந்திருந்தது. கண்கள் சற்றே கலங்கியது போன்ற தோற்றம்.

“நமக்கு கல்யாணம் நடந்து எத்தன வருஷமிருக்கும் நாவம்பா?” என்று சட்டென கிழவியைப் பார்த்துக் கேட்டார். அவர் நினைவு போகும் திசை புதியாததால் கிழவி சற்றே குழம்பினாள். சிறிதே நாணம் படர்ந்து அவள் கழுத்து குறுகுறுத்தது.

பத்து

கிழவர் பழசையெல்லாம் நினைத்து நினைத்து உருகுவதைக் கண்டு பரிதாபப்பட்டாள் நாவாம்பாள். அவர் நினைத்த திசையில் குடும்பம் செல்லவில்லை என்பது ஒரு மர்ம அடிபோல அவர் நெஞ்சில் விழுந்துவிட்டது. அத்தோல்வி தந்த நுணுக்கமான அவமானத்தில் புழுப்போல அவர்

நெளியத் தொடங்கிவிட்டார் என்பதும் அந்த வேதனையிலிருந்து அவராகவே மீண்டு வந்தாலொழிய வேறு மீட்சி எதுவுமில்லை என்பதும் அவளுக்குத் தெரிந்தே இருந்தது. தனக்கென்று அந்த பிரத்யேகமான உலகமும் இல்லாதவள் அவள். அவருக்குப் பிடித்ததும் பிடிக்காததும் அவளுக்கும் பிடித்ததாகவும் பிடிக்காததாகவுமாக மாறியிருந்தன. அதில் எந்தவிதமான கசப்பும் வேதனையும் அவளுக்கு எப்போதும் எழுந்ததில்லை. ஆனால் அவருடைய துயரத்தைப் பார்க்கப்பார்க்க அவளுக்கு நெஞ்சு கனத்தது. அவர் மனசிலிருந்த பாரத்தை வாங்கி இறக்கி வைத்துவிட வேண்டும் என்று மானசிகமாக நினைத்தாள். அவருக்காகக் கடவுளிடம் உருக்கமாக வேண்டிக் கொண்டாள். அவள் கண்களில் கண்ணீர் திரண்டு உருண்டது. படுக்கையில் இருந்து எழுந்து உட்கார்ந்தாள். இரவு விளக்கு வெளிச்சத்தில் அவர் மூச்சு விட்டபடி உறங்குவது தெரிந்தது. வியாதியின் களையை மீறி அவர் முகத்தில் ஒரு சாந்தம் இருப்பதாய்ப்பட்டது அவளுக்கு. மணமாகி வந்த நாள் முதலாக அச்சாந்தம் அவருக்குச் சொந்தமாக இருப்பதை நினைத்துக் கொண்டாள். சாந்தம், கடும் உழைப்பு, உறுதி எல்லாமே அவர் பண்புகள். அதிக வயசு வித்தியாசம் இருந்தாலும் அவர்மீது அவளுக்கு மெல்ல மெல்ல பிரியமும் வளர்ந்து, அவருடைய உலகத் தோடு அவளும் இணைந்தாள். தனது காதலால் அவளைக் கரைத்துக் கொண்டார் அவர்.

சுவரில் சாய்ந்தபடி ஜன்னல் ஊடே விரிந்த இரவைப் பார்த்தாள். எதுவும் தெளிவற்ற திட்டுத்திட்டான காட்சிகள். குளிர்ந்த காற்றைத் தவிர்ப்பதற்காக கண்ணாடிக் கதவுகள் மூடப்பட்டிருந்தன. அவளுக்கு உறக்கம் முற்றாகக் கலைந்து விட்டிருந்தது. சுவர்கள் முழுக்க அலைந்துவிட்டு மீண்டும் மீண்டும் கிழவரின் மேலேயே பார்வை பதிந்தது. எழுந்து மெல்ல வெளியே வந்தாள். பின்கட்டுக் கதவின் மேல் இருந்த

86 / பாவண்ணன்

நாத்தாங்கியைத் தள்ளினாள். "அத்தை" என்கிற தலைட் சுமியின் குரல் கேட்டது. "நான்தாண்டி, நீ தூங்கு" என்று பதில் சொல்லிவிட்டு பின்பக்கம் சென்றாள். மாடுகள் கொசுத் தொல்லையில் கால் மாற்றி நின்றன. புஸ்புஸ் என்று அவை மூச்சு வாங்கும் சத்தம் கேட்டது. வெள்ளையும் கருப்பும் மின்னும் சருமமும் திடகாத்திரமான தோற்றமும் கொண்ட பசுக்கள். காலை மாற்றி வைக்கும் போது அவற்றின் பருத்த மடிகள் குலுங்கின. குலுங்கும் மடிகளையும் பருத்த காம்புகளையும் பார்க்கும் போதெல்லாம் வயிற்றில் பரவும் ஈரம் அப்போதும் அவளுக்குப் பரவியது. பசுக்கள் போல அமைதியான விலங்கு எதுவுமில்லை என்று தோன்றியது. தொடர்ந்து பல எண்ணங்கள் வளர்ந்தன. அப்பசுக்கள் வேண்டுவதெல்லாம் நிற்க ஒரு நிழலும் புல் நீட்ட ஒரு ஆதரவான கையும்தான். பசுவோ தன்னையே அந்தக் கையிடம் ஒப்படைத்து விடுகிறது. அந்தக் கைக்காகவே தாய்மை அடைகிறது. அந்தக் கைகளிடமேயே தன் கன்று களைத் தருகிறது. அதற்காகவே சலிக்காமல் சுரந்து ஊட்டுகிறது. அதன் கொம்புகள் பிற விலங்குகள் தீண்டா மலிருக்க ஒரு கவசம் மட்டுமே. தனக்கு நெருக்கமான கை நீளும்போது அதன் வருடலை வேண்டி வளைந்து வளைந்து குனிகிறது. எண்ணங்களின் அழுத்தத்தில் தானும் ஒரு வயதான பசு என்கிற கற்பனை எழுந்தது. இக்கற்பனை அவளுக்குக் குறுகுறுப்பான ஒரு சுகத்தைக் கொடுத்தது. தன் மனசிலிருந்து அக்கற்பனையை அவள் நீக்கவே விரும்ப வில்லை. தன்னையறியாமல் இளமை நாள்கள் அவள் மனசில் விரிந்தன. அந்த நினைவுகள் அவளைப் பாடாய்ப்படுத்தின. அவஸ்தையுடனும் தவிர்க்க முடியாத ஓர் உந்துதலுடனும் கண்களை மூடியபடி தண்ணீர்த் தொட்டிக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தாள்.

இளமையில் அவள் துணையாய் இருந்தது லட்சுமி என்கிற பசு. தாயில்லாத இளமை நாள்சுகள் மிகவும் கொடுமையானவை. சங்கம் சங்கம் என்று இரவும் பசுவும் அலைந்து கொண்டிருந்த அப்பாவால் எப்போதோ ஒருமுறை “நாவாம்பா” என்று அன்போடு அழைக்கப்பட்டு வந்தாள். அவளுக்கு அப்பா அருகிலேயே இருக்க வேண்டும் போல இருந்தது. அவர் வாயால் அவள் சதாகாலமும் அழைக்கப்பட்டுக்கொண்டும் பாராட்டப்பட்டுக் கொண்டும் இருக்க வேண்டும் போலத் தோன்றியது. தன் மிருதுவான விரல்களால் மூக்கை அழுத்தி நிமிட்டிக் கன்னத்தைக் கிள்ளி அவர் செல்லம் கொஞ்ச வேண்டும் என்ற ஏக்கம் எழுந்தது. ஆனால் அவற்றிற்கெல்லாம் அவருக்கு நேரமில்லை. கட்சிவேலையே பெரிசாய் இருந்தது. அம்மா, அப்பா, சிநேகிதி எல்லாமே அவளுக்கு அந்தப் பசுதான் என்றாகிவிட்டது. அதைச் சீராட்டவும் அதனோடு கொஞ்சவுமே தான் படைக்கப்பட்டிருப்பதாக குழந்தைத்தனமாக நினைத்தாள். மரணம் என்ற ஒன்று வந்தால் அதன் காலடியில்தான் தனக்கும் தனது காலடியில்தான் அதற்கும் வரவேண்டும் என்றும் எண்ணம் எழுந்து உறுதிப்பட்டிருந்தது. அதன் தேவைகள் எல்லாம் அவளுக்கு மனப் பாடமாகிவிட்டிருந்தன. அதைக் குளிப்பாட்டுதல், தோப்புப்பக்கம் அழைத்துச் சென்று மேய்க்க விடுதல், கொட்டகையைத் துப்புறவாகப் பெருக்குதல், சாணமும் மூத்திரமும் தேங்கிச் சுகதியான இடத்தில் புதுமண்ணை முறத்தில் அள்ளி வந்து போடுதல், கொம்பு அசைந்து அது ஒலியெழுப்பும் போதெல்லாம் அதன் தேவைகளை உணர்ந்து ஓடி வருதல் எல்லாமே அவளுடைய சுவாவங்களாகி விட்டன. அவள் மனசில் அக்காரியங்கள் அழுத்தமாய்ப் பதிந்திருந்தன. அதன் சிறு வாட்டம் கூட அவளைச் சங்கடத்துக்குள்ளாக்கி விடும். துடித்துப்போய் சிச்ருஷைகள் செய்யத் தொடங்கி விடுவாள். அவள் கண்

88 / பாவண்ணன்

முன்னால் அது ஒரு கன்றை ஈன்றெடுத்தபோது அவள் பூரித்தாள். அப்புதுக்கன்றைத் தீண்டிப்பார்க்க முதலில் அவள் கைகள் தயங்கின. அதன் சருமமணம் ஒருவித கிளுகிளுப்பை யூட்டியது. அத்தீண்டுதல் மனசுக்கு ஒருவிதமான சந்தோஷத்தைத் தந்தது. பிறகு மெல்ல மெல்ல அவள் உலகத்தில் கன்றும் ஒரு அங்கமாகிவிட்டது. அப்பாவைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அவள் அந்தக் கன்றுகளைப்பற்றிச் சொல்லக் குறைந்தபட்சம் பத்துக் கதைகளோடு இருந்தாள்.

அந்தக் கன்றுக்கு அழகான கழுத்துமணி வேண்டும் என்று அவரைக் கேட்டு நச்சரித்தாள். அது வந்ததும் கன்றின் கால்களுக்குச் சலங்கைகள் வேண்டுமென்று சொல்வாள். அப்பா என்பவர் எது கேட்டாலும் உடனேயே வாங்கி வந்து தந்து விடும் வல்லமை மிக்க ஒருவர் என்று நினைத்தாள். அப்பா நினைத்தால் உலகில் செய்ய முடியாதது எதுவுமில்லை என்று கருதிவந்தாள் அவள்.

சட்டென சோகத்தில் அமிழ்ந்தது அவள் மனம். அப்பாவின் முகபிம்பத்தை மனசின் ஆழங்களுக்குள் தேட ஆரம்பித்தாள். நீண்ட நெற்றியும் இளம் வழக்கையும் கூர்மையான மூக்கும் கனிவான கண்களும் சதைப் பற்று மிக்க கன்னங்களும் மனசில் எழுந்தன. உடனே விசும்பத் தயாராவது போல அவள் நெஞ்சு அடைத்தது. "அப்பா" என்று அவள் உள்மனம் கூவியது. வேலைக்கு என்று சென்றிருந்தவர் ஒருநாள் திரும்பி வராதபோது அவள் துடித்துப் போய்விட்டாள். அதற்கு முன்பு எப்போதுமே நேர்ந்திராத சம்பவம் அது. ஒரு நாள். இரண்டு நாள். ஒரு வாரம் வரைக்கும் அப்பா வீடு திரும்பவில்லை. அவள் துக்கமே உருவானாள். வாழ்க்கை அவளுக்கு வைத்த முதல் சோதனை. அதற்குச் சில நாட்களுக்கு முன்புதான் பெரியப் பாவுக்கும் அவருக்கும் கடுமையான விவாம் உண்டாகியி

ருந்தது. அதுகூட அவளைப் பற்றித்தான். “பதினஞ்சி வயசாவுதே பொண்ணுக்கு. ஏதாவது ஏற்பாடு செய்ய வேண்டாமா?” என்று கேட்டார். அவளுக்கும் இளைய பெண் ஒருத்தி அவருடைய வீட்டில் இருந்தாள். அவளுக்குக் கல்யாண ஏற்பாடுகளைச் செய்யும் வேகத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார் அவர். “என்னடா நா பாட்டுக்கு கேட்டுக்கே இருக்கறன். நீ பாட்டுக்கு செவுத்த பாத்துக்கே நிக்கற” என்று பெரியப்பா மீண்டும் கேட்க, சிரித்த முகத்தோடு அவர் பக்கம் திரும்பினார் அப்பா. “இப்ப என்னண்ணே அவசரம். அவ இன்னும் சின்னப்புள்ளதான. இன்னம் கொஞ்சம் நாள் கழிச்சி செய்யலாமே” என்றார் அப்ப. “நம்ம ஜாதியில் அந்த மாதிரிலாம் வழக்கமில்ல தெரியுமில்ல” என்று குரலை உயர்த்தினார் பெரியப்பா. “யாராவது தொடங்கி வச்சாத்தான பழக்கம் வரும்” என்று பவ்யமாகச் சொன்னார் அப்பா.

“பரம்பர பழக்கத்த நாம ஒன்னும் மாத்தி வக்க வேணாம். நல்லது கெட்டது நாலும் யோசிச்சி பெரியவங்க உண்டாக்கி வச்சதுதான் பழக்கம். நான்தான் நாலும் தெரிஞ்சவன்னு ஒரேயடியா ஆடாத. இது ஒன்னும் ஒன் கட்சி விஷயமில்ல” என்றார் பெரியப்பா. அந்த வார்த்தைகள் அவரைக் காயப்படுத்திவிட்டன. அவர் முகம் சட்டெனக் கலங்கி விட்டது. முகத்தில் சிவப்பு படர்ந்தது. அவர் எதுவும் பேசாமல் குனிந்து கொண்டார்.

“என்ன எழவுக்குடா அந்த கட்சிக்காரனுங்கூட சுத்திக்கிருக்க? நாளைக்கி எதுனா ஒன்னாச்சின்னா அந்த சுப்பையாவும் குருசாமியுமா வந்து கஞ்சி ஊத்தப் போறா னுங்க? ஒவ்வொருத்தனும் ஜவான் ஆலைல வேல கெடைக்கலியேன்னு அலையறான். நீ என்னடான்னா, இருக்கற வேலையையும் உட்டுட்டு வந்துதான் நிப்ப போலிருக்குது” என்றார் அவர். அடிவாங்கின வலியுடன் அப்பா

90 / பாவண்ணன்

அவரை நிமிர்ந்து பார்த்தார். அப்பா உதடுகளை வேகமாய்க் கடித்துக் கொண்டார். “கட்சியப்பத்தி எதுவும் சொல்லா தீங்கண்ணே” என்று மெதுவாகச் சொல்லிவிட்டு அங்கிருந்து எழுந்திருக்க முயற்சி செய்தார். பெரியப்பா எழுந்து அவருடைய தோளைத்தொட்டு நிறுத்தினார். “நில்லுடா” என்றார். அவர் தயங்கிய போது தருவித்துக் கொண்ட ஒரு நிதானமான குரலில் “தாயில்லாத பொண்ணு ஒன்னு ஊட்டுல இருக்குதுங்கற ஞாபகம் எப்பவும் நெஞ்சில இருக்கட்டும். நம்ம பொண்ணுக்கு நாமதான் செய்யணும். கட்சி வந்து செய்யாது” என்றார்.

“இப்ப என்ன நடந்திருச்சின்னு நீங்க இப்படியெல்லாம் பேசறிங்க” என்று அப்பாவித் தனமாய்க் கேட்டார் அப்பா. அப்பாவைப் பார்க்க அன்று பாவமாக இருந்தது. பெரியப்பாவின் மேல் கோபம் பொங்கியது அவளுக்கு. இன்னும் அப்பா சாப்பிடவில்லை. கைக்கழுவிக் கொண்டு வந்தபோது மடக்கிக் கொண்டார். அப்பாவுக்குக் கீரைக் கூட்டும் உருளைக்கிழங்குப் பொரியலும் ரொம்பவும் பிடிக்குமென்று செய்திருந்தாள். அதைக்கூடச் சாப்பிட விடாமல் பேச்சு என்ன வேண்டியிருக்கிறதோ என்று தோன்றியது. அப்போதுதான் தன் பசியையும் அவள் உணர்ந்தாள். “எனக்குக் கல்யாணம் வேணும் என்று எப்போது கேட்டேன் நான்? ஏன் கிடந்து துடிக்கிறார் இவர்?” என்று பெரியப்பாவைச் சலித்துக் கொண்டார்.

“எதுவும் எனக்குத் தெரியாதுன்னு நெனச்சிக் காதடா...” என்று சீறினார் பெரியப்பா. அவர் குரலில் மீண்டும் கடுமை ஏறிவிட்டது.

“இங்க பாரு...சம்பளம் போதலன்னு கேட்டிங்க... மூணா சம்பளத்த ஆறணாவா ஆக்கிட்டான். ஷிப்டு நேரம் ஜர்ஸ்தின்னீங்க. பத்து மணிநேரமா கொறச்சிட்டான். இன்னம் என்ன எழவு வேணுமின்னு அந்த ஆலக்காரன கேக்கறிங்க?”

“ஊரு நடப்பே தெரியாதமாரி பேசாதிங்கண்ணே. காக்கா குருவி சுடறமாரி பன்னெண்டு பேர சுட்டுட்டான். எங்க ராஜமாணிக்கம் ஓடம்புல எத்தன ரவுண்ட் சுட்டான் தெரியுமா. ஜவான் ஆலயே கொதிச்சிக் கெடக்குது. நீங்க என்னடான்னா அவன்பக்கம் நாயம் பேசறீங்க...”

“அவன் ஆலய நீங்க இழுத்துவச்சி மூடிட்டிருந்தாசும்மா இருப்பானா அவன். நீங்க எது செஞ்சாலும் அவன் கை பூப்பறிச்சிட்டிருக்குமா..?”

“அவன் எதுக்குண்ணே பூப்பறிக்கறான்? அவனுக்குத் தொணயாத்தான் பிரான்ஸ் பட்டாளம் நிக்கூதே போதாதா...?”

“இங்க பாருடா காளிமுத்து. இதெல்லாம் நம்ம லெவலுக்கு தேவையில்லாதது. ஏதாவது வசதிக்காரன் செய்ய வேண்டியது. வவுத்துக்கு இல்லாமத்தான போய் கூலி வேலக்கிச் சேந்தம். செஞ்சமா வந்தமான்னு இருந்தா போதும். அதுதான் அந்த சாமிக்கும் அடுக்கும். சும்மா வில்லங்கம் செய்யக்கூடாது. நாம உண்டு நம்ம வழி உண்டுன்னு வந்துடணும்...”

அப்பாவுக்குள் சட்டென சீற்றம் புகுந்தது.

“என்ன நடந்தாலும் சரி. முன்வச்ச கால பின் வக்க மாட்டேன். பிரான்ஸ்ல மட்டும் யூனியன் வச்சிக்கலாம், நாங்க வச்சிக்கக் கூடாதுன்னு சொல்ல இவன் யாரு. ரெண்டுல ஒன்னு பாக்காம நிக்கப் போறதில்...” அப்பாவின வார்த்தைகள் ஆணித்தரமாய் விழுந்தன. பெரியப்பா சிறிது நேரம் வார்த்தைகளுக்குத் தடுமாறினார். “இதெல்லாம் சாவரதுக்குத்தான் வழி. சும்மா பைத்தியக் காரத்தனமா பேசாத” என்று அதட்டினார்.

“நான் செத்தாலும் சரி...இதுதான் என் முடிவு...”

92 / பாவண்ணன்

பெரியப்பா முற்றிலும் குலைந்து போனார். அவர் உடல் லேசாய் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது எழுந்தவர் மீண்டும் உட்கார்ந்தார்.

“இங்க பாரு காளிமுத்து...அந்த மார்ஷ்லேன்ட்....”

“அவன் பேச்சு எடுக்காதண்ணே... அந்தத் திருடன்தா எல்லாத்துக்கும் காரணம்” என்று கோபத்துடன் பெரியப் பாவின் பேச்சை மறித்தார் அப்பா. அவருக்கு மூச்சு வாங்கிக் கொண்டிருந்தது.

“முழுசா கேக்காம பேசாதடா முண்டம்.”

பெரியப்பாவின் குரல் கட்டளை போல உயர்ந்தது. உயர்த்திய அவர் ஆள்காட்டிவிரல் அப்பாவைக் கட்டுப் படுத்தியது.

“அவன் ஆள காலைல பாத்தேன். ஒன் பேர்ல ஒரு கண்ணு இருக்குதாம். எதுக்கும் ஜாக்கிரதயா இருக்கச் சொல்லுங்கன்னு சொல்லிட்டுப் போனான். மீறிப் போனா எது வேணுமின்னாலும் நடக்கும்ன்னான்.” என்று நிறுத்தி நிதானமாய்ச் சொன்னார். இது அவர் கடைசி அஸ்திரம் என்பது அவர் பேச்சின் கடுமையில் புரிந்தது. இதற்கு அப்பா பணிந்து விடவேண்டும் என்று உள்ளூர நினைப்பது அவர் கண்களில் தெர்ந்தது. அப்பாவோ அவ்வார்த்தைகளைச் சிறிதும் லட்சியம் செய்யவில்லை. தீர்மானமான குரலில் “இந்த மிரட்டல் வேலயெல்லாம் வேற யார்கிட்டயாவது வச்சிக்கச்சொல்லுங்க. இது பனங்காட்டு நரி. எந்த சலசலப் புக்கும் அஞ்சாது” என்று சொன்னார். அவர் முகத்தில் ரத்தம் பீறிட்டது. “ஏன்டா வயசுப் பொண்ண ஊட்டுக்குள்ள வச்சிகிட்டு இந்தப் பேச்சு பேசலாமா. பெரிய வீரபாண்டி கட்டபொம்மன்னு நெனப்பா ஒனக்கு” என்று மீண்டும் கடுமையான குரலில் கேட்டார் பெரியப்பா. “அண்ணே”

என்று அப்பாவும் சத்தமிட்டார். அதுவரை அந்த அளவுக்கு அவர் குரல் உயர்ந்ததில்லை. அந்த ஒற்றை வார்த்தையோடு அச்சத்தம் நின்றுவிட்டது. கொதிப்போடு அவர் பல வார்த்தைகளை நெஞ்சுக்குள் அடக்குவது தெரிந்தது. கழுத்து நரம்புகள் முறுக்கிக் கொள்வதையும் உதடுகள் இறுகு வதையும் பார்க்க முடிந்தது. அதிர்ச்சி தாளாத பெரியப்பா எழுந்து வேகமுடன் வெளியே போனார்.

அன்று இரவு அப்பா சாப்பிடவில்லை. அப்பா சாப்பிடாததால் அவளும் சாப்பிடவில்லை. தன்னால்தான் இந்த அளவுக்குப் பேச்சு முற்றி சண்டை வந்துவிட்டது என்று நினைத்தாள். அக்கணமே அழுகை பொங்கியது. தலையணைக்குள் முகம் புதைத்துச் சத்தமின்றி அழுதாள். அவள் ஓரக்கண்கள் அப்பாவைக் கவனித்தபடி இருந்தன. அவர் பரபரப்பு மிக்கவராய் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நெடுநேரம் நடந்தபடி இருந்தார். சிம்னி விளக்கு கூடத்தில் எரிந்தது. அதன் ஒளித் திரியில் இருந்து எழும்புகை சுவரில் அடர்த்தியான கருந்திட்டாகப் படிந்து கொண்டிருந்தது. அதன் இருள் ஒருவிதமான கலவரத்தைக் கொடுத்தது. முதன் முறையாக அன்று அவள் பயந்தாள். பயத்தில் அவள் அழுகை மேலும் வலுத்தது.

அப்பா வரக்கூடும் என்கிற நம்பிக்கை மெல்ல மெல்ல அறுந்து கொண்டிருந்தது. போலீஸ் கைது செய்து விட்டதாய்ச் சொன்னார்கள். பிரான்ஸ்க்குக் கொண்டு போய் விட்டதாகவும் சொன்னார்கள். ஆனால் போலீஸ் இலாகா அவரைப் பார்க்கவேயில்லை என்று சத்தியம் செய்தது. ஒரு பெரிய பாரம் மனசை அழுத்தத் தொடங்கியது. காலம் அவளைப் பெரியப்பாவின் குடும்பத்தோடு கட்டிப் போட்டபோது அது வேம்பைப் போலக் கசந்தது. முன்புபோல லட்சுமியோடு அவளால் ஒரு சுதந்தரமான உறவை ஸ்தாபித்துக்கொள்ள இயலவில்லை. கெடுபிடிகள் அவளை நெருக்கின. அடுத்தபடி

94 / பாவண்ணன்

கோட்டக்குப்பத்திலிருந்து பெரியப்பா கொண்டவந்த கல்யாண சம்பந்தம். அதைத்தட்ட முடியவில்லை. அவளுக்கு ஒரு தாலியை சீக்கிரம் அணிவித்துவிட அவர் பதைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

அத்திருமணமே ஒரு கனவு போல ஆகிவிட்டது. இப்போது, மனசின் ஆழத்தில் எங்கோ ஓடிப்புதைந்து மறந்துவிட்டது. எப்பேபாதாவது அந்த மீசைமட்டும் கனவில் மிதந்து வரும். உடனே அவள் உடம்பு நடுங்கும். அவள் அவளைக் கொடுமையான முறையில் நடத்தி வந்தாள். சின்னப்பெண் என்கிற எண்ணம் அவனிடம் இல்லை. வாழ்வந்த சில நாள்களுக்குள்ளேயே அவன் சுயரூபம் புரிந்தது. ஆண்வாரிசு இல்லாத சொத்து தனக்குக் கிடைத்துவிடும் என்கிற நம்பிக்கையில்தான் இத்திரு மணத்துக்கு அவன் ஒத்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. அவள் மனம் தனது அப்பாவை எண்ணி ஏங்கியது. அவனிடம் அடிபட்டும் வசைபட்டும் நொந்து கிடக்கிற சமயங்களில் எல்லாம் அவள் அப்பாவின் முகம்தான் ஆறுதல் தரும். சொத்தாக இருந்தது எல்லாம் ஒரு சின்ன வீடுமட்டும் தான். அதை எழுதி வாங்கித் தரச் சொல்லி அவன் படாதபாடு படுத்தினான். அந்த வதை இரண்டாண்டுக் காலம் தொடர்ந்தது. அதுவரை பொறுத்திருந்தாள். அதற்குமேல் முடியவில்லை. அதற்குப்பின் அவன் மனம்மாறி வரக்கூடும் என்கிற நம்பிக்கையும் மெல்ல உதிர்த்தது. எதற்கோ அந்த ஊருக்கு வந்த பெரியப்பாவிடம் நடந்ததையெல்லாம் சொல்லி அழுதாள். அவரைக் குற்ற உணர்வு அரிக்கத் தொடங்கியது. அவரும் அந்த மாப்பிள்ளையைத் தனிப்பட்ட முறையில் சந்தித்துப் பேசிப் பார்த்தார். ஒன்றும் மசியவில்லை. அவனோ அந்த வீட்டிலேயே குறியாய் இருந்தான். "நாலுகாசு எங்கிட்ட இருந்தாத்தான் என்னயும் நாலு பேரு மதிப்பானுங்க" என்று சொல்லிவிட்டுப் போதை

யில் சிரித்தான். பெரியப்பாவின் பொறுமை எல்லை தாண்டியது. அப்போதே அவளை அழைத்துக் கொண்டே ஊருக்கு வண்டியேறினார் அப்பா.

கோட்டக் குப்பத்துச் சம்பந்தம் அத்தோடு அறுந்து விட்டது. அவனைப் பற்றி மேலும் சில விவரங்களைக் கேள்விப்பட்டபோது பெரியப்பா துடித்துப் போனார். எல்லாமே பெண் விவகாரம் தொடர்பானவை. எப்போதாவது பார்வையின் குறுக்கே செல்ல நேரும்போது அவளைப் பார்த்து அழுகை குமுறியது. அப்பாவின் மறைவுக்கும் கூட தானே காரணம் என்று கற்பித்துக் கொண்டு அடிக்கடி தலையில் அடித்துக்கொண்டார். சற்றே மனம் பேதலித்தவர் போலப் புலம்பத் தொடங்கினார். சில நாள்களுக்குப்பின் சம்பிரதாயப்படி நாலு சாதிக்காரர்களோடு அவனையும் அழைத்துக் கொண்டு கோட்டக்குப்பத்திற்குச் சென்றார். உறவை முறித்துக் கொள்கிற விஷயம் அங்கிருந்தவர்களுக்கு முதலில் உவப்பானதாக இல்லை. விட்டுக்கொடுக்காமல் பேசினார்கள். பெரியப்பாவும் விடாமல் தன் நிலையை வலியுறுத்திப் பேசினார். நடந்து போன கொடுமைகள் எல்லாம் அவள் மனத்தில் காட்சிகளாய் விரிந்தன. உதைகள். வசைகள். அவமானங்கள். கேவலங்கள். அவளுக்கு உடம்பு சிலிர்த்தது. அவனை இழக்க முழுக்கத் தயாரான மன நிலையில் இருந்தான். பஞ்சாயத்துப் பேச்சு உச்சத்தை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தது. சட்டென்று அவன் அழுது நடிக்க ஆரம்பித்தான் அவன். அங்கிருந்தவர்கள் மனம் இளகத் தொடங்கியது. அவள் மனசின் விளிம்பிலும் இரக்கம் சுரந்தது. என்ன ஆனாலும் புருஷன் என்கிற எண்ணம் அவளை அரித்தது. மனம்மாறும் வகையில் உள்ளூறப் பரிவு சுரந்தது. உண்மையில் மூன்று வருஷ கால வாழ்வில் அவன் அவள் மனசில் பதியவே இல்லை. அவள் உடலை ஆக்கிரமித் தவனெனினும் அவனிடமிருந்து கனிவான ஒரு வார்த்

96/ பாவண்ணன்

தையைப் பெற்றதாய் ஞாபகம் இல்லை. அவள் எதிர்பார்த்து வந்த அன்பில் நூறில் ஒரு பங்குகூட அவனிடம் கிடைக்க வில்லை. தெய்வம் தீர்மானித்த உறவு எனப் பயந்துதான் அவன் அவனோடு இருந்தாள். எனவே இப்போது "அறுத்தல்" என்று வந்ததும் தாலியைக் கழற்றித் தர அவளுக்கு எந்தத் தயக்கமும் இல்லை. அவன் நிலையைக் கண்டு மனசின் ஒரு முனை உருகும் போதே மறுமுனை அந்த உறவைத் துண்டித்து விட்டது.

அவள் கவனம் முழுக்க முழுக்க மீண்டும் பசுக்களுடன் ஐக்கியமாகிவிட்டது. அப்படி இருப்பதில் அவளுக்கு எந்தக் கவலையும் தோன்றியதில்லை. உண்மையில் மனிதர்களைவிட விலங்குகள் மேலானவையாகவும் அன்பை எதிர்கொள்ளவும் அன்புக்கு வணங்கவும் தமக்குத் தெரிந்த விதத்தில் அன்பைக் காட்டவும் தெரிந்து வைத்திருந்தன. தானும் ஒரு பசுவாகப் பிறந்திருக்கக் கூடாதா என்று பல முறைகள் ஏங்குவாள். பெரியப்பாவின் இரண்டு பெண்களும் பிள்ளைப் பேற்றிற்கு மாறி மாறி வந்து போனார்கள். அந்தப் பிள்ளைகளைத் தன் பிள்ளைகள் போல எடுத்து வைத்துக் கொண்டு கொஞ்சினாள். பெரியப்பாவும் பெரியம்மாவும் கண்களில் திரளும் கண்ணீரை யாரும் பார்க்காத வகையில் துடைத்துக் கொள்வதைக் காணும்போது அவளுக்கும் வருத்தம் பொங்கும். ஒரு மாதிரி வயிறு கலங்கியது போல இருக்கும். மனம் குழைந்து தடுமாறும். ஒரு வருடத்துக்குப் பிறகு கோர்க்காட்டிலிருந்து முத்துசாமியின் சம்பந்தம் வந்தபோது ஒரு குழந்தைக்கான ஆசையில்தான் அவள் ஒத்துக் கொண்டாள். இரண்டு பெட்டிவண்டிகள் நெல்லித் தோப்பில் இருந்து புறப்பட்டன. பொழுது சாயும் வேளையில் கோர்க்காட்டை அடைந்தன. முத்துசாமி வெளியேயே நின்றிருந்தான். வண்டியை விட்டு இறங்கும்போதே யாரோ சொன்னார்கள். ஓரக்கண்ணால் கவனித்தாள். அவள் இதயம்

துடித்தது. வயது கூடின ஆள் என்று பார்த்ததுமே தெரிந்தது. திடமான தோற்றம். எடுப்பான முகம். ஏறு நெற்றி. கூர்மையான மூக்கு. அந்த அடையாளங்களில் அவள் தன் அப்பாவைக் கண்டாள். அவள் மனம் குழைந்து தவித்தது. கண்களுக்குள் அழுகை முட்டியது. "அப்பா" என்று உள்மனம் கூவியது. முத்துசாமியின் முகம் மீண்டும் மீண்டும் ஒரு தக்கை போல கண்களில் மிதந்து மிதந்து வந்தது. "வேர்வயத் தொடைடி" என்று பக்கத்தில் இருந்த பெரியம்மா சொன்ன போதுதான் முகத்திலும் கழுத்திலும் வேர்வை நனைந்திருப்பதை உணர்ந்தாள். அவசரமாய்த் துடைத்து மூச்சு வாங்கினாள். "ஆரம்பிக்கலாமில்ல" என்று யாரோ கேட்டதற்கு "நடு ஊட்டுத் தாலிதான. பொழுது அடங்ன தக்கப்பறம்தான் ஆரம்பிக்க முடியும்" என்று இன்னொருவர் பதில் சொல்வது கேட்டது. பக்கத்தில் சமையல் பந்தலில் இருந்து குழம்புமணம் வீசியது.

திண்ணையில்தான் எல்லாரையும் உட்கார வைத்தார்கள். கல்திண்ணை குளிர்ச்சியாய் இருந்தது. அவள் கண்கள் மீண்டும் முத்துசாமியைத் தேடின. அவன் எந்தப் பதற்றமும் இல்லாமல் இருப்பதுபோலத் தெரிந்தது. மிக அபூர்வமாகவே பெண்கள் இருக்கும் பக்கம் திரும்பினான். மேலும் சில சொந்தக்காரர்கள் வந்து எதிர்த்திண்ணையில் உட்கார்ந்தார்கள். பெரியப்பா அவர்களைப் பார்த்துப் புன்கைத்துக் கைகுவித்தார். குறுக்கும் நெடுக்குமாய் அலைந்து கொண்டிருந்த ஒரு இளைஞனைக் காட்டிய ஒருத்தி "இது அவன் புள்ளைடி" என்று கிசுகிசுத்தான். அவளுக்கும் பகீர் என்றது. ரத்தம் முகத்தில் பீறிட்டமாதிரி இருந்தது. தலை சுற்றி மயக்கம் வந்து விடும்போலத் தோன்றியது. அவள் உடலும் மனமும் பரபரப்புக்குள்ளாகின.

பொழுது இருண்டது. விளக்கேற்றி வைத்தார்கள் சில பெண்கள். "பொண்ண உள்ள கூபட்டுக்கு வாங்க" என்று

98 / பாவண்ணன்

சிலர் கூப்பிட்டார்கள். பெரியம்மா அவளை அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே சென்றாள். "வலது கால எடுத்துவச்சி வாம்மா" என்றாள் ஒரு மூதாட்டி. கூடத்தைக் கடந்து அறையொன்றின் முன் நின்றார்கள். நடுவீடு. அம்மனின் படம். சாந்தமான முகம். அவளுக்கு அழகை முட்டியது. படத்துக்கு அருகில் காமாட்சியம்மன் விளக்கு எரிந்தது. ஒருபக்கம் முத்துசாமி உட்கார்ந்திருந்தான். அவன்முன் ஒரு தாம்பூலத் தட்டு இருந்தது. ஒருபுறம் கற்பூரம். இன்னொரு புறம் தாலிக்கயிறு. ஒரு கட்டுக்கிழத்தி வந்து அவளை முத்துசாமியின் அருகில் உட்காரவைத்தாள். தட்டில் கற்பூரத்தை ஏற்றி ஆராதனை காட்டினாள். குத்துவிளக்கின் முன்பு தட்டை மீண்டும் வைத்து தாலியை எடுத்து அவனிடம் நீட்டினாள். அவன் கைகள் தாலியை வாங்கி அவள் கழுத்தில் கட்டின.

அவன் மார்பில் அச்சத்தோடு முகத்தைப் பதிந்த அன்றைய இரவு, நினைவுகளின் ஆழத்திலிருந்து விடுபட்டு மேலே மிதந்து வந்தது. அதன் இதம், சிலிர்ப்பு, நடுக்கம், ஆதரவு எல்லாம் அலையலையாய்ப் பொங்கி எழுந்தது. அவள் கண்களை நிறைத்து சூடாகக் கன்னத்தில் வழிந்தது கண்ணீர். உடல் முழுக்க ஒரு முறுக்கம் பரவி அடங்கியது. கண்களை மூடிக்கொண்டாள். கட்டுமஸ்தான முத்துசாமியின் அந்தக்கால உருவமும், சுருக்கங்களும் தளர்வும் மிகுந்த இன்றைய முகமும் ஒருங்கே கண்முன் எழுந்தன. அவளுக்குள் அழகை குமுறி வந்தது.

"அம்மா..." என்று ஏதோ ஒரு பசு அழைத்தபோது அவள் பதற்றத்தோடு எழுந்தாள். முழுப்பிரகைக்கும் வரச் சில கணங்கள் பிடித்தன. தான் அழுதிருப்பதை அப்போது தான் அவள் உணர்ந்தாள். முந்தானையால் துடைத்துக் கொண்டு மூக்கை உறிஞ்சியபடி மெல்லக் கையூன்றி எழுந்து பசுவின் அருகில் சென்றாள். பசு மறுபடியும் கூப்பிட்டது.

பதினொன்று

கடல்போலக் கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்தது மல்லிகாவின் மனம். உள்ளே பொங்கும் குமுறல்களை அடக்கமுடியாமல் அவள் இதயம் படபடத்தது. கண்கள் கதிந்து சிவந்தன. அவளுக்கு அக்கணமே மனம்விட்டு அழ வேண்டும் போல இருந்தது. அழுகைமட்டுமே தனது பாரத்தை இறக்கி வைக்கும் என்று நம்பினாள். ஆனால் அழ முடியவில்லை. ஒரே குடும்பமாக இருந்தபோது அவள் துக்கங்களையெல்லாம் அதையோடும் பாட்டியோடும் பகிர்ந்து கொண்டாள். புதுவீட்டில் அவளுக்கென்று யாருமே இல்லை. சுற்றிச்சுற்றிச் சுவர்கள். பெட்டிகள். கட்டில். அல மாரிகள். அவள் மனம் துணைக்குத் தவித்தது. அப்போது தான் தூக்கத்தில் இருந்து விழித்த குழந்தை அவளைப் பக்கத்தில் தேடிவிட்டுச் சுவரோடு சரிந்து உட்கார்ந் திருந்த அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தது.

குழந்தையைப் பார்த்ததுமே அவள் இதயம் உடைந்து அழுகை பீறிட்டெழுந்தது. அந்தக் கள்ளமற்ற கண்களின் முன் அழுது தீர்த்துவிடத் தோன்றியது. தேம்பித் தேம்பி அழுதாள். முன்னால் கைநீட்டிக் குழந்தையை வாரி மாரோடு சேர்த்துக் கட்டி அணைத்தப்படி அழுதாள். குழந்தை அவள் கைகளை விலக்கி அவள் முகத்தையே பார்த்தது. கண்களில் வழியும் நீர்பற்றி அதற்கு எதுவும் புரியவில்லை. பொக்கை வாயைத் திறந்து சிரித்தது. “அம்மா...” என்று கைகளை உதைத்துத் திமிறியது. மல்லிகா உருகினாள். அக்குழந்தையின் விரல்களை உயர்த்தித் தனது கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள். மனசுக்குச் சற்றே நிம்மதியாக இருந்தது.

சில கணங்களுக்குப் பிறகு மீண்டும் தன் நிம்மதியை இழந்தாள் அவள். நினைவுகள் கலைந்து கலைந்து கூடி

100 / பாவண்ணன்

அவளைக் குழப்பின. இந்த வீட்டில் தன் ஸ்தானம் ஆட்டம் கண்டுவிடுமோ என்ற சந்தேகம் உறுத்தியது. பறிகொடுத்து விடுவோமோ என்கிற பயத்தால் அவள் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தாள். துரைசாமியின் மீது என்றுமில்லாத அளவு கசப்பு வளர்ந்தது. மோசமான சுயநலப் பிறவி அவன் என்று நினைத்தாள். அவனோடு தன்னை இணைத்து வைத்த விதியை நினைத்து நொந்து கொண்டாள். அவள் மனசின் அடியி லிருந்து குரீரென்று அந்தப் பழைய ஆண்முகம் எழுந்தது. அக்கணம் அவள் உண்மையிலேயே நடுங்கி விட்டாள். மறுகணமே அதைச்சட்டென உதறினாள். அவள் உடலில் ஒரு படபடப்பு எழுந்து அடங்கியது. ஆயினும் அவள் துயரம் ஓயவில்லை. அப்போதுதான் தாத்தாவைப் போய்ப் பார்த்து வரலாம் என்கிற எண்ணம் தோன்றியது அவளுக்கு. உடனே எழுந்து முகம் கழுவிக்கொண்டு தலையை ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டாள். குழந்தைக்கு மட்டும் தின்னக் கொடுத்துப் பால் புகட்டிவிட்டுக் கிளம்பினாள். வழியில் யாரும் தெரிந்த வர்களிடம் அகப்பட்டுக் கொள்ளக் கூடாது என்று உள்ளூரப் பயந்தபடி நடந்தாள்.

கடந்த இரவில் மிகவும் காலம் தாழ்ந்து அழைப்பு மணியின் குரல் கேட்டுக் கதவைத் திறந்தபோது டிரைவரின் கைத்தாங்கலில் துரைசாமி தள்ளாடியபடி நின்றிருந்தான். அவன் குடித்துவிட்டு வீட்டுக்கு வருவது புதுசொன்றும் இல்லையெனினும் அன்று அவன் வந்த கோலம் அதிர்ச்சி யூட்டும் வகையில் இருந்தது. முழுக்கச் சுயநினைவு அற்றவனாக இருந்தான். டிரைவரோடு சேர்ந்து அவளும் கைத் தாங்கலாய்ப் பிடிக்க நேர்ந்தது. மிகவும் சிரமப்பட்டு படுக்கையறைக்குள் நுழைந்து அவனைக் கட்டிலில் கிடத்த வேண்டியதாய் இருந்தது. கட்டிலின் மறுவிளிம்பில் இருந்த தன் உள்ளாடைகளை அவள் அவசரமாய்ப் போர்வையைப் போட்டு மறைத்தாள். டிரைவரைப் பார்க்கக் கூச்சமாய் இருந்தது.

வாசல் கதவைச் சாத்தப் போனபோது டிரைவர் அங்கேயே நின்றுருந்தான். அது அவளைத் திடுக்கிட வைத்தது. "என்ன?" என்றாள்.

"நா ஒன்னு சொல்லுவன். நீங்க தப்பா எடுத்துக்கக் கூடாது" அவன் குனிந்தபடி பேசினான்.

"என்ன?" அவள் மனம் பதறியது.

"ஐயாவ நீங்க கொஞ்சம் கவனிச்சிக்கணும். விழுப்புரம் பூந்தோட்டத்துக்குப் பக்கத்துல சுந்தரின்னு ஒரு பொண்ணு. அதுங்கூடதான் இப்ப ஐயாவுக்குப் பழக்கம். மொதல்ல இல்ல. இப்பதான் ஒரு மாசமா இப்படி. விழுப்புரம் போனா அங்க போகாம வர்றதில்ல. ரெண்டு நாளுக்கு மின்னால அவளே என்ன பாத்து ஒங்கய்யா எப்பிடி ஒழுங்கா வச்சிக்கு வாரான்னு கேட்டா. அதுலேந்து பயமா இருக்குது. அவகிட்ட இவரு இன்னான்னா சொன்னாருன்னே தெரியல...."

மல்லிகாவின் முகத்தில் அதிர்ச்சியும் குழப்பமும் படிந்தன. உதடுகளைக் கடித்து அழுகையைக் கட்டுப் படுத்திக் கொண்டாள். ஆனால் உடல் நடுங்குவதை அவளால் உணரமுடிந்தது.

"ஐயா 'பெரியார்'ல எப்படியும் வேல வாங்கித் தரன்னு சொன்னாரு. அவருக்கு கட்சியில செல்வாக்கு அதிகம். சரி, அதுவரிக்கும் இந்த வண்டி ஓட்டலாமின்னு இங்க வந்தன். ஆனா ஒரு கூத்தியா ஊட்டுக்குப் போய் வர வண்டி ஓட்டறத நெனைச்சா கஷ்டமா இருக்குது. உங்கள பார்த்தா பாவமா இருக்குது. நீங்க அவர எப்படி வழிக்குக் கொண்டு வரப் போறீங்களோ தெரியல....ஆனாலும் சொல்லுணுமின்னு தோணிச்சி, சொல்லிட்டன்..."

அவன் பேசப்பேச ஏதோ ஒன்று சரிந்து கொண் டிருப்பதைப் போல இருந்தது. கார்ச்சாவியை அருகில் இருந்த

102 / பாவண்ணன்

மேசையின்மேல் வைத்து விட்டுத் திரும்பி நடந்தான். இருட்டைப்பார்த்த படி கீழே உட்கார்ந்தாள் மல்லிகா. வேப்ப மரத்தில் இருந்து வீசிய காற்று அவளுக்கு எந்தப் புல்லரிப்பையும் தரவில்லை. தலை குழம்பியது. எதையோ இழக்கப்போகிறோம் என்கிற எண்ணம் மேலெழுந்தது. மேற்கொண்டு யோசிக்கவே மணம் அஞ்சியது. உயரமான ஒரு குன்றிலிருந்து பள்ளத்தாக்கை நோக்கி உருட்டப்பட்டது போல தலை சுற்றியது. இந்தச் சங்கடத்திலிருந்து எப்படி யாவது மீண்டாக வேண்டும் என்று தோன்றியது. தன்னைக் காப்பாற்ற எங்கிருந்தாவது ஒரு துணை கிடைக்குமா என்று ஏங்கினாள். அதே சமயம் தனது ஏக்கம் எத்தனை அர்த்தமற்றது என்றும் தோன்றியது. அழகை பொங்கியது. அழுது ஓய்ந்த போது வெறுமையில் மனம் குழந்தையைப் பார்க்க வேண்டும் போல இருந்தது. எழுந்து உள்ளே அறைக்குச் சென்றாள். உருண்டு உருண்டு கட்டிலின் விளிம்புக்கு வந்து விட்டிருந்தான் குழந்தை. எடுத்து நடுவில் கிடத்தி, அவனையொட்டி உட்காந்து கொண்டாள். பக்கத்துக் கட்டிலில் பிணம் போலப் படுத்துக் கிடந்த துரைசாமியின் மேல் அவள் பார்வை படிந்து மீண்டும் வெறுப்பு வளர்ந்தது. கடவுளே பிறந்து வந்தால் கூட துரைசாமிக்குப் புத்தி சொல்ல முடியாது என்று தோன்றியது. "சும்மா மூடிக்கிட்டுப்போ" என்பான். படுமூர்க்கன். அலட்சியக்காரன். அகங்காரம் கொண்டவன். எகத்தாளமான பேச்சுத்தான் அவன் சுபாவம். மரியாதை என்பது அவன் அகராதியிலேயே கிடையாது. தாத்தாவுக்கு நேர் எதிர்த்துருவம் அவன். அவன்முன் தன் பேச்சு எப்படி எடுபடப் போகிறது என்கிற கவலை அவள் பயத்தை அதிகரித்தது. திருமணமான நாளில் இருந்து அவனிடம் வசையும் அடியும் பட்ட நாள்கள் புரண்டு புரண்டு எழுந்தன. எப்படியாவது இந்தப் பிரச்சனைக்கு முடிவு கட்ட வேண்டுமே என்ற யோசனை அவளைக் குழப்பியபடியே

இருந்தது. பளீரென்று ஒரு வார்த்தை அவள் மனசில் எழுந்தது. மரணம். அந்த வார்த்தை ஒரு இறகுபோல அவனை வருடிக்கொடுத்தது. ஒரே கணத்தில் அது எல்லாப் பிரச்சனைகளில் இருந்தும் தனக்கு விடுதலை கொடுத்து விடும் என்று தோன்றியது. மீண்டும் மீண்டும் அந்த வார்த்தையை அசை போட்டாள் அவள். மரணத்துக்குப்பின் எந்தத் துரத்தலும் இல்லை. துரைசாமி இல்லை. அவனது இம்சைகள் இல்லை. சுந்தரி இல்லை. சட்டென நெஞ்சில் நிம்மதி படர்ந்தது. மேலே சுழலும் மின்விசிறியில் பார்வையைப் பதித்தபடி நிம்மதியில் நீந்தினாள். விடிந்தால் இந்த மின்விசிறியில் தன் பிணம் தொங்க வேண்டும் என எண்ணினாள். அப்படியே சுவரோடு சாய்ந்து தேம்பித்தேம்பி அழத் தொடங்கினாள். நேரம் மெல்ல மெல்ல ஊர்ந்து கொண்டிருந்தது. நிதானமாக ஒரு தயக்கம் மனசிலெழுந்து தன்னைத் தடுப்பதையுணர்ந்தாள். அவள் கைகள் குழந்தையின் தலையை வருடியபடி இருந்தன. அவளுக்கே அவள் மனநிலை எரிச்சலைக் கொடுத்தது.

படுத்தவாக்கில் துரைசாமியிடமிருந்து 'கீகீ' என்று ஒலி எழுந்தது. கண்கள் முடியிருந்தன. செத்துப்போன மிருகத்தைப் பார்ப்பது போல அவனை அருவருப்பாய்ப் பார்த்தாள். கடைவாயில் எச்சில் வழிந்திருந்தது. எதையோ அவன் முணுமுணுப்பது கேட்டது. எதுவும் விளங்கவில்லை.

விடிந்ததுமே வாக்குவாதம் தொடங்கிவிட்டது. டிரைவர் இல்லை என்று சொன்னதுமே அவனுக்குப் புரிந்துவிட்டது. அவன் அவரிடம் இருந்து எதையும் மறைக்க முயற்சி செய்யவில்லை. ஆனால் சுந்தரியைப் பற்றிய அவளுடைய பயம் அதீதமானது என்று சொன்னான். கட்சியின் மேல் மட்டங்களில் பல விஷயங்களைச் சாதிக்க அவள் சாகசம் உதவும் என்பதுதான் தனது திட்டம் என்று அடித்துச்

104 / பாவண்ணன்

சொன்னான். அவளுக்காகத் தன் போக்கில் எந்த மாற்றத்தையும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்றும் எடுத்துக் கூறினான். முற்றிலும் தெளிவான போதையற்ற குரலில்தான் அதைச் சொன்னான் அவன். உப்பலான அவனுடைய முகம் ஒரு கரும்பன்றியைப் போல இருந்தது. அவனிடம் எவ்வளவோ முறை அழுதும் கெஞ்சியும் பார்த்தாள் அவள். அவளுடைய எந்த வார்த்தையாலும் அவனைக் கரைக்க முடியவில்லை. பதிலாகக் கோபம் மூட்டிவிட்டது. "பொம்பளயாலட்சணமா ஊட்டோட கெடந்தா கெட. சும்மா நச்ச்சினு அரிச்சிகிட்டே இருந்த, மூஞ்சி பேத்துக்கும் உஷார்" என்று எச்சரித்தான். "உங்க வம்சத்துக்கே இது அவமானம்ங்க, வேணாங்க..." என்று மேலும் அழுது அவனைக் கரைப்பதிலேயே குறியாக இருந்தாள் மல்லிகா. அவள் கண்களில் கண்ணீர் வழிந்தது. அவனது தலை தன்னிச்சையாய் ஆடிக்கொண்டிருந்தது. அவள் கண்களில் இருந்து வழியும் கண்ணீரை வெறுப்போடும் அலட்சியத்தோடும் பார்த்தான். அவன் மனத்தில் சிறிதும் பரிவு எழவில்லை. "என் வம்சத்தப்பத்தி எனக்கே கவல இல்ல. திருக்கனூர்க்காரி, ஒனக்கென்னடி கவல...?" என்று குனிந்து அவள் தலை முடியைப் பற்றினான்.

"வேணாம்யா. இது தெய்வத்துக்கே அடுக்காது" என்றாள் அவள்.

"இன்னம் ஒரு வார்த்த பேசன, கன்னம் கிழிஞ்சிடும்"

அவன் நிறுத்தி ஒவ்வொரு வார்த்தையாய் அழுத்தி அழுத்திச் சொன்னான். அவன் கழுத்து நரம்புகள் புடைத் திருந்தன. இடையில் மறித்து அவள் ஏதோ சொல்ல முற்பட்டதும் அவன் கைகள் அவளைத் தாக்கின. "புத்தி சொல்வியாடி எனக்கு...இனிமே புத்தி சொல்வியாடி எனக்கு"

ஒவ்வொரு அடியும் மிருகத் தனமாய் விழுந்தது. அவன் அகன்ற கைகள் தொம்தொம் என்று அவளுடைய முதுகைத் தாக்கின. ஐயோ என்று அலறியபடியே அவள் வலி பொறுக்காமல் துவண்டு துடித்தாள். அவள் அலறல் அவனுக்குள் மேலும் மேலும் ஆவேசத்தைத் தூண்டியது. அவளை அடித்து நொறுக்குவதில்தான் தனது ஆவேசம் தணியும் என்பவன் போல் மாறிமாறித் தாக்கத் தொடங்கினான். அடியின் வேதனையில் அவள் ஒரு புழுப்போல மடங்கிச் சுருண்டாள். அவனைத் தடுக்கக் கூட அவள் கைகள் உயரவில்லை. அடிவிழு முதுகைக் காட்டியபடி முகத்தைக் கையால் மூடிக் கால்களை மடக்கிச் சுருண்டிருந்தாள். இறுதியாக இடுப்பில் உதைத்த போது விபத்துக்காளாகி விசிறியடிக்கப்பட்ட நாய்க்குட்டி போல அவள் கட்டிலின் ஓரம் போய் விழுந்தாள். வெறி அடங்கியவனாய் அவளையே சற்றுநேரம் பார்த்திருந்துவிட்டு அவன் ஏதோ முணகியபடி குறுக்கும் நெடுக்குமாய் நடந்தான். அவன் முணகல்கள் எதுவும் காதில் விழவில்லை. அதே நேரத்தில் தொலைபேசி மணி அடித்தது. அவள் விழுந்து கிடந்த இடத்துக்கு அருகில் இருந்தது தொலைபேசி. அழுகையில் மூச்சு இரைத்தபடி கிடந்த அவள் அந்த மணியைப் பொருட்படுத்தவில்லை. அவனும் அருகில் வரவில்லை. இன்னும் நடந்தபடி இருந்தான். சிறிது நேரத் திற்குப்பின் மீண்டும் மணியடித்தது. அவன் வந்து அவள் தலையருகே நின்று தொலைபேசியை எடுத்தும் பேசினான். மயிரடர்ந்த அவன் கால்கள் கரிய கட்டைகளைப் போலிருந்தன. "சரி" அல்லது "இல்லை" என எல்லாமே ஒற்றை வரிப் பதில்களாகச் சொன்னான். பேசி முடித்தபோது கூட அவளைப் பொருட்படுத்தவில்லை அவன். கிளம்பி அடுத்த அறை நோக்கிப் பொய்விட்டான். அவள் எழுந்து சுவரையொட்டி உட்கார்ந்தாள். அடிபட்ட இடங்கள் சுவரில் பட்டுக் கூசி வலித்தது. விம்மல்கள் மெது மெதுவாக அடங்கிக்

106 / டாவண்ணன்

கொண்டிருந்தன. கழுத்து முதுகு முழுக்க வியர்த்து நசநசப்பாக உணர்ந்தாள். இவ்வளவு கலவரங்களுக்கு மிடையே தூக்கம் கலையாத குழந்தையைப் பார்த்துக் கசப்பான ஒரு சிரிப்பு மனசிலெழுந்தது. அவள் கண்களில் ஒரு வெறுப்பும் அவஸ்தையும் தேங்கின. சிறிது நேரத்துக்குப் பிறகு அவள் கூடத்தைத் தாண்டிச் செல்லும் ஓசை கேட்டது.

நடக்க நடக்கத் தாத்தாவின் வீடு தள்ளித் தள்ளிப் போவது போலத் தோன்றியது. மல்லிகாவுக்கு காலை வெயில் சுள்ளென்று முகத்தில் அடித்தது. குழந்தைக்குத் தெருவில் பார்ப்பதெல்லாம் வினோதமாய்த் தெரிந்தது. "அம்மா அம்மா" என்று அவள் மோவாயைத் திருப்பி அதை அவளிடம் காட்டத் துடித்தது. குழந்தையின் கை மோவாயில் படும்போதெல்லாம் அடிபட்ட இடம் எரிந்தது. அவள் 'ஸ்' என்று நாக்கை உறிஞ்சிக்கொண்டாள். கலங்கிய கண்களுடன் "என்னடா ராஜா" என்றாள். குழந்தை காட்டிய திசையில் ஒரு நாய் ஓடியது. அல்லது கழுதை படுத்திருந்தது அல்லது ஒரு மாடு போஸ்டரைத் தின்று கொண்டிருந்தது. யார் பார்வையிலும் பட்டுவிடக் கூடாது என்பதில் அவள் மிகவும் எச்சரிக்கையாக இருந்தாள்.

தனலட்சுமி கூடத்தில் உட்கார்ந்திருந்தாள். மல்லிகாவைப் பார்த்ததும் எழுந்து வந்தாள். அவள் இடுப்பில் இருந்த குழந்தையை வாங்கினாள். "எப்படி இருக்க?" என்று கேட்டு முடிப்பதற்குள் தனலட்சுமியின் தோளில் சரிந்தாள் மல்லிகா. கண்ணீர் பீறிட்டது. "அத்த...அத்த.." என்று வாய்விட்டு அழுதாள். அவளது தோளை ஆதரவாய்த் தட்டி அணைத்த தனலட்சுமி அறைக்குள் அழைத்துச் சென்றாள். பசுக்களுக்கெல்லாம் தீனி வைத்து விட்டு தோட்டத்தில் இருந்து அப்போதுதான் கிழவி உள்ளே வந்து கொண்டிருந்தாள். அழும் குரல் மட்டுமே கேட்டு அவள் சற்று நேரம் திகைத்து நின்றாள். குரல் மட்டுமே அது மல்லிகா என்று

அவளுக்கு உணர்த்தியது. அவள் இதயம் பகீரென்றது. ஒரு பாரம் அழுத்தியது போல இருந்தது. மெல்ல மெல்ல நடந்து அவர்கள் அருகே வந்தாள்.

மல்லிகா இன்னும் அழுகையை நிறுத்தவில்லை. அவள் அழுது ஓயட்டும் என்றுதான் தனலட்சுமியும் அவளை அணைத்தபடி இருந்தாள். இதற்குள் தாத்தாவும் சத்தம் கேட்டு அறையிலிருந்து வந்துவிட்டார். குழிவிழுந்த கண்கள் அவள் மீது பரிவுடன் பதிந்தன. மெல்ல நடந்து குழந்தையைத் தனலட்சுமியிடமிருந்து வாங்கினார் அவர். அப்படியே அங்கே அருகில் இருந்த ஈச்சரில் குழந்தையோடு உட்கார்ந்திருந்தார். அவருடைய ஒடுங்கிய கன்னத்தைத் தொட்டு விளையாடியது குழந்தை. பிறகு காதைப் பிடித்து இழுத்தது. அப்புறம் மோவாயை அழுத்தி வாய்க்குள் விரல் விட்டுப் பார்த்தது. அந்தத் தீண்டலில் தாத்தாவின் உடல் புல்லரித்தது. குனிந்து பேரனின் உச்சந்தலையில் முத்தம் தந்தார்.

தனலட்சுமியிடம் நடந்ததையெல்லாம் சொல்லி முடித்தாள் மல்லிகா. அவளை மீறி விசும்பல் ஒலி எழும் போதெல்லாம் “அழாதடி அழாதடி” என்று சமாதானப் படுத்தினாள் தனலட்சுமி.

தாத்தாவின் பார்வை மல்லிகாவின் மீது நிலைத்தது. மெதுமெதுவாக அவள் முகத்தில் அமைதி திரும்பிக் கொண்டிருந்தது. எனினும் அக்கண்களின் அடியில் ஒரு நுணுக்கமான சோகம் இழையோடியதை உணர முடிந்தது. அவள் துயரத்துக்குத் தானும் ஒருவகையில் காரணம் என்ற எண்ணம் அவர் நெஞ்சில் அறைந்தது போல எழுந்தது. அவரது இதயம் வேகமாய்த் துடிக்கத் தொடங்கியது. எதற்கும் உதவாத ஊதாரியாய்த் துரைசாமி சுற்றிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் ஒரு கல்யாணம் அவனது வாழ்வில் புதுத் திருப்பத்தைக் கொண்டு வரக்கூடும் என்று நம்பிப் பெண்

108 / பாவண்ணன்

பார்க்கத் தொடங்கினவர் தாத்தாதான். முத்துசாமிக் கவுண்டர் குடும்பத்தில் பெண் கொடுக்கப் பலரும் தயாராக இருந்தார்கள். ஆனால் அவருக்குப் பெரிய இடத்துச் சம்பந்தத்தில் விருப்பம் இல்லை. தானாக வந்த சம்பந்தங்களை மறுத்து உதறி விட்டார். பல இடங்களிலும் விசாரித்து அலைந்து, அப்புறம்சான் திருக்கனூரில் மல்லிகாவைப் பார்த்தார். திருமணத்துக்குப் பிறகு அது கொடுக்கும் இனிய பரபரப்பு எதுவும் துரைசாமியிடம் இல்லை. வெளியுலக அலைச்சல்கள் எதையும் அவன் குறைத்துக் கொள்ளவில்லை. ஒரு பெண்ணின் நெருக்கம் தரும் நளிணம் எதையும் அவன் அடையவில்லை. அப்போதுதான் பெரிய தப்பு செய்து விட்டோம் என்று தவிப்புக்காளானார் தாத்தா. அத்த விப்பிலிருந்து இறுதிவரைக்கும் அவருக்கு விடுதலையே இல்லாமல் போனது. புரிந்து கொள்ளவே முடியாத புதிரான துரைசாமியை நினைத்து அவர் குழம்பியதுதான் மிச்சம். நாளாக நாளாக முக்கியமான ஒன்றை இத்தலைமுறை இழந்து விட்டது என்ற எண்ணம் தோன்றி வலுத்தது. அல்லது இத்தலைமுறையைப் புரிந்து கொள்ளத் தேவையான பிரதான அம்சம் ஒன்று தன்னிடம் இல்லை என்று தோன்றியது. அனாவசியமாக ஏழைப்பெண் ஒருத்தியின் வாழ்வைப் பலியாக்கிவிட்ட குற்ற உணர்வு அவரைப் பெரிதும் தாக்கியது. அவரது இயலாமை சகல முனைகளிலிருந்தும் அவர் மனசைத் தாக்கிப் புண்படுத்தின. தோல்வியை வேண்டா வெறுப்போடு ஒத்துக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. வேதனை ஒரு பெரிய அலையாய் எழுந்து அவரைத் தள்ளியது. நூறாண்டு கால வாழ்வை அவ்வேதனை சிறுமைப்படுத்தி விட்டதை உணர்ந்தார். காலம் ஏன் இப்படி மாறியது என்றது மனம். எப்போதும் முளைக்காத கேள்வி எழுந்து குழப்பியது. துரைசாமியின் மீது வைத்திருந்த நம்பிக்கை பெரிதும் சரியத் தொடங்கிய பிறகு இக்கேள்வி தைக்கத் தொடங்கியது.

அவனுக்கு மண்ணின் மீதும் நேசமில்லை. பெண்ணின் மீதும் நேசமில்லை. நேசமற்ற பாறையாகி விட்டான். கூரான பாறை. தன்னோடு மோதும் எதையும் கிழித்துச் சிதைத்து விடும் பாறை.

பன்னிரண்டு

பிரெஞ்சுக்கார துரையை வீட்டுக்கு அழைத்து விருந்து கொடுத்ததில் இருந்தே ஊரில் சீத்தாராம ரெட்டியின் பெருமை அதிகரித்துவிட்டது. புதுச்சேரிவரைக்கும் அவர் தொடர்பு வலுப்பட ஆரம்பித்தது. பல பெரிய அதிகாரிகளும் சின்ன அதிகாரிகளும் அவருடைய நட்பை விரும்பி ஏற்று மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்தார்கள். எல்லா இடங்களிலும் அவருக்குப் பதில் மரியாதை கிடைத்தது. அந்தக் கௌரவமும் மரியாதையும் கொடுத்த போதையில் அவர் திளைத்தார். கோர்க்காடு என்கிற கிராமத்துப் பெயரைச் சர்க்காரின் வாயில் நுழைய வைத்தது தனது தனிப்பட்ட பெருமை என்று அவர் முழங்கிக் கொண்டார். அவரைச் சுற்றியும் இருந்த சின்னச் சின்ன ரெட்டிமார்களின் ஆமோதிப்புகள் அவர்க்கு மேலும் மேலும் கிளர்ச்சியைக் கொடுத்தன. குதிரை பூட்டிய சாரட்டுகளும் கார்களும் வீட்டு வாசலில் நிற்கும் போது அவர் மனம் சந்தோஷத்தில் கிறங்கும். சர்க்காரின் நட்பைப் பெறுவதும் சர்க்காரின் செலவில் பிரான்ஸ் செல்வதும் அவருடைய கனவுகளாக இருந்தன. குவர்னரோடுதான் இன்னும் நெருக்கம் கொள்ள இயலவில்லை. அதற்கான ஏற்பாடுகளைக் கண்டிப்பாய்ச் செய்து தருவதாய் வாக்கு கொடுத்தருந்தான் துரை. துரைக்காக மாதத்திற்கு ரெண்டுமுறை தென்னந்தோப்பு பங்களாவில் விசேஷ விருந்து நடந்தது. பிரெஞ்சுக்காரர்களை வெளியேறச்சொல்லி நடக்கும் போராட்டத்தகவல்களைக் காதால் கேட்கும் போதெல்லாம் அவர் மனசில் வெறுப்பும் கசப்பும் திரண்டெழும். தன்னையே

110 / பாவண்ணன்

ஒருவன் லெளியே பாகுச் சொன்னதுபோல அவமானத்தால் துடிப்பார். இந்த ஊருக்கு நாகரிகத்தைக் கொண்டு வந்ததே அவன்தான் என்றும் ஆலைகளும் சோலைகளுமாகச் செல்வம் கொழிக்க வைத்ததும் அவன்தான் என்றும் அவன் காலடி பட்டது இந்த மண்ணின் பூர்வ புண்ணியம் என்றும் கூற ஆரம்பித்தார். நூறு காணி நிலத்துக்கும் தென்னந் தோப்புகளுக்கும் சொந்தக்காரர் என்பதாலும் அவசரத்துக்குக் கடன் கொடுப்பவர் என்பதாலும் யாரும் எதிர்ப்பேச்சு பேசவில்லை. பிரெஞ்சு ஆட்சியின் பெருமையைப் பேசுவதற்காகத் தனியே ஒரு கூட்டம் போட்டார் அவர். அழுக்கு வேட்டிகளோடும் இடுப்புத் துண்டுகளோடும் கோவணங்களோடும் விவசாயிகள் அதைக் கேட்டுவிட்டுக் கைதட்டினார்கள். தமக்குக் கிடைக்கிற சாப்பாடு தொடர்ந்து காலத்துக்கும் கிடைக்க வேண்டும் என்றால் பிரெஞ்சுக் காரர்களின் ஆட்சி நீடித்தால்தான் முடியும் என்று அவர்களை நம்ப வைத்தார் அவர். வேறொருவர் வேறெதையும் பேசி அவர்களின் மனசை மாற்றிவிட முடியாத அளவுக்கு ஆழமாய்ப் பதிய வைத்தார். துரைமார்கள் வில்லியனூரிலும் புதுச்சேரியிலும் நடத்திய விருந்துக்கு அவர் வண்டி கட்டிக் கொண்டு போய் வந்தார். அது ஊருக்கே புதுமையும் பெருமையும் மிக்க செய்தியானது. சீக்கிரமாகவே ஒரு கார் வாங்க வேண்டும் என்று திட்டமிட்டு வந்தார். இனி அடிக்கடி புதுச்சேரி பெரிய சபைக்கு சென்றுவர வேண்டிய அவசியம் வரும் என்பதால் முன்கூட்டியே வாங்கி வைத்து விடுவது நல்லது என்றும் முடிவு செய்தார். ரெட்டியார் சுதந்தர ரமானவர் எனினும் செலவு விஷயங்களைப் பொறுத்தவரையில் ரெட்டியாரின் மனைவியின் சம்மதமும் அவசியம். அவள் சில தடங்கல்களை விதித்து வந்தாள். அதனால்தான் அவர் சற்றே தயங்கிக் கொண்டிருந்தார். எனினும் அவளை எப்பாடுபட்டாவது சமாதானப்படுத்திவிட

முடியும் என்று பூரண நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார். அவள் பிடிவாதமாக இருக்கும் பட்சத்தில் சற்றே பலாத்காரமாக நடந்து கொள்ளலாம் என்றும் உள்ளூர இன்னொரு திட்டமும் தீட்டி வைத்திருந்தார்.

சர்க்கார் நெருக்கம் ஸ்தாபிதமானதும் பெண்கள் விவகாரத்தை அறவே கை கழுவினார் அவர். ஐம்பது வயதில் அவர் உடல் எல்லாவற்றையும் அனுபவித்துவிட்டது. புதுசாக உருமாறிவரும் தன் புகழ்ப் பிம்பத்திற்கு எந்த இடையூறும் வந்துவிடக்கூடாது என்று கவனம் கொள்ள ஆரம்பித்தார். பழைய அத்தியாயத்தின் கடைசி நாள்களில் அவர் நாவாம் பாளின் மீது ஒரு கண் வைத்திருந்தார். அவள் இளமையும் செழிப்பும் அவரைப் பாடாய்ப் படுத்தின. எடுத்த ஒன்றிரண்டு முயற்சிகள் தோல்வியில் முடிந்திருந்தன. அவளை அடைவதற்கான தந்திரங்களை அவர் மனம் கணக்குப் போட்டபடி இருந்தது. அரசியல் பிரவேசத்தின் போதையில் அந்த எண்ணத்தை அவரே அழித்துவிட்டார். ஆனால் அவர் பிள்ளைகள் முற்றிலும் அவருக்கு எதிராக இருந்தார்கள். சதாகாலமும் அவர்களுக்குப் பெண்கள் தேவைப்பட்டார்கள். ஊரில் இருக்கிற கீழ்ச்சாதிப் பெண்கள் அனைவரும் தம்மோடு படுக்கையைப் பகிர்ந்துகொள்ளப் பிறந்து வந்தவர்கள் என்கிற கனவில் மிதந்து வந்ததாகள் அவர்கள். அவர் காலம் போலத் தெரிந்தும் தெரியாதும் நடக்கும் லாவகம் கூட இல்லை. ஒருவித அகங்காரம். அலட்சியம். சுதந்தரம். அவைதாம் அவர்கள் சுபாவம். மானசீகமாக அவர்க்கு இது பெரிய பிரச்சனையாக இருந்தது. ஒருமுறை மூத்தவன் கொண்டு வந்த பெண் தோப்புப் பங்காளாவிலேயே தூக்கில் தொங்கி விட்டாள். இரவோடு இரவாக பங்காளா காவல்காரன் வந்து சொன்னபோது அவர்க்குப் பொறி கலங்கியது. அந்த மூத்தவனை இழுத்து நாலு சாத்து சாத்தவேண்டும் போல இருந்தது. “யாருக்காவது தெரிமாடா?” என்று கழுக்கமாய்க்

112 / பாவண்ணன்

காவல்காரனிடம் கேட்டார். "தெரியாது சாமி" என்று தலையசைத்தான் அவன். "அவன் எங்கடா?" என்று உறுமினார். "அங்கதா இருக்காரு சாமி" என்று பவ்யமாகச் சொன்னான் அவன். "ஒன்ன அனுப்பிட்டு பொணத்துக்குக் காவல்காக்கறானா" என்று காறித் துப்பினார். காவல்காரன் அவர்கண்களையே உற்றுப் பார்த்திருந்தான். இவனைத் தங்கவைத்து விட்டு அவனே வந்திருந்தாலாவது இவன் மீது பழிசுமத்திக் கம்பி எண்ண வைத்திருக்கலாம். காட்சியே மாறிப் போய் இருக்கும் என்று நினைத்தார் அவர். "முட்டாள்.. முட்டாள்" என்று முணகிக்கொண்டார். "சாமி" என்று ஓரடிமேலும் நெருங்கினான் அவன். ரெட்டி வம்சத்துக் கொடிஜெயில் கம்பிகளை எண்ணுவதன் கேவலம் அவர் மனசை உறுத்தியது. சர்க்காரை நோக்கி மெல்ல மெல்ல நெருங்கிக் கொண்டிருக்கும் தருணத்தில் தன் பெருமையைக் குலைக்கும் எந்தச் சிறு தவறையும் அவர் மனம் அனுமதிக்கவில்லை. கனவுகள் கைகூடி வரும் காலத்தைக் கைநெகிழ விடவும் மனசில்லை. குறுக்கும் நெடுக்கும் நடந்து யோசித்தார். "யாருடா அவ?" என்று மெல்லிய குரலில் கேட்டார். "சொக்கக் கவுண்டர் பொண்ணுங்க" என்றான் அவன். காலை உயர்த்தி அருகில் இருந்த மூட்டையின்மேல் ஆத்திரத்துடன் உதைத்தார் அவர். "கவுண்டர் சிங்க கிட்ட அப்படி என்னத்த கண்டுட்டானோ.." என்று முணுமுணுத்தபடி முகம் சுளித்தார். "ஊரக்கூட்டி ஒப்பாரி வச்சானே அன்னிக்கு...அது யாரு... நாவப்பக்கவுண்டன் சம்சாரம்தான... இன்னம் ஒரு மாசம் கூட ஆவல...அதுக்குள்ள இதுவா... எனக்குன்னு வந்து பொறந்திருக்கு பாரு மூதேவி...." என்று தனக்குள்ளே பிதற்றிக் கொண்டார். சில கணங்களுக்குப் பின் ஒரு முடிவுக்கு வந்து காவல்காரனை நெருங்கினார்.

அவனைத் தொடாதபடி சற்று தூரத்தில் நின்று அடங்கிய குரலில் சொன்னார். அதைக்கேட்டு மிரட்சியோடு அவர்

கண்களைப் பார்த்தான் அவன். "கவலப்படாத போ.. எது வந்தாலும் நா பாத்துக்கறன். இந்த ரெட்டி சொன்னா சொன்ன வார்த்தை தவறாது " என்றார். அவன் பின்வாங்கி நகர்ந்து திரும்பினான். அந்தப் பெண்ணின் உடல் தோட்டத்து மண்ணில் யாருக்கும் தெரியாமல் புதையுண்டது. அடுத்த குத்தகை முடிந்து மறுகுத்தகைக்கு நிலம் பிரிக்கும்போது கால்காணி நிலத்தைக் காவல்காரன் பேரில் எழுதி வைத்தார் ரெட்டியார். இரண்டுதலைமுறைக்காலம் அவனும் அவன் குடும்பமும் செய்த சேவைக்குக் கொடுத்த தானம் என்று ஊரில் சொல்லிக் கொண்டார் அவர். ஊரெங்கும் அவர் பெருமை மேலும் கொஞ்சம் அதிகரித்தது.

ஒருநாள் இரண்டு பிரெஞ்சுச் சிப்பாய்கள் வந்து வாசலில் நின்றபோது ஏதோ விருந்துக்கான அழைப்பு என்றுதான் முதலில் நினைத்தார். எனினும் ஒருகணம் மனசுக்குள் ஏகப் பட்ட யோசனைகள் நிரம்பின. அடுத்த கணமே சிரித்தபடி வந்தவர்களை வரவேற்றார். அவர்கள் உட்கார இருக்கைகளைக் கொண்டுவரச் சொன்னார். குளுமையான இளநீர்கள் தரப்பட்டன. வந்த விஷயத்தை அவர்களாகவே தொடங்கட்டும் என்று துரைமார்களின் சௌகரியங்கள் பற்றியும் அரசியல் நிலவரங்கள் பற்றியும் பேசினார். ஒவ்வொரு வாக்கியத்திலும் தன் பிரெஞ்சு விசுவாசத்தைக் காட்டினார். சிறிது நேரத்திற்குப்பிறகு சிப்பாய்களே விஷயத்தைத் தொடங்கினார்கள். தலைமறைவாயிருக்கிற சில கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்காரர்கள் கிராமத்துக்குள் ஊடுருவி இருக்கிறார்கள் என்றும் அவர்களைப் பிடிக்க ரெட்டியாரின் ஒத்துழைப்பு அவசியம் என்றும் சொன்னார்கள்.

சற்றே நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார் ரெட்டியார். தனது கௌரவத்தை உயர்த்திக்கொள்ள இது ஒரு வாய்ப்பு என்று தோன்றியது. சிப்பாய்களை அறைக்குள் தங்க ஏற்பாடு செய்து விட்டு ஊருக்குள் தேட ஆள்களை அனுப்பினார். பகல்வரை

114 / பாவண்ணன்

தேடியும் யாரும் அகப்படவில்லை. அது அவருக்குச் சற்றே அதிருப்தியையளித்தது. முன்னிரவுவரை தேடுதல் வேட்டை நடந்தது. எந்தப் பயனும் இல்லை. உடனே ரெட்டியார் சிப்பாய்களிடம் தன் கிராமத்திற்குள் அவர்கள் வரவே வாய்ப்பில்லை என்றும் யாரோ சர்க்காருக்குத் தவறான தகவல் தந்து குழப்பி இருக்கிறார்கள் என்றும் சொல்லிச் சமாளித்தார். ஆனாலும் அவர்களை ஏமாற்றத்திற்கு உள்ளாக்கக் கூடாது என்பதால் அயலான் தோற்றத்துடன் கிராமத்துக்குள் நுழையும் எவரையும் பிடித்து வந்து நிறுத்தி விடுவதாக வாக்குறுதி கொடுத்து அனுப்பிவைத்தார். போகும்போது ஆளுக்கு இரண்டு பெட்டைக் கோழிகளையும் ஒரு பை நிறைய காய்ந்த மிளகாயையும் கொடுத்து அனுப்பினார்.

மறுநாள் அடையாளம் தெரியாத இரண்டு புதியவர்கள் முத்துசாமியின் ஏற்றுக் கொட்டகையில் இருந்து மடுகரை நோக்கிப் போனார்கள் என்ற செய்தியைக் கேள்விப் பட்டதும் ரெட்டியார் சுறுசுறுப்பானார். அவர் மனம் எதை எதையோ கணக்குப் போட்டது. ஒருகணம் நாவாம்பாளின் முகம் கண்ணுக்குள் எழுந்து மறைந்தது. அவளை அடைய முடியாத ஏமாற்றம் அவமான முள்வாக மனசில் உறுத்தியது. உடனே ஆளை விட்டு முத்துசாமியைக் கூப்பிட்டு வரச் சொன்னார். ஆள் வந்து அழைத்ததில் இருந்தே முத்துசாமியின் பதட்டம் கூடியது. ஏதோ அபாயம் என்று மனம் அறிவித்தபடி இருந்தது. சொத்து பங்கிடப்பட்டதிலிருந்து ரெட்டியாரிடமிருந்து அழைப்புகள் வருவது அதிகமாகி விட்டது. சிறுகச் சிறுக அப்பா காசாம்பு வாங்கிய கடன் முத்துசாமியின் தலையில் சுமையானது.

எல்லாக் கடன்களுக்கும் பத்திரங்கள் இருந்தன. சொத்து பிரித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்கிற கோரிக்கையை முதலில் முன்வைத்தவர் ரெட்டியார்தான். பாகப்பிரிவினையைத்

தொடர்ந்து நிகழ்ந்த கொடூர மரணங்கள் அவரையே சகலத்துக்கும் பொறுப்பாளியாக்கிவிட்டது. கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்க் கொடுத்து அடைத்துவிடலாம் என்றுதான் முத்து சாமியும் நினைத்திருந்தான். முனுசாமியைப் பிரான்ஸ் அனுப்பவும் தன் திருமணத்துக்கும் என்று வாங்கிய கடன், சமையை மேலும் அதிகரித்து விட்டது. பன்னீர்க்கரும்பு அறுவடையில் எல்லாவற்றையும் அடைத்துவிடலாம் என்ற எண்ணத்தையும் நிம்மதியையும் பத்து நாள்கள் தொடர்ச்சியாய் வீசிய கடுமையான புயலும் மழையும் அழித்து விட்டது. மொத்த கரும்புகளும் வெட்டுவதற்கு நின்றிருந்த சமயம் அது. எல்லாம் ஓடிந்து விழுந்து அழுகி விட்டன. கடந்த இரு சந்திப்புகளில் கூட நிலைமையைச் சொல்லி அவகாசம் வாங்கியிருந்தான். இப்போது முதலில் என்ன செய்வது என்கிற தயக்கம் நெஞ்சை அறுத்தது. அடுத்து மேலும் மேலும் கடனாளியாக நிற்கிற அவலம் தன் மீதே கோபம் கொள்ளத் தூண்டியது.

சகோதரிகளின் திருமணங்களுக்காகத்தான் கடன் வாங்க நேர்ந்திருந்தது. தொடர்ந்து அவர்களுக்குச் சீர் வரிசைகள். வளைகாப்புகள். பிரசவங்கள். எல்லாவற்றிற்கும் ரெட்டி யாரிடம்தான் கை நீட்டியிருந்தான். எல்லாச் சகோதரிகளுமே கோட்டக்குப்பத்திலிருந்து நெட்டப்பாக்கம் வரை ஆளுக்கு ஒரு ஊரில் இருந்தார்கள். வசதிக்கு எக்குறையும் இல்லை. அவர்களிடம் தனது கோரிக்கையை முன் வைப்பதில் முத்து சாமிக்கும் தயக்கம் இருந்தது. அவர்களும் குறிப்பிட்டுச் சொல்கிற மாதிரி ஒட்டு உறவோடு இல்லை. சாவுக்கு வந்திருந்த போதும் கூட சம்பந்தமற்ற ஒரு நாலாவது மனுஷி போலத்தான் வந்து இருந்துவிட்டுப் போனார்கள். ஏதோ ஒரு சம்பிரதாயம் என்கிற இழையில் தான் அந்த உறவே கட்டப்பட்டது போல் இருந்தது.

116 / பாவண்ணன்

முத்துசாமி வாசலை நெருங்கிய போது காவல்காரன் பின்னிக்கொண்டிருந்த தென்னை ஓலையைப் போட்டுவிட்டு எழுந்து வந்தான். இருக்காரா என்று கேட்டான். "இங்கயே நிலிலு" என்று தடுத்துவிட்டு உள்ளே ஓடினான் அவன். பெரிய வாசல். அகன்ற தூண்கள். தாழ்வாக இறங்கிய சிவப்பு ஓடுகளாலான கூரை. கருத்த யானைமாதிரி கல் திண்ணை. பார்க்கும் போதே அவன் மனசில் பயம் எழுந்தது. அடிவயிற்றில் கலவரம் நெளிந்தது, வெற்று மார்பில் வேர்வை வழிந்தது. துண்டால் அவசரமாய்த் துடைத்துவிட்டு இடுப்பில் சுற்றிக் கொண்டான். சிறிது நேரத்துக்குப் பின் காவல்காரன் வெளியே ஓடி வந்தான். முத்துசாமியின் பக்கம் பார்க்காமலேயே சென்று ஓலை பின்னுவதில் மும்முரமானான். அவன் முகத்தையும் வாசலையும் மாறிமாறிப் பார்த்தபடி நின்றிருந்தான் முத்துசாமி. கொஞ்ச நேரத்துக்குப்பின் வாசலுக்கு வந்து திண்ணையில் உட்கார்ந்தார் ரெட்டியார். உடனே குனிந்து "கும்புடறன் சாமி" என்றான் முத்துச்சாமி. வெறுமனே தலையை அசைத்துக் கொண்டார் ரெட்டியார். அவர் கண்களில் இருந்து முத்துசாமியால் எதையும் ஊகித்து அறிய முடியவில்லை. வெற்றிலை பாக்கு போட உட்கார்ந்த மாதிரி மிகவும் சாதாரணமாக இருந்தது. அவர் பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்த ஒவ்வொரு கணமும் முத்துச்சாமியின் நெஞ்சில் கலவரம் கூடிக் கொண்டே இருந்தது. பதைபதைப்பில் மனசுக்குள் எங்கோ ஒரு மூலையில் எரிச்சல் பொங்கியது.

"என்னடா கடனப்பத்தி ஏதாவது யோசிச்சியா?" என்று பேச்சைத் தொடங்கினார் ரெட்டியார்.

முத்துசாமிக்குத் தொண்டை வறண்டதுபோல இருந்தது. எச்சிலைக் கூட்டி விழுங்கினான். அடி வயிற்றில் ஈரம் படர்ந்தது. தொடைகளுக்கிடையே ஒரு நடுக்கம் பரவியது. கட்டிய கைகளுடன் "கரும்பு வெட்டிக் குடுத்திடலாம்ன்னு தான் இருந்தன் சாமி. காத்தும் மழையும் வந்து கெடுத்

துடுச்சிங்க இன்னம் கொஞ்சகாலம் பொறுத்தீங்கன்னா குடுத்துத் தீத்துருவன்” என்றான்.

“நீ தீத்துக்கிழிக்கற ஆளுதான் போ. மொயல் புடிக்கற நாய மூஞ்சிய பாத்தா தெரியாதா. நீயெல்லாம் வாங்க வரும்போதுதான்டா கொழைவிங்க. அப்பறம் பழைய குருடி கதவத் தொறடின்னு அக்கடான்னு போய்டுவிங்க. குடுத்தா குடுக்கட்டும் இல்லன்னா போவட்டும்ன்னு உட நான் என்ன மடமாடா நடத்தறன்....”

“குடுத்துடுவன் சாமி. அப்படியெல்லாம் சொல்லாதீங்க. கண்டிப்பா அடுத்த அறுப்புக்குத் தீத்துடறன்...”

“ஒவ்வொரு தரமும் இப்படிதான்டா சொல்ற”

“இந்த தரம் நெல் போடலாமின்னு இருக்கறன் சாமி. அறுத்து முடிச்சதும் ஆன வரிக்கும் அடைச்சிடுவன்...”

“த பாரு...சும்மா போவாத ஊருக்கு வழி சொல்லிவிட்டு ஒக்காந்திருக்காத. ஏதாவது உருப்படியா பேசு...”

எதுவும் பேசாமல் சில கணங்களுக்கு முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டார் ரெட்டியார். அவரது கழுத்துச் சதை புடைத்திருந்தது. சதை மடிப்பில் தங்கச் சங்கிலியின் மினு மினுப்பு தெரிந்தது. சட்டென்று திரும்பி முத்துசாமியைத் தீர்க்கமாய்ப் பார்த்தார். அவர் சொல்லுக்குக் காத்திருப்பவன் போல் அவர் முகத்தில் தனது கவனத்தைக் குவித்திருந்தான் முத்துசாமி.

“இதுக்கெல்லாம் ஒரே வழிதான். செய்றியா”

“சொல்லு சாமி”

“ஒன் நெலத்த எனக்கே எழுதிக்குடுத்துடு. அப்போ தாவது ஒன் கடனுக்குச் சரியாவுதா பாக்கலாம்...”

118 / பாவண்ணன்

“சாமி” என்று பதறினான் முத்துசாமி. அவன் இதயம் வேகமாய்த் துடித்தது. தோள் நரம்புகளில் ஒரு நடுக்கம் பரவியது.

“இங்க பாரு, எல்லாம் ஒன் நன்மைக்குத்தான் சொல்றேன். வேணுமின்னா நீயே அங்கயே குத்தகைக்குப் பயிர் வச்சிக்க. போகத்துக்கு இவ்ளோன்னு குடுத்துடு...”

திடுமென அவர் முகம் சாந்தமானது. உபதேசிப்பது போன்ற பாவனைகளை அது காட்டியது. வழக்கமாய் பஞ்சாயத்துக் கட்டடையில் உட்காரும்போது தெரியும் களை அது.

“என்ன கஷ்டப்பட்டாவது கடனக் குடுத்திருவன் சாமி”

“அது செரி. ஒங்கப்பன் காலத்துக்கடன். நீ எப்பக்குடுத்து நான் எப்ப வாங்கறது. இன்னிய தேதி வரைக்கும் ஒரு காலணா கூட திருப்பித்தர முடியலன்னா எதிர்காலத்துல மட்டும் தீத்துடுவன்னு நம்பறது எப்படிடா...?”

முத்துசாமியின் நடுக்கம் இன்னும் தீரவில்லை. நெஞ்சில் ஒருவித உஷ்ணம் ஏறியபடி இருந்தது.

“எங்க பரம்பர ஆஸ்தி சாமி அது. அத எங்கிட்டேர்ந்து புடுங்கிடாத சாமி. அதுவும் இல்லன்னா நாங்க நடுத்தெருவுலதா நிக்கணும்”

ரெட்டியார் புன்னகைத்தார்.

“நா எதுக்குடா ஒன்ன நடுத்தெருவுல உடணும். நான்தான் குத்தக செஞ்சிக்கோன்னு சொல்றனில்ல...”

“இங்க பாரு சாமி. என்னப் பெத்த ஆத்தா மேல சத்தியம். என்னப் படைச்ச ஆண்டவன் மேல சத்தியமா சொல்றன். ஒப்பு வச்சி வாங்கன பணத்துக்கு நா என்னிக்கும் துரோகம் செய்ய மாட்டேன். காசாம்புக் கவுண்டன் மவன்

மானஸ்தன் நானு. என் வார்த்தைய சாமி நம்பணும்”

முத்துசாமி மிகவும் உணர்ச்சிவசப்பட்ட நிலையில் இருந்தான். அவன் மார்பில் வேர்வை வழிந்தது.

“ஒன் சாதிக்கே சத்தியம் சக்கரப் பொங்கல்டா. ஒன் சத்தியமும் சரி, நம்பிக்கையும் சரி எனக்கு வேணாம். நா கொடுத்த எனக்குத் திருப்பிக்கொடு. முடியலியா, ஞாயமா அடவு வச்சத எழுதிக்கொடு. ஊர்ல உலகத்துல என்ன வெலையோ அதுக்குத் தகுந்தமாரி கணக்குப் போட்டு எனக்கு உண்டானத எடுத்துகிட்டு மிச்சத்த குடுத்துடறன். ஒழுங்கா யோசன பண்ணிச் சொல்லு”

முத்துசாமி என்ன பேசுவது என்றே புரியவில்லை. குழம்பினான். அதிர்ச்சியும் துக்கமும் அவனுக்கு அழகை யைத் தந்தன. ரெட்டியாரைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டான்.

“என் நெலத்த எங்கிட்டேர்ந்து புடுங்காத சாமி. இது அநியாயம். அக்கரமம். அந்த ஆண்டவனுக்கே இது அடுக் காது”

“புடுங்காத புடுங்காதன்னு எதுக்குடா சும்மா ஒப்பாரி வயக்கற. நீ பெரிய மிட்டா மிராகதான்னு நெனப்பா. பெரிசா நூறு காணிக்குப் பயிர் வக்கற நீ. அத எப்பப் புடுங்கலாமின்னு நா குறி வச்சிருக்கன்னு நெனச்சிட்டியா. இந்த நாறக் கழுதங்களுக்கெல்லாம் பணத்தக் குடுத்தா நம்மள நாற வச்சிடுமின்னு சொல்றது சரியாத்தான் இருக்குது. இருக்கறது கோவணம் மாரி ஒரு துண்டு நெலம். அதயே காட்டிக்காட்டி நூறுதரம் கடன் வாங்கனாலும் நா சும்மா இருக்கணுமா. எழுதித் தாடான்னா அநியாயமாம். அக்கிரமாம். யார்கிட்ட பேசறம்ங்கறத மனசுல நெனச்சிட்டுப் பேசு. இல்ல நடக்கற கதயே வேற”

120 / பாவண்ணன்

ரெட்டியார் உஷ்ணமானார். விரல்நீட்டிப் பேசும்போது அவர் கண்கள் சிவந்துவிட்டன.

பயத்தில் உறைந்து நின்றிருந்தான் முத்துசாமி. அவன் கண்கள் பைத்தியம் போல அலைந்தன. அழகை மட்டும் நிற்கவில்லை. “வேணாம் சாமி. வேணாம் சாமி” என்று வாய்முணகிக் கொண்டே இருந்தது.

“நா கொடுத்த பணத்துக்கு டொப்பனும் நீயும் கைநாட்டு வச்ச பத்தரம் எல்லாம் இருக்குது. ஆதாரத்த கோர்ட்டுல குடுத்தா ஒன் நெலம் தானா எனக்கு வந்து சேரும். நம்மூர்க்காரன கோர்ட்டு கச்சேரின்னு இழுக்க வேணாமின்னு பாத்தா என்னயே அநியாயக்காரன்னு பழி சொல்றியா. சரி சரி போ. கோர்ட்டுல பாத்துக்கலாம் போ...”

ரெட்டியார் உள்ளே திரும்ப எத்தனித்தார். தான் முற்றாக அவமானப் படுத்தப்படுவதும் புறக்கணிக்கப் படுவதும் முத்துசாமிக்குள் ஆக்ரோஷத்தைக் கிளப்பியது. தனது கௌரவத்தையெல்லாம் மறந்து அளவுக்கு மீறி அழுது கெஞ்சி விட்டோமோ என்று தோன்றியது. தன் மேலேயே ஒருவித கோபமும் எரிச்சலும் மூண்டது. கண நேரத்தில் மனம் பிசகிவிட்டதை நினைத்து கசப்பும் ஆத்திரமும் மனசை அரித்தன. அடிபட்டது போல “சாமி” என்று கூவியபடி ரெட்டியார் முன்னால் ஓடிப்போய் நின்றான். எந்தச் சலனத்தையும் காட்டிக் கொள்ளாமல் சாதாரணமாய் மொட்டையாய் அவனைப் பார்த்தார். “என்னடா” என்றார். முத்துசாமி சட்டென்று தளர்ந்து போனான். அவர் கையைப் பற்றிக்கொள்ளத் தாவினான். “இப்படி முடிவா சொன்னா எப்படி சாமி” என்றான். சட்டென்று அவனிடமிருந்து விலகிப் பின்வாங்கிய ரெட்டியார், “இங்க நின்னு அழுவறதால ஒரு பிரயோஜனமுமில்ல. நா சொன்ன ரெண்டு வழிதான். நீயே முடிவு பண்ணிக்கோ போ” என்றார்.

அவர் வார்த்தைகளில் இரக்கமில்லை என்று தெரிந்ததும் முத்துசாமியின் முகம் இறுகியது. மனக் கொதிப்பில் ஆத்திரம் பீறிட்டது.

“என் உயிரே போனாலும் என் நெலத்த யாருக்குமே எழுதித் தரமாட்டன்” என்று கூவினான்.

சற்றும் அதை எதிர்பார்க்காத ரெட்டியார் ஒரு கணம் அதிர்ச்சியில் நிலைகுலைந்தார். “ஒன்ன மாதிரி நன்னி இல்லாத” பசங்களுக்கு கேக்கும்போதெல்லாம் எடுத்து நீட்டினன் பாரு, என்னச் சொல்லணும்டா என்னச் சொல்லணும். வாங்கும்போது மட்டும் வக்கணையா வாங்குவிங்க. கேட்டா மட்டும் கொடைச்சல் வந்துவிடும். வாயால சொன்னா ஒனக்கெல்லாம் புத்தி வராதுடா... போலீஸ் கோர்ட்னு இழுத்தடிச்சாதா புத்தி வரும். போ...” என்று இரைந்தார். சட்டென ஞாபகம் வந்தவர் போல நிதானமான குரலில் “போலீஸ்ன்னதும்தான் ஞாபகம் வருது. சர்க்கார் தேடற கம்ப்யூனிஸ்ட் காரங்க நேத்து ராத்திரி முழுக்க ஒன் ஏத்தக்கொட்டாய்லதான் இருந்தாங்களாமே. நேத்தே போலீஸ் வந்து சொல்லிட்டுத்தான் போயிருக்குது. இன்னிக் கும் வருவாங்க. வந்ததும் சொல்றேன். என்னமோ ஊரோட, சாதிசனத்தோட இருந்து பொழுச்சிக்கட்டுமின்னு நெனச்சேன். ஜெயில்ல போயி செக்கு இழுக்கறதுதான் ஒன் தலையெழுத் துன்னா அதுக்கு நான் என்ன செய்ய முடியும். ஒன் பொண்டாட்டியும் புள்ளயும் நடுத்த தெருவுல நின்னா நானா சோறு போடப் போறன்...” என்ற பிறகு சிறிது நேரம் நிறுத்தினார்.

முத்துசாமியின் மனம் அதிர்ந்தது. அவன் உடல் நடுங்கத் தொடங்கியது. அடிவயிறு சிலிர்த்தது. “ஐயோ” என்று தன்னையறியாமல் கூவினான். “சாமி...எனக்கு எதுவும் தெரியாது சாமி. என்னக் காப்பாத்து சாமி..” என்று வந்து

122 / பாவண்ணன்

கால்களில் விழுந்தான். ரெட்டியார் அவனை அற்பப்புழுப் போலப் பார்த்தார். முத்துசாமி மீண்டும் மீண்டும் சொன்ன தையே சொல்லிக் கதறத் தொடங்கினான். அவர் பார்வையின் வெறி எந்தக் கெஞ்சலுக்கும் கரையவில்லை. "நீங்க சொன்ன மாரியே நெலத்த எழுதிக் குடுத்துடறன் சாமி. இந்த ஊர விட்டே போயிடறேன் சாமி. என்னக் காப்பாத்து" என்று சின்னக் குழந்தை போலக் கதறத் தொடங்கினான் முத்துசாமி.

பதின் மூன்று

அதிகாலையில் மாவட்டத்தலைவரின் போன் வந்ததில் இருந்து துரைசாமிக்கு இருப்பு கொள்ளவில்லை. சட்டென்று ஒரு பதற்றம் அவன் உயிரில் ஒட்டிக்கொண்டது. தூக்கம் பறந்த திசை தெரியவில்லை. அவன் பரபரப்பைப் பார்த்து மல்லிகா "என்னா?" என்றாள். "அவசரமா மெட்ராஸ் கெளம்பனும். சாயங்காலம் வந்துடறன்" என்று சொன்ன அவன் ஆனந்தத்தில் அவள் மூக்கைக் கிள்ளினான். "என்ன காலையிலேயே இப்படி குதிக்கறிங்க?" என்று அவள் தலையைக் குலுக்கினாள் மல்லிகா. அவனோ எதையும் காதித் வாங்கிக் கொள்ளும் மனநிலையில் இல்லை. அவளை இழுத்துப் புறங்கமுத்தில் முத்தமிட்டு நிமிர்த்தினாள். அவள் பார்வையாலேயே "என்ன?" என்று மீண்டும் கேள்வியை முன் வைத்தாள். அவள் கன்னத்தில் மீண்டும் ஒரு முத்தத்தைப் பதித்துவிட்டுக் குளியலறைக்கு ஓடினாள். அவன் கண்களில் கனவுகள் மிதந்தன.

அடுத்து பத்தாவது நிமிஷம் விழுப்புரம் சாலையில் ஊர்ந்து கொண்டிருந்த காரில் அவன் உட்கார்ந்திருந்தான் கட்சித் தலைவரைப் பார்க்கப் போகிறோம் என்கிற எண்ணமே அவனைப் புல்லரிக்க வைத்தது. அந்தச் பல்வடியும் முகம். அதன் செழுமை. கள்ளமற்ற அந்த சிரிப்பு. அதைத் தரிசிக்கப் போகும் கணத்துக்காகத் துடிக்கத்

தொடங்கினான். தலைவரோடு நெருக்கம் கொள்ள இச்சந்திப்பு உதவும் என்பது அவன் நம்பிக்கை. தனக்காகத் தலைவர் தன் ஊருக்கு வருவது; தன் ஸ்தானத்தை ஊரிலும் கட்சி வட்டங்களிலும் முக்கியமானதாக்கும் என்பதுவும் அவன் கணக்கு. அவரது முகமும் செயலும் பேச்சும்தான் கட்சியின் பிரதான பலம் என்பதை ஊள்ளூரப் புரிந்து கொண்டிருந்தான். அந்த முகத்தின் மீது இளமையிலிருந்தே தான் கொண்ட அன்பும் வெறியும்தான் தன்னை அவர் கட்சியோடு பிணைத்துக் கொள்ள வைத்தவை என எண்ணிக் கொள்வான்.

கட்சியில் சேர்ந்த நாள்முதல் செலுத்திய தன் கடுமையான உழைப்புக்குத் தான் இன்னும் பெரிய ஸ்தானத்தை வகித்திருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தான். அதற்குரிய தகுதி தனக்கு முழுக்க உண்டு எனவும் அவன் நம்பினான். தலைவருடன் தனிப்பட்ட விதத்தில் உருவாக்கிக் கொள்ளும் சிநேகம் இதற்கு உதவக்கூடும் என்று தோன்றியது. மாவட்டத்தின் தயவிலும் தாட்சண்யத்திலுமே காலமெல்லாம் இருந்து தேங்கி முடிந்து விடக்கூடாது என்பதில் அவன் பிடிவாதமாக இருந்தான். தன் வளர்ச்சியை மாவட்டத்தைக் கொண்டே ஸ்தாபித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் அவரை மீறிப் போவது கூட ஒரு பந்து பாய்ந்து விழுவதுபோல லாவகமாகத்தானாக நிகழ வேண்டும் என்றும் எதிர்பார்த்தான். அதற்காகச் சில முக்கிய வேஷங்களைப் போட்டு நடக்கவும் கூச்சப்பட்டதில்லை அவன்.

கிரகப்பிரவேசப் பத்திரிகைகள் அடங்கிய சூட்கேலின் பிடியைத் தடவினான். அவன் மனம் குழப்பத்திலும் கிளர்ச்சியிலும் மிதந்து கொண்டிருந்தது. இரவில் நெடு நேரத்திற்குப் பிறகுதான் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்திருந்தான். அந்தக் களைப்புக்கூட இல்லை. தலைவரின் பெயரைத் தொலைபேசியில் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே தன் உடலில் புது

124 / பாவண்ணன்

ரத்தம் பாய்ந்து விட்டது என்று தோன்றியது. தன் புதிய வீட்டுக்குக்கூட தலைவரின் பெயரையே சூட்ட வேண்டும் என்ற எண்ணம் திருமென எழுந்தது. அந்த எண்ணம் கொடுத்த பரவசத்தில் அவன் திளைத்தான். தான் தேர்ந்தெடுக்கக்கூடிய பெயர் தலைவரின் பெயரை நேரிடையாய்ச் சுட்டாமல் மறைமுகமாகச் சுட்டுவதாக இருக்க வேண்டும் என்று தோன்றியது. அதில்தான் ஒரு நளினமும் அழகும் கவர்ச்சியும் உண்டு என்று முடிவெடுத்தான். உடனே அவர் பெயருக்கு இணையான பல பெயர்கள் அவன் மனசில் வரிசையாக எழுந்தன. ஒவ்வொன்றாக அதை முணுமுணுத்துப் பார்ப்பதிலும் சரியில்லை என அழித்துவிட்டுப் புதிய பெயரை உச்சரிப்பதிலும் மனம் ஈடுபட்டது. பல பெயர்களை ஆலோசித்த பின்னரும் அவனுக்குத் திருப்தி வரவில்லை. மல்லிகாவுடன் இதுபற்றி உடனடியாய்ப் பேசி முடிவு செய்ய வேண்டும் என்று தோன்றியது. அவள் தாத்தாவின் பெயரைப் பரிந்துரை செய்தால் என்ன செய்வது என்கிற யோசனை அவனைத் தர்மசங்கடத்தில் ஆழ்த்தியது. தாத்தாவின் பெயர் மனசில் எழுந்ததுமே காலையில் இருந்து சிறுகச் சிறுகச் சேர்ந்து பெருகியிருந்த சந்தோஷம் சட்டெனக் குலைந்து விட்டதை உணர்ந்தான். மனசை ஒரு சுமை அழுத்தியது. அக்கணம் வரை அனுபவித்த ஆனந்தத்திற்கு நேர்மாறான ஒரு எரிச்சல் மூண்டது. விலக்க முடியாத ஓர் இரும்புத் திரைபோல அவன்மேல் அது கவிந்தது. பெருமூச்சுடன் இருக்கையில் சாய்ந்து கொண்டான். ஜன்னலூடே ஓடி மறையும் காட்சிகளில் பார்வை பதிந்தது.

மரங்களும் கட்டிடங்களும் நகர்ந்த நிலையில் இருந்தன. கட்டிடங்களுக்கு இணையான தண்ணீர்த் தொட்டியின் உச்சியில் அவனது கட்சிக்கொடி பட்டொளி வீசிப் பறந்து கொண்டிருந்தது. தொட்டி முழுக்க ஆறுவர்ணப் போஸ்டர்கள் இருந்தன. பின்புலனாகக் கட்சியின் சின்னம். இடையில்

புன்சிரிப்பு தவமும் தலைவரின் முகம். கீழே துரைசாமியின் கும்பிடும் தோற்றம். வட்டச் செயலாளராக அவன் நியமிக்கப் பட்டதையொட்டி நன்றி தெரிவித்து ஒட்டப்பட்ட போஸ்டர்கள் அவை. தலைவரின் இதயத்தில் தனது உருவத்தைப் பதித்துப் போஸ்டரை உருவாக்கிய அந்த நாள் கனவுகள் மெல்ல மெல்ல நனவாகிக் கொண்டு வரும் சந்தோஷம் மனமெங்கும் நிறைந்தது. சில வீடுகளின் முன் வாசல் பெருக்கும் பெண்களும் கோலம் போடும் பெண்களும் தெரிந்தார்கள். பால் பைகள் சுமந்த சைக்கிள்காரர்கள் ஒவ்வொரு வீட்டுக்கு முன்னும் நின்று மணியடித்துக் கொண்டிருந்தான். ஒரு பெரிய சுவரில் நடுத்தர வயசுக்காரன் ஒருவன் சினிமாப் போஸ்டர் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தான். அவனைச் சுற்றிப் பையன்களின் கூட்டம் தெரிந்தது. கலைந்த தலைகளும் கசங்கிய சட்டைகளும் கொண்ட பையன்கள். போஸ்டரில் இருக்கும் முகத்தைக் கண்டு அவர்கள் கண்கள் மினுமினுப்பது தெரிந்தது. மின்னும் அக்கரிய விழிகளைக் கண்டபோது அவன் மனம் குறுகுறுப்படைந்தது. பழைய நினைவுகள் அலைபாயத் தொடங்கின. ஓர் ஊற்றுப் போலச் சந்தோஷம் பீறிட்டது. தன்னைக் கவிழ்த்த சுமையின் பிடியிலிருந்து விலகிப் பற்றிக் கொள்ளக் கிட்டிய அந்த ஞாபகச் சரட்டை அவன் உறுதியாய்ப் பற்றிக் கொண்டான். அவன் நெஞ்சில் பழைய எண்ணங்கள் மெல்ல மெல்ல நிரம்பி ஆறாகப் பெருக்கெடுத்தோடியது. ஆனந்தத்தோடு கண்களை மூடிக்கொண்டான் அவன்.

சினிமாக்கள்தான் அவன் கனவுகளை இளமையில் வளர்த்தன. அவற்றின் வசனங்களும் பாடல்களும் பாடங்கள் ஏற மறுத்த மனசில் ஆழமாய்ப் பதிந்தன. அவனுடைய ஆதர்ச நடிகரின் முகம் ஒரு கனவுப் பிம்பம்போல இதயத்தில் இருந்து அவனை வழிநடத்திச் சென்றது. அந்த முகத்தைப் பார்க்க அவன் எவ்வளவு தொலைவு வேண்டுமானாலும் நடக்கத்

126 / பாவண்ணன்

தயாராக இருந்தான்.. அவர் பேச்சைக் கேட்க எத்தனைப் பொழுதுகள் வேண்டுமானாலும் பட்டினி கிடக்கவும் சித்தமாக இருந்தான். உள்ளூரில் பிரபாத் டாக்கீஸில் வந்த தலைவரின் பி. நங்களை ஒரு காட்சி விடாமல் பார்த்தான். ஏழாம் வகுப்பு படிக்கும் போதே பள்ளிக்குச் செல்லாமல் விழுப்புரத்திற்குப் பஸ் ஏறிப் போய்ப் படம் பார்த்துவிட்டு வந்தவன் அவன் ஒருவனாய்த்தான் இருந்தான். ஒரு மாதம் தொடர்ந்து அவன் நிகழ்த்திய விழுப்புரம் யாத்திரைகளைப் பள்ளி ஆசிரியரே வீட்டில் வந்து சொன்னபோது வசமாக அவன் அகப்பட்டுக்கொண்டான். அப்பாவுக்கு ஆசிரியரை எதிர்கொள்வதில் அவமானமாகிவிட்டது. அன்று இரவு வீடு திரும்பியதும் "எங்கடா போன?" என்ற கேள்வியோடு ஆரம்பித்தார். "பள்ளிக்கூடம் போய்ட்டுத்தான் வந்தன்" என்று துரைசாமி சொன்னதும் மின்னல் வேகத்தில் எழுந்து வந்து கன்னங்களில் மாறிமாறி அறைந்தார். புத்தகப்பை ஒரு மூலையில் போய் விழுந்தது. "நாலு எழுத்து கத்துக் கட்டும்ன்னு உட்டா சினிமாவாடா கேக்குது சினிமா. திருட்டு ராஸ்கல்" என்று மீண்டும் அடிக்கக் கை ஓங்கினார். "நா பள்ளிக் கூடந்தான் போனன். யார் வந்து சொன்னா ஒங்களுக்கு?" என்று உடனே அகங்காரத்துடன் சாதிக்கத் தொடங்கினான் துரைசாமி. "மொளச்சி மூணு எல உடல. அதுக்குள்ள பொய்யாடா சொல்ற பொய்யி.." என்று மீண்டும் அடித்தார் அப்பா. அதற்குள் மாட்டுக்கொட்டகையிலிருந்து ஒரு பிரம்பைத் தேடி எடுத்து வந்துவிட்டிருந்தார். சிவுக்கிவுக் கென்று விழும் பிரம்படிகளின் வலியில் அவன் துடித்தான். அம்மா வந்து தடுத்தாள். "போடி" என்று அவளை அந்தப் பக்கம் தள்ளிவிட்டு மீண்டும் அடிக்கத் தொடங்கினான். "இனிமே போவியா...போவியா..." என்று சொல்லிச் சொல்லி அப்பா அடிக்கும் போதெல்லாம் "போவ மாட் டேம்பா..போவமாட்டேம்பா..." என்று அவன் வாய்

சொன்னது. மனசுக்குள்ளோ “போவன்தான்...என்ன செய்வே...” என்று கறுவிக் கொண்டான். பின்கட்டில் இருந்து வந்த தாத்தாதான் அப்பாவைக் கட்டுப்படுத்தி அவனை மீட்டார். விஷயத்தைத் தெரிந்து கொண்டு, “சரிசரி...நீ போடா...நா கேக்கறன்” என்று அப்பாவை அனுப்பிவிட்டு அவனைச் சமாதானப்படுத்தினார் அவர். “நம்ம சாதியில் படிச்சவனே இல்ல. நீயாச்சிம் படிச்சி முன்னேறனு மின்னுதான் அவன் நெனைக்கறான். அது புரியலியா ஒனக்கு. சினிமாவ இன்னிக்கு உட்டா நாளைக்கு பாக்கலாம்டா. படிப்பு இப்ப போயிடுச்சின்னா அப்பறம் வராதுடா தெரிதா...” என்றார். அவர் குரலில் இருந்த ஒருவித கெஞ்சதலும் நெகிழ்ச்சியும் அவனைக் குழப்பின. மனம் குழைந்தது. “இனிமே சொல்லற பேச்சுக் கேக்கறன் தாத்தா” என்றான். அந்த வாக்குறுதியில் தாத்தாவும் அற்பச்சந்தோஷம் கொண்டார். ஆனால் அச்சந்தோஷம் அதிக நாள்கள் நீடிக்க வில்லை. மறுவாரமே விழுப்புரத்தில் புதுசாய்ப் படமொன்று வெளியாகியிருந்ததை அறிந்து அவன் சென்று விட்டான். அக்கணத்தில் எழுந்த ஆவல்களையும் பரபரப்பையும் அவனால் தடுக்க முடியவில்லை. அதற்குப்பின் யாருடைய புத்திமதிகளும் அவன் தலையில் உறைக்கவில்லை. தலை வரின் படத்தைத் தவிர இந்த உலகில் பொருட்படுத்தத்தக்க ஒன்று இருக்கவே முடியாது என்பதை உறுதியாக நம்பிக் கொண்டிருந்தான்.

அந்த ஊரில் அவன் ரசிகர் மன்றத்தின் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டபோது அவன் பள்ளியிறுதித்தேர்வில் தோற்றிருந்தான். அப்பாவுக்கு கைகால்கள் துவண்டு விட்டிருந்தன. தாத்தா மானசீகமான் ஒரு வலியில் அவஸ்தைப் பட்டுக் கொண்டிருந்தார். விவசாயத்தில் இருந்து தனது பரம்பரை துண்டிக்கப்பட்டு விடுமோ என்று நினைத்து வருந்தினார். இரண்டு மூன்று போகக் குத்தகைகள் தந்த

128 / பாவண்ணன்

அனுபவம் கசப்பானதாக இருந்தது. துரைசாமி முன்வந்து பொறுப்பெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று உள்ளூர விழைந்தார் அவர். பள்ளித் தோல்வியைப் பற்றிக் கிஞ்சித்தும் கவலை கொள்ளவில்லை அவர். ஆனால் மன்றத்து வேலை களைத்தான் சகித்துக் கொள்ள இயலவில்லை.

“இதெல்லாம் என்ன வேலைடா தோரசாமி. கூத்தாடி படத்த மாட்டிசிட்டு கூட்டம் நடத்தனா நாளக்கி அவனா வந்து சோறு போடுவான். பேசாம வந்து நெலத்த பாத்துக்கடா...”

“அது புடிக்கல தாத்தா...எனக்கும் அதுக்கும் ஒத்துவராது...”

“போஸ்டர் ஒட்டி சினிமா பாக்கத்தான் ஒத்துக்குமா?” என்று கிண்டல் தொனிக்கக் கேட்டார் தாத்தா. துரைசாமிக்கு உடனே முகம் சிவந்துவிட்டது. “ஆமா...எனக்கு அதுதான் ஒத்துக்கும்” என்று ஆணவத்தோடு சொன்னான்.

“அப்ப...இத யாரு பாத்துக்குவா?”

“நீங்கள்ளாம் இருக்கறிங்களள்...பாத்துக்குங்க”

தாத்தா ஆத்திரம் தாங்காமல் வந்து கன்னத்தில் அறைந்தார்.

சட்டென்று அவன் மனம் அதிர்ந்தது. சுற்றிச்சுற்றித் தன் நினைவுகள் தாத்தா மீதே குவிவதையுணர்ந்தான். தாத்தாவின் ஆகிருதியும் வயதை மீறிய அவர் உடலமைப்பும் நரைத்த தலையும் சதை தொங்கும் கன்னங்களும் மனசில் எழுந்தன. ஒரே கணத்தில் தன் பிரியத்திற்கும் வெறுப்புக்கும் உரியவராக அவர் முகம் தெரிந்தது. அவரை உதறுவது என்பது அவர் வழியிலிருந்து மாற்று வழியில் இறங்குவது என்பதுதான். மன்றம் கட்டியபோது தனக்கிருந்த மூர்க்கத்திற்கு அடிப் படைக் காரணம் இதுவாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று

தோன்றியது. தாத்தாவின் அதிகபட்ச ஆத்திரத்துக்கும் கூட இதுவே காரணமாக இருந்திருக்கலாம் என்று தோன்றியது. மன்றத்திலேயே நாள் முழுக்கப் பொழுதுகளைக் கழிக்கத் தொடங்கியதும் படிப்புடனான உறவு முற்றாக அறுந்து விட்டது. தாத்தா ஒண்டியாய்ப் பயிர் வேலையை கவனித்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் முணுமுணுப்புகளைக் கேட்கும் போதெல்லாம் அவன் பெரிய தொல்லையாக நினைத்தான். வீடு என்பதே கசப்பின் உறைவிடமாகி விட்டது. சதாகாலமும் மன்றத்தில் இருந்தான். தன்னைத் துதிபாடும் நண்பர்களோடு உறவாடி மகிழ்ந்தான். இரவில் நெடுநேரம் கழித்து வந்து படுத்துக் கொள்ளவும் பணத் தேவைக்கும் மட்டுமே வீடு தேவையாக இருந்தன. தந்தை, தாய், தாத்தா, தங்கை அனைவரின் முகங்களும் அவனுக்குப் பார்க்கவே அருவருப் பாகிவிட்டது. படுத்துக்கிடக்கும் அப்பாவைத் தொட்டுத் தூக்கக் கூட அவன் மனம் கூசியது. அவர் கண்களை நேருக்கு நேர் சந்திக்கவும் தயங்கினான். அபிமான நடிக்கர் தொடங்கியிருந்த அரசியல் கட்சியில் உறுப்பினரானான். சோம்பிக் கிடந்த தன் வாழ்வுக்கு ஓர் அர்த்தம் கிடைத்தவிட்டதை உணர்ந்தான். அரசியலை அவன் உள்ளூர விரும்பினான். அரசியல் தரும் அந்தஸ்து பற்றிப் பல கனவுகள் அவனுக்குள் இருந்தன. அக்கனவுகளோடு நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் கட்டுண்டு கிடந்தான்.

கட்சிதான் தன் நிலைக்களன் என்றான பிறகு பரபரப்பு மிகுந்தவனானான் அவன். மணிக்கணக்கில் நண்பர்களோடு பேசியபடியும் விரல் நுனியில் உலக விவரங்களை அடக்கிக் கொண்டதுபோல நடித்தபடியும் தலைமுடியை லேசாய் ஒதுக்கிக் கொண்டு சிரித்தபடி நடக்கவும் தொண்டர்களின் வீட்டுப் பிரச்சனைகளைக் கவனமாகக் கேட்டுப் பரிசீலனை செய்யவும் தொடங்கினான். யாரும் கேட்காமலேயே தொண்டர்கள் தொடர தாசில்தார் ஆபீஸ்க்கும் கலெக்டர்

130 / பாவண்ணன்

ஆபீஸ்க்கும் சென்று ஊர்க்குறைகளை முன்வைக்கத் தொடங்கினார்கள். மெல்லமெல்லத் தன் மீது கவியும் தலைவர் என்கிற பிம்பத்தின் போதையில் வசமிழந்து கிடந்தான். "தலைவரே" என்று அழைக்கப்படும் தருணங்களில் அவன் உள்ளூறக் கிறங்கினான். சதா நேரமும் அக்குரல்கள் தன் செவிப்பறையில் மோதிக் கொண்டே இருக்க வேண்டும் என விரும்பினான். போதையூட்டும் அத்தருணங்கள் தான் தன்னை வாழ வைப்பவை என்பது அவன் நம்பிக்கையாய் இருந்தது. அவன் பெயர் ஊரைத் தாண்டி தாலுகா அளவிலும் மாவட்ட அளவிலும் மெல்ல மெல்லப்பிரபலமானது. தாலுகா மட்டப் பதவி கிட்டிய போது அவன் ஆனந்தமடைந்தான். அவனது கட்சியே ஆட்சியைப் பிடித்தபோது அவன் ஆனந்தம் கூடுதலானது. கட்சித் தலைமைக்கு நெருக்கமாய்ப் பல விதங்களிலும் முயற்சி செய்தான். அதில் பல சிக்கல்கள் இருந்தன. தலைமையைச் சுற்றிலும் கண்ணுக்குத் தெரியாத ஒரு வளையம் எழுந்திருந்தது. பல முக்கியஸ்தர்களாலான அப் பிரதான வளையத்தைச் சுற்றி இன்னொரு வளையம் இருந்தது. இரண்டாம் வளையத்திலிருப்பவர்களுக்குத் தலைமையோடு நேரடித் தொடர்பு இல்லை. முதல் வளையத்தின் ஊடாக நேரும் தொடர்பு மட்டுமே அவர்களுக்கிருந்தது. இந்த வளையங்களைத் தாண்டிய பிரதான வளையத்தை அடைவதுதான் அவன் லட்சியமாக இருந்தது. இதனால் எப்போதும் இருப்பதைக் காட்டிலும் கட்சிக்காக ஓடியாடி உழைத்தான். அப்போதுதான் தாத்தா அவனை வெளிப்படையாய்க் கண்டிக்கத் தொடங்கினார். அவர் கண்டிக்கத் தொங்கும் போதே அவர் முகம் சிவந்து இறுகிவிடும். கண்கள் கலவர மூட்டும். அவர் கவனத்தைத் திசை திருப்புவதற்காக வேறு வேறு செய்திகளைப் பற்றியெல்லாம் பேசத் தொடங்குவான் அவன். அக்கணமே அவர் தன்னைவிட்டு விலகிச் செல்ல

வேண்டும் என்ற ஆவல் அவனை உந்தித் தள்ளும். அதே சமயம் “இந்தக் கிழத்துக்கு வேலையே இல்லையா?” என்றும் தோன்றும். எரிச்சல் பொங்கும். கண்ணில் படும் போதெல்லாம் “சுத்திட்டு சுத்திட்டு வந்து சோத்த கொட்டிக்க இது என்ன சத்தரமா” என்று குத்திக் காட்டுவது அவனுக்கு பிடிக்கவில்லை. வீட்டுக்கு வெளியே தான் அனுபவிக்கும் புகழ்ப் பிம்பத்திற்கும் வீட்டுக்குள் கேட்கநேரும் வசைச் சொல்லுக்கும் ஆன வித்தியாசத்தால் அவன் மனசுக்குள்ளேயே குமுறினான். “எங்கேயாவது போய் விடுவோமா?” என்று மனம் தவித்தான்.

ஒரு குத்தகைக்காரன் குத்தகையையும் தராமல் நிலத்தையும் விடுவிக்காமல் தகராறு செய்தபோது தாத்தா ஒடுங்கிப் போனார். தன் காலத்துத் தருமம் உடைந்து விட்டதோ என்று தடுமாறினார். வேதனையில் தூக்கமின்றித் தவித்தார். ரொம்ப தாமதமாய்த்தான் அம்மா மூலம் அவனுக்கு விஷயம் எட்டியது “இத ஏன் என்கிட்ட மொதல்லியே சொல்லல?” என்று கேட்டான். தாத்தா உதட்டைப் பிதுக்கினார். அவனோடு கலந்து பேசத்தக்க விஷயமில்லை இது என்பது போல நடந்து கொண்டார். தொடர்ச்சியான அவன் கேள்விகளுக்கு அலட்சியமாய் ஒற்றை வார்த்தைகளில் பதில சொன்னார். உடனே அவன் சாப்பாட்டையும் முடிக்காமல் கீழே இறங்கினான். தாத்தா அவன் செயல்களுக்கு எந்த முக்கியத்துவமும் கொடுக்க விரும்பின்றி வெறுமனே நின்று கொண்டிருந்தார். சாயங்காலம் நாலு மாட்டு வண்டிகளில் தானிய மூட்டைகள் இறங்கிய போதும் அந்த குத்தகைக்காரன் கைகட்டிக்கொண்டவந்து நின்ற போதும் தாத்தாவுக்கு எதுவும் புரியவில்லை. “ஒங்க நெலத்த ஒங்ககிட்டயே கொடுத்துட்டன். என்ன உட்டுங்க நா புள்ள குட்டிக்காரன்” என்றான். தாத்தா தடுமாறினார். என்ன நடந்தது என்று புரியாமல் குழம்பினார். துரைசாமியைப் பார்க்க அவர் கண்கள் திரும்பின. அவன் கம்

132 / பாவண்ணன்

பீரமாய் உள்ளே போய்க் கொண்டே இருந்தான். அவனைக் காண அவருக்கும் சற்று நாணமாக இருந்தது.

குத்தகைக்காரன் வார்த்தை தவறிப்பேசிய கணத்தில் இருந்து தாத்தாவுக்குக் காலத்தின் மீதிருந்த நம்பிக்கை குறைந்து விட்டது. நிதானமான மனநிலைக்கு வர அவருக்கு முழுசாக இரண்டு நாள் கள் தேவைப்பட்டன. இரவெல்லாம் தூக்கமின்றி யோசனைகளிலேயே மூழ்கிக் கிடந்தார். மூன்றாம் நாள் சாயங்காலம் அவனைக்கூப்பிட்டு வரச் சொல்லி ஆள் அனுப்பினார். கட்சி ஆபீஸில் இருந்தவன் அவசரமாய் வந்து பக்கத்தில் நின்றான். அவன் முகத்தில் எதையோ தேடுவதுபோல உற்றுப்பார்த்தார் தாத்தா. பிறகு மெல்லக் குரலைத் தாழ்த்தி "நா அவ்ளோ கேட்டும் மசியவே இல்லயே, நீ எப்படி அவன சம்மதிக்க வச்ச?" என்று கேட்டார். அவன் சிரித்தபடி "இத கூட செய்யலன்னா எங்க ஆட்சி நடந்து என்ன பிரயோஜனம் தாத்தா?" என்றான். அவர்க்கு எதுவும் புரியவில்லை. முதலில் அவனது தந்திரச்சிரிப்பு அவர்க்கு அறவே பிடிக்கவில்லை. ஆனால் அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அதைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்க விருப்பமில்லை. வாழ்நாள் முழுக்க உழைத்துச் சேர்த்துச் சொத்து கை நெகிழ இருந்த சமயத்தில் மீட்டு வந்து தந்ததில் அவர் மனம் நிறைந்திருந்தது. மீண்டும் அவனிடம், "இந்த கட்சி, கொடி எல்லாத்தயும் உட்டுட்டு இந்த சொத்தயெல்லாம் நீயே பாத்துக்கடா" என்றார். அவன் சட்டென்று "வேணாம் தாத்தா" என்று பதில் சொன்னான். "ஏன்டா" என்று மீண்டும் கேட்டார் தாத்தா. "எனக்கும் அதுக்கும் வெகுதூரம் தாத்தா" என்றான் அவன். தாத்தாவுக்கு உண்டான அதிர்ச்சி அப்ப ட்டமாக முகத்தில் தெரிந்தது. தளர்வான தன் கன்னங்களைச் சொரிந்து கொண்டார். மெதுவான குரலில் "சரி போ" என்று சொல்லியபின் தோட்டத்துப்பக்கம் போய்விட்டார். அதற்குப்

பின் நீண்ட காலத்துக்கு அவர் அவனோடு பேசுவதையே நிறுத்திவிட்டார். பார்வதிக்குத் திருமணம் நடந்தபோது கூட பேசவில்லை. தன் வேதனையை மனசுக்குள்ளேயே விழுங்கிக் கொண்டார். அப்பாவின் கை, கால்களுக்குத் தீவிரமான மருத்துவம் செய்ய ஏற்பாடுகள் செய்தார். அவரைக் குணமாக்கிவிட்டுத்தான் மறுவேலை என்பது போலத் தீவிரமாக இருந்தார். மற்ற எதிலும் ஆர்வம் இல்லாதவராகச் சதாகாலமும் அவர் அருகிலேயே இருந்தார்.

எப்போதாவது ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் கனிந்திருக்கும் மனநிலையில் எல்லாருக்கும் நல்ல பிள்ளையாய் நடக்க முடியாது என்ற எண்ணம் தோன்றும். தாத்தாவுக்குப் பிரியமானபடி இருபது காணி நிலத்தை வைத்துக் கொண்டு பயிர்வைப்பதில் இறங்கி விடலாமா என்ற ஆவல் பிறக்கும். உழைப்பில் இருக்கிற பெருமையையும் அரசியலில் இருக்கிற அற்பத்தனங்களையும் மனம் துல்லியமாய் எடைபோட்டுப் பார்க்கும். வேஷங்களைப் பூசிக் கொண்டு எந்த அளவு சீரழிந்து போய்விட்டோம் என்று தன்னையே வெறுத்துக் கொள்வான். உடனே போய் தாத்தாவின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு தனது முடிவைச் சொல்லிவிட ஆசை எழும். அதற்கு ஒரு கணம்தான் பாக்கி என்கிற நிலையில் பக்கத்தில் யாராவது “தலைவரே” என்று விளிக்கும் குரல் எழும். அந்தக் குரல். அதன் அந்தஸ்து. அது கொடுக்கும் அகங்காரம். மறுகணமே அவன் கனவிலிருந்து எழுந்திருப்பதுபோல எழுந்துவிடுவான். யோசனைகளையெல்லாம் உதறி விடுவான். ஒரு புதிய முகம் வந்து ஒட்டிக் கொள்ளும்.

பல மாதங்களாக முயற்சிசெய்தும் தாத்தாவால் அவனது அப்பாவைக் குணப்படுத்த இயலவில்லை. அவருக்குக் கிடைத்த இரண்டாவது தோல்வி அது. மிகவும் உடைந்து போனார். மாடுகளைக் கண்டு தடவிக் கொடுப்பதும் ஏரிவரை

134 / பாவண்ணன்

போய் வருவதும் மட்டுமே அவர் காரியங்களாகிவிட்டன. தனக்குள்ளே சுருங்கிக்கொள்ளத் தொடங்கினார். தனது காலம் முடிந்துவிட்டது என்கிற எண்ணம் அவரை அரிக்கத் தொடங்கிவிட்டது என நினைத்தான் துரைசாமி. ஒருநாள் அவனே நிலவிற்பனை பற்றிய பேச்சைக் கொண்டு வந்தான். தாத்தா கடுமையாய் இதை எதிர்க்கக் கூடும் என்று நினைத்தான். ஆனால் ஒரு குழந்தையைப் போல அவன் சொன்னபடி யெல்லாம் அவர் கேட்டு நடந்தது ஆச்சரிய மளித்தது. அதே நேரத்தில் அவரது பிடிப்பின்மை பயமளிக்கவும் செய்தது. தாத்தாவின் குடும்பம் கோர்க் காட்டில் இருந்து குடியேறியது பற்றியும், பார்த்தசாரதி ஐயரிடம் குத்தகைக்கு நிலம் வாங்கிப் பயிர் செய்தது பற்றியும், கடுமையான உழைப்பால் அவர் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நிலம் வாங்கிச் சொத்தை விஸ்தரித்தது பற்றியும் அவன் கேள்விப்பட்டிருந்தான். தாத்தாவின் உறுதியான உழைப்பைக் கண்டு ஐயரே தன் சொச்ச நிலத்தையெல்லாம் கிரயப்பத்திரம் எழுதித் தந்துவிட்டு மெட்ராஸில் வக்கீலாக இருக்கிற மகன் வீட்டோடு போய்விட்டார் என்றும், அக்கிர ஹாரத்து ஐயர்கள் எல்லாருமே தலையெடுத்து விட்ட தம் பிள்ளைகளோடு சேர்ந்திருக்கவும் விவசாயத்தின் மீதிருந்த சலிப்பின் காரணமாகவுமாக நிலங்களையும் வீடுகளையும் கவுண்டமார்களிடமும் சாயபுகளிடமும் வந்தவிலைக்கு விற்றுவிட்டு நகரங்களை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்த காலம் அது என்றும் ஆயா சொல்லிக் கேட்டதுண்டு. ஒரு புராண காலத்து வீரன் போல வாழ்ந்த தாத்தா பேச்சைக் குறைத்துக் கொண்டு சுருங்கிப்போனதைப் பார்க்க வேதனையாக இருந்தது.

தாத்தா மீது திடுமென ஓர் இரக்க உணர்வு பிறந்தது. நாகரிகக் காலத்துக்கு முற்றிலும் பொருந்தாத மனிதர் அவர். மாறும் காலத்தின் நுணுக்கங்களை மனசுக்குள் வாங்கத்

தெரியாதவர் அவர். கணம் தோறும் சொல்லையும் வேஷத்தையும் மாற்றிக் கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தில் இருக்கும் தனக்கும், கள்ளமும் தந்திரமும் அறவே அறியாத அவருக்கும் பொருத்தமே இல்லை என்று பட்டது. இந்தப் பொருத்தமின்மைதான் அவர்மீது இரக்கத்தையூட்டியது. பல கணங்களில் எரிச்சலூட்டுவதும் இதுதான் என்று தோன்றியது. இரண்ட நாள்களுக்கு முன்பு மல்லிகா தாத்தாவுக்கும் அப்பாவுக்கும் கிரகப்பிரவேசப் பத்திரிகை தரவேண்டும் என்று சொன்னபோது “அது மட்டும் கூடவே கூடாது. பாத்துப் பாத்து பொலம்பட்டும் கழுதைங்க” என்று துடுக்காகப் பதில் சொல்லித் தடுத்தற்குக் கூட இந்த எரிச்சல்தான் காரணமாக இருக்கவேண்டும் என்று தோன்றியது.

நிலம் விற்றுக் கொண்டு வந்த பணத்தை அவர் கையால் தொடவே இல்லை. பத்திரம் மாற்றி எழுதித் தந்த அன்று ஒருவாய் தண்ணீர் கூட குடிக்கவில்லை. கட்டிலில் சரிந்து உட்கார்ந்த நிலையில அவர் கண்களில் ஈரம் கசிந்து கொண்டே இருந்தது. ஒரு யானை அமைதியாகக் கண்ணீர் சொரிவது போல இருந்த அக்காட்சி வயிற்றைக் கலக்கியது. பல வருஷங்கள் கடந்த பிறகும் கூட அது அவன் மனசை விட்டு நீங்கவில்லை.

விழுப்புரம் ஜங்ஷன் மேம்பாலத்தில் ஏறி இறங்கிக் கொண்டிருந்தது கார். காலையில் வந்து சேர்ந்த ரயிலிருந்து பிரயாணிகள் கும்பல் கும்பலாய் வெளியேறிக் கொண்டிருந்தார்கள். ரிக்ஷாக்களின் நெரிசலில் காரின் வேகம் தடைப்பட்டது. பூக்கடைகளும் டிக்கடைகளும் வேகமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தன. மூடிய ஜவுளிக் கடை வாசலில் போட்டுப் பிரித்த டீப்பர் கட்டுக்களை ஆட்கள் எண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள். பச்சை நிறக்கார் ஒன்று அவனுடைய காரைத் தாண்டி வேகமாய்ச் சென்றது.

136 / பாவண்ணன்

மாவட்டத் தலைவரின் வீட்டைக் கார் அடைந்தபோது ஏற்கனவே இரண்டு கார்கள் நின்றிருந்தன. அவற்றின் ஓட்டுநர்கள் அவனைக் கண்டதும் வணங்கினார்கள். அவசரமான ஒரு பார்வையை அக்கார்களின் எண்களின் மீது வீசி மனசில் குறித்துக் கொண்டான் துரைசாமி. வாசலில் நின்றிருந்த ஜனங்கள் அவனைக் கண்டு வணங்கினார்கள்.

வாசலை மிதிக்கும் போதே "வணக்கங்க தலைவரே" என்றான் துரைசாமி. கூடத்தில் உட்கார்ந்திருந்த தலைவர் "வாவா, ஒனக்காகத்தான் காத்திருக்கறேன்" என்றார். தலைவரோடு பேசிக் கொண்டிருந்தவர்களைப் பார்த்துப் புன்சிரிப்போடு தன் வணக்கங்களைச் சொன்னான் துரைசாமி. அவர்களும் வணங்கி மரியாதையைத் தெரிவித்தார்கள். "எப்படி வியாபாரம் துரைசாமி?" என்று ஒருவன் காதைக் கடித்தான். "எல்லாம் ஒங்க ஆசீர்வாதம்" என்றான் துரைசாமி. "தலைவர் ஆசீர்வாதம்ன்னு சொல்லுப்பா" என்று வாயெல்லாம் பல் தெரிய சிரித்தார் அவர்.

"சரி போவலாமா" என்று எழுந்தார் மாவட்டத் தலைவர், "ஒரு நிமிஷம்" என்று அவசரமாய் சூட்கேஸைத் திறந்தான். "அண்ணி இருக்காங்களா உள்ள" என்று கேட்டபடி கூடத்தைக் கடந்து உள்ளே சென்றான். இரண்டாம் கட்டில் நின்று "அண்ணி.....அண்ணி" என்று சத்தம் கொடுத்தான். கனகாம்பரம் பூவைத்த நடுத்தரவயதுப் பெண்மணி ஒருத்தி சிரித்தபடி "வாங்க தம்பி" என்றபடி வெளியே வந்தாள். "இந்த ஏழையோட கிரகப்பிரவேசம். அண்ணனோட நீங்களும் அவசியம் வந்து ஆசீர்வாதம் செய்யணும் அண்ணி" என்று பவ்யமாய் அழைப்பிதழை நீட்டினான். அவள் சிரித்தபடி வாங்கிக் கொண்டதும் வெளியே வந்து அங்கிருந்த மற்றவர்களுக்கும் அழைப்பிதழ்களைத் தந்தான். ஒவ்வொருவரிடமும் "கட்டாயம் வந்திரணும்" என்று வலியுறுத்தினான். "போவலாமா தொரைசாமி நேரமாச்சி"

என்று மாவட்டத் தலைவர் மறுபடியும் ஞாபகப்படுத்தியதும் “ஆச்சங்க தலைவரே, கௌம்பலாம்” என்று ஆண்களோடு கீழே இறங்கினான்.

ரிவர்ஸில் எடுத்து வாசல் அருகே வண்டியைத் தயாராய் வைத்திருந்தான் டிரைவர். இருவரும் உள்ளே ஏறி உட்கார்ந்தார்கள். “தலைவரப் பாத்துரலாமில்ல” என்று ஆர்வத்தோடு இழுத்தான் துரைசாமி.

“அதுக்கெல்லாம் ஏற்பாடு செய்யாமலா ஒனக்குப் போன் போட்டுச் சொன்னான். இப்ப நேரா போய் மந்திரியப் பாப்பம். அவரயும் கூப்பிட்டுகிட்டு நேரா அங்கயே போயிரலாம்” என்று தனது திட்டத்தைச் சொன்னார் மாவட்டம். துரைசாமி தலையசைத்துக் கொண்டான். அவன் கண்கள் மின்னத் தொடங்கின. எதிர்காலம் அவன் கற்பனையில் விரியத் தொடங்கியது. இந்தத் தொகுதியின் அடுத்த எம்.எல்.ஏ. தானே என்று அவன் உறுதியாய் நம்பத் தொடங்கினான். தான் கொடுக்கப் போகிற வரவேற்பில் சொக்கிப் போய் தலைவரும் மற்றவர்களும் தம் வாயாலேயே அதைச் சொல்ல வைக்கவேண்டும் என்று நினைத்தான்.

“ஓங்க தாத்தாவுக்கு ஒடம்ப சரியில்லன்னு கேள்விப் பட்டனே...இப்ப எப்படி இருக்காரு?

தலைவரின் கேள்விக்குச் சட்டென்று பதில்சொல்லத் தடுமாறினான் துரைசாமி. மறுகணமே சமாளித்துக் கொண்ட “அவரு இருக்கற இருப்புக்கு இன்னம் அம்பது வருஷம் ஓட்டுவாரு தலைவரே” என்று நகைச்சுவையாய்ப் பதில் சொன்னபடி பேச்சை வேறுதிசையில் உடனடியாய் மாற்றத் தொடங்கினான்.

பதினான்கு

ஏரியை ஒட்டிய பாதை தோப்பு வரைக்கும் நீண்டிருந்தது. பாதையையொட்டி அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய்ச் சில குடிசைகள் மட்டுமிருந்தன. குடிசைகளை யொட்டிய கொட்டகைகளில் ஆடுகளின் சலசலப்பு கேட்டது. தொடர்ந்து ஒரு அதட்டும் குரல். அதையும் மீறி ஆடுகளின் கனைப்புகள் அவைமோதின. இன்னொரு கூட்டமொன்று உடல்களை வளைத்து வளைத்து ஏரிக்கரைப் பக்கம் சென்றது. அதன் காலடித் தடங்கள் குறுக்கும் நெடுக்கமாய் கோடுகிழித்த மாதிரி பாதங்கள் பதிந்து மின்னின. ஏரிக்காற்றின் குளுமை உடலுக்கு இதமாக இருந்தது. பச்சைக் கீற்றுகள் சூரியவெளிச்சத்தில் ஜொலிக்கக் காடுபோல வளர்ந்திருந்தது தென்னந்தோப்பு. தோப்பைச் சுற்றிக் கொண்டு அக்கிராஹரத்தை நெருங்கும் போது பெருமாள் கோயில் கோபுரம் தெரிந்தது. உயர்ந்த கோயில் மதில்களில் செவ்வண்ணக் கோடுகள் பளிச்சென்றிருந்தன.

கோயிலை நெருங்கும் முன்பு கண்ணாயிரம் முத்து சாமியை ஒரு தரம் திரும்பிப் பார்த்தான். முத்துசாமியின் மனசில் ஒருவித பதற்றம் கூடி இருந்தது. மார்பில் வியர்வை பூப்பதையுணர்ந்தான். “கேக்கற கேள்விக்கு ரொம்ப மரியாதையா பதில்சொல்லு. தெரிமா. மத்தத நா பாத்துக்கறன்” என்று எச்சரிக்கும் குரலில் சொன்னான் தலையசைத்தபடி இடுப்புவேட்டியை இன்னொருதரம் சரியாய்க் கட்டிக் கொண்டான். கரிய அவன் மார்பில் புதர்போல் மண்டியிருந்தது ரோமம். கோயிலை நெருங்க நெருங்க பெண்களின் முகங்கள் தெரியத் தொடங்கின. குளித்து முழுகி அழகாய் உடுத்திப் பூசைத்தட்டு எடுத்துச் செல்லும் அக்கராஹரத்துப் பெண்கள். அவர்களின் உடல்களில் இருந்து ஒருவித பூமணம் வீசியது. ஒதுங்கியே குனிந்து நடந்தார்கள். எனினும் அந்தப்

பெண்கள் அவர்களைப் பார்த்து முகம் சுளித்தார்கள். ஒரு வீட்டின் வாசலில் காவி நிறப் புடவையில் முக்காடு போட்ட இரண்டு பெண்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். இன்னும் சிறிது தூரம் நடந்ததும் சில நடுவயதுப் பிராமணர்கள் எதிர்ப்பட்டார்கள். சட்டெனப் பாதையில் இருந்து ஒதுங்கி ஓரமாய் ஒடுங்கி நின்றார்கள் இருவரும். திருநீறு பளிச்சிடும் நெற்றியும் மேல்துண்டு ஒளிரும் மேனியுமாக அவர்கள் மார்பின் குறுக்காக அணிந்த புரிநூலைத் தடவியபடி நடந்து சென்றார்கள். யாரும் அவர்களைப் பொருட்படுத்தவில்லை. அவர்கள் போன பிறகு மேலும் கொஞ்ச தூரம் நடந்து கோயிலைக் கடந்து ஒரு பெரிய வீட்டை அடைந்தார்கள். வீட்டின் முன்பு தென்னை ஓலையால் கூரை இறக்கிய பெரிய முற்றம் கழுவப் பட்டிருந்தது. திண்ணையை ஒட்டி ஒரு ஈச்சர் கிடந்தது. ஈச்சரின் கைப்பிடிகளில் அழகான வேலைப்பாடு தெரிந்தது. முன்கதவில் பச்சைத் தோரணங்கள் தொங்கின. பூசிய மஞ்சள் இடையே வைக்கப் பட்டிருந்த குங்குமப் பொட்டுகள். அகலமான கதவுகளில் நுணுக்கமான வேலைப் பாடு மிக்க சிற்பங்கள். இருபுறமும் யானைகள் துதிக்கை களைத் தூக்கி நீர்சொரிய இடையில் லட்சுமிதேவி உட்கார்ந்திருக்கும் தோற்றம். கதவுகள் மூன்று தட்டுகளாய்ப் பிரிந்து ஒவ்வொரு தட்டிலும் ஒவ்வொரு லட்சுமி செதுக்கப் பட்டு இருந்தது. முற்றத்தையொட்டி ஒரு வில்வண்டி நின்றிருந்தது. சக்கரங்களின் ஆரக்கால்களில் சலங்கை மணிகள் தொங்கின. பக்கத்தில் இரண்டு காளைகள் நின்றிருந்தன. குதிரைகள் போல கம்பீரமாய் நின்றன அவை. அப்போதுதான் குளிப்பாட்டப்பட்டவை போல அவற்றின் சருமம் மின்னியது. வர்ணம் பூசப்பட்ட கொம்புகளை அசைத்து கண்ணோரம் உட்கார வரும் ஈக்களை விரட்டும் ஓயில் அழகாக இருந்தது. அசை போடும் அதன் வாயில் இருந்து நூல்போல ஒழுகும் எச்சிலை நாக்கை நீட்டி மடித்து

140 / பாவண்ணன்

அறுத்தபடி கால்மாற்றி நின்றன. கால்களை மாற்றும்போதும் கொம்புகளை அசைக்கும் போதும் மணிகள் இனிமையாக ஒலித்தன. வண்டியை ஒட்டியும் பலர் நின்றிருந்தார்கள். பெரும்பாலும் வெறும் துண்டும் கோவணமும் மட்டுமே அணிந்திருந்தார்கள். கரிய தேகத்தின் குறுக்கே கைகளை மடித்துக் கட்டிக் கொண்டு காத்திருந்தார்கள். எல்லாருடைய கண்களிலும் ஏதோ ஒரு வலி. வேதனை. கோரிக்கை.

கதவு திறந்து பார்த்தசாரதி ஐயர் வந்தார். நெற்றியில் புதிய திருநீறு, கம்பீரமான கண்கள். தாடைகள் அகன்று சதுரமான முகம். மீசையை மழித்திருந்தார். ஈரம் உலர விரியப் போட்டிருந்த தலைமுடி நடுமுதுகுவரை பின்பக்கம் புரண்டிருந்தது. மிடுக்காக வந்து வாசலில் தூணையொட்டி நின்றதுமே எல்லாருமே குனிந்து “கும்புடறன் சாமி” என்றார்கள். மற்றவர்கள் போல முத்துசாமியும் அவசரமாய்க் குனிந்து வணங்கினான். பொதுவாகத் தலையை அசைத்து விட்டுப் பக்கவாட்டில் நடந்து ஈச்சரில் உட்கார்ந்தார் ஐயர். பின்னால் நின்றிருந்த வேலையாள் ஓடிவந்து ஒரு சின்ன ஸ்டூலை அவர் கால் நீட்டிக்கொள்ள வாகாகப் போட்டான். அதைப் பொருட்படுத்தாத ஐயர் வண்டிக்குப்பக்கத்தில் முதலாவதாக நின்றிருந்த ஆளைப் பார்த்தார். அவர் பார்வை அவன் மீது நிலைகுத்தி நின்றது. “சொல்” என்பது அதற்கு அர்த்தம். அவன் கைகட்டிக் குனிந்து பயந்து பயந்து தன் கோரிக்கையைச் சொன்னான். ஐயரின் தலை மேலும் கீழும் அசைந்தது. தொடர்ந்து சில கணங்கள் யோசனை. அப்பறம் அவன் கோரிக்கை, கூடவோ அல்லது சற்று குறைவாகவோ நிறைவேற்றப்பட்டது. பிறகு அவன் தலைகுனிந்து ஒடுங்கிப் பின்வாங்கி விடைபெற்றுச் சென்றான். கடைசியாக அவர் பார்வை கண்ணாயிரம் மீது பதிந்தது.

“கும்புடறன் சாமி” என்றான் அவன். பக்கத்தில் இருந்த டுத்துசாமியும் அவசரமாய் இன்னொருதரம் “கும்புடறன் சாமி” என்றான்.

“ம்ம். என்னடா என்ன விஷயம்?”

“தூரத்துச் சொந்தக்காரப் பையங்க இவன். கொழந்த குட்டிக்காரன். இவன் பொழப்புக்கு நீங்கதான் சாமி வழி செய்யணும்”

“எந்த ஊருடா நீ?” என்று கேட்டார் ஐயர். இப்போது அவர் பார்வை நேரரிடையாகவே அவன்மீது பதிந்தது.

“கோர்க்காடுங்க சாமி”

அவன் நெஞ்சு உலரத் தொடங்கியது. முகத்தில் ரத்தம் ஏறுவதையும் அடிவயிற்றில் ஒரு அக்கினி எரிவதையும் உணர்ந்தான்.

“என்னடா பேரு”

“முத்துசாமிங்க சாமி”

“தோப்பனார் பேரு”

“காசாம்புங்க சாமி”

“கவுண்டனா?”

“ஆமாம் சாமி”

“அந்த ஊருல என்ன செஞ்சிண்டிருந்தே?”

“வெவசாயந்தாங்க”

“அப்பறம் எதுக்குடா இங்க வந்தே?”

“அந்த ஊரு புடிக்கல சாமி. இங்க வந்தா பொழச்சிக் கலாமின்னாரு மாமா. இருக்கறத வித்துப் போட்டுட்டு வந்துட்டங்க சாமி...”

“இந்த ஊரு புடிக்கலைன்னா, இன்னொரு ஊருக்குப் போவே, அப்படித்தானே...?”

142 / பாவண்ணன்

“இல்லிங்க சாமி, நீங்கதா எனக்கு ஒரு வழிகாட்டணும். உயிரு இருக்கற வரிக்கும் நன்னி மறக்கமாட்டங்க”

“எல்லாரும் அப்படித்தான்டா சொல்விங்க, அப்பறம் எடம் குடுத்தா மடத்த புடுங்கற கதைதான்டா ஆவும்”

“அப்படியெல்லாம் சொல்லாதீங்க சாமி, ஒங்க பேரச் சொல்லி இந்தக் காசாம்பு வம்சம் பொழுச்சிக்கும் சாமி...”

உள்ளே இருந்து ஒரு செம்பில் இளநீர் வந்தது. ஐயர் வாங்கி ருசித்துக் குடித்தார். வாய்க்குக் கீழே கழுத்திலும் மார்பிலும் படிந்த சிறிய துளிகளைத் துண்டால் ஒற்றி எடுத்தார். சின்ன ஏப்பம் வந்தது. அவர் கண்களையே பார்த்திருந்தான் முத்துசாமி. அவர் எல்லாவற்றையும் கேட்டாயிற்று என்பது போல சுந்தா இருந்தார். பிறகு மெல்ல அவர் பார்வை கண்ணாயிரத்தின் பக்கம் திரும்பியது.

“இவனுக்கு என்ன செய்யணுமின்னு கேக்க வந்த நீ?”

“ஒரு துண்டு நெலம் வேணும் சாமி”

அவர் கண்கள் முத்துசாமியை அளந்தன.

“குத்தகைக்குந்தான. பாத்துப் பொறுமையா செய்யலாம் போ”

அவர் எழுந்து விட்டார். “சாமி..சொந்தமா வேணும் சாமி” என்று அவசரமாய்த் தன் கோரிக்கையை முன்வைத்தான் கண்ணாயிரம். அவரது கால்கள் சட்டெனத் திரும்பி அவனை முறைத்தன. அவன் உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு குனிந்து நின்றான். விரல்கள் நடுங்கின. ஐயர் திரும்பி வீட்டுக்குள் நடந்தார். தளர்ந்த அவர் புஜத்தசைகள் ஆடின. வணாந்தரமான பொட்டல் காட்டில் ஒற்றையடிப் பாதை போலப் பாளமாய்ப் பிளந்த முதுகில் பூணூல் நெளிந்திருந்தது.

வாய் உலரப் பார்த்திருந்த முத்துசாமியின் கண்களில் ஏமாற்றம் தெரிந்தது. வேதனையும் அவமானமும் அவனை வதைத்தன. கண்கள் சிவந்து விட்டன. நெடுநேரம் வரை நின்றிருந்து பார்த்துவிட்டுத் திரும்பினார்கள். மறுநாள் காலை மீண்டும் சென்று முற்றத்தில் நின்றார்கள். ஐயரின் பார்வை அவர்கள் மீது பதிந்தபோது கைகட்டிக் கும்பிட்டார்கள். எல்லாவற்றையும் மறந்துவிட்டவர் போலப் புதுசாக “என்னடா விஷயம்?” எனக் கேட்டார் அவர். முழுச்சரித் திரத்தையும் சொல்லி முடித்த பிறகு பழைய உதாசீனம் தொனாக்கும் குரலிலேயே “சரிசரி பாப்பம். இப்ப என்ன அவசரம்” என்று சொல்லி விட்டு எழுந்து போனார்.

ஏறத்தாழ ஒரு வாரத்துக்குப் பின்புதான் அவர் மனம் இரங்கியது.

“மொதல்ல ரெண்டுபேர்கம் குத்தகை செய்யட்டும். பாக்கலாம். அப்பறமா பத்தரம் பதிஞ்சிக்கலாம்”

முத்துசாமிக்குச் சொந்தமாக அப்போதே கிரயம் எழுதி வாங்கி விட வேண்டும் என்று ஆசையாய் இருந்தது. ஐயரின் வார்த்தைகள் அவனுக்கு ஏமாற்றத்தைத் தந்தன. “சாமி..” என்று தயக்கத்தோடு கேட்கத் தொடங்கினான். “அதான் சொல்றனில்ல. அப்பறமும் என்னடா, சாமி பூமின்னு. போ போ...” என்று கோபத்துடன் வெகுண்டார். கண்ணாயிரம் சட்டெனக் குறுக்கே வந்து “நா எடுத்துச் சொல்றேன் சாமி...நீங்க போங்க....” என்று அவரை அமைதிப் படுத்தினான். முத்துசாமியின் கையைப் பற்றி மீண்டும் வணங்கி விட்டு அங்கிருந்து நகர்ந்தான்.

“ஏன்டா அவருதான் அப்றம் பாக்கலாமின்னு சொல்றாரில்ல. அதுக்கு மேல ஏன் குறுக்க குறுக்கப் பேசற...”

“சொந்தமா எழுதி வாங்கிட்டா நல்லது மாமா...”

144 / பாவண்ணன்

“பின்னால செய்வாரு. எதுக்கும் கவலப்படாத நீ”

முத்துசாமி எதுவும் பேசவில்லை. சிறிது நேரம் பொறுத்து “கடைசிவரிக்கும் குத்தகைக்காரனாவே வச்சி கிட்டு ஏமாத்திட்டார்னா” என்று சந்தேகத்தைக் கிளப்பினான்.

“அப்படியெல்லாம் எதுவும் நடக்காது. ஐயரு சொன்ன வார்த்தை தவறமாட்டார். எத்தினி வருஷமா பாக்கறன் அவர. எனக்குத் தெரியாதா?”

பதினைந்து

சக்கர நாற்காலியில் ஆறுமுகத்தை உட்காரவைத்துக் கழிப்பறைக்குத் தள்ளிக் கொண்டு போனாள் தனலட்சுமி. வெளியேயே காத்திருந்து எழுந்துவர உதவினாள். பிறகு குளியலறைக்கு அழைத்துச் சென்று குளிப்பாட்டித் துவட்டினாள். மீண்டும் நாற்காலியிலேயே கொண்டு வந்து அறைக்குள் அமரவைத்தாள். அவளது கைகள் அவனைப் பற்றியிருந்த போதிலும் விழுந்து விடுவோம் என்கிற பயம் அவனைப் பாடாய்ப் படுத்தியது. ஏதாவது ஒரு கணத்தில் அவளே கூட தன்னைத் தள்ளிவிடக் கூடும் என்கிற சந்தேகமும் அரித்தது. சதா நேரமும் ஒரு அவஸ்தை அவனைப் படுத்திய படியே இருந்தது. அதன் வெப்பத்தில் வெந்து கொண்டிருந்தான் அவன். அமைதி என்பதே அவனை விட்டுவிலகிப் பல வருஷங்களாகி விட்டிருந்தன.

தனலட்சுமியின்றி ஒரு கணம் கூடத் தன்னால் வாழ முடியாது என்பது தெரிந்தே இருந்தது. ஆனால் அதுவே அவன் படும் இம்சைகளுக்கும் காரணமாக இருந்தது. அவள் மீது எரிச்சலையும் கடுமையான வசைச்சொற்களையும் கொட்டத் தவறுவதில்லை அவன். தனது அவஸ்தைகளையும் சிரமங்களையும் காலமெல்லாம் நேருக்கு நேர் பார்க்கிறவள்

அவள்தான் என்பதால் அவள்மீது பைத்தியக்காரத்தனமான ஆத்திரம் கொண்டிருந்தான். கழிப்பறைக்குக் கொண்டு போகத் தாமதமான பல தருணங்களில் அவன் அவளைக் கடுமையான வசைச் சொற்களால் திட்டியதுண்டு. ஒழுங்கான இடது கையால் பலமுறை அவள் கன்னத்தில் அறைந்ததும் உண்டு. அந்தக் கூச்சல். அந்த வேகம். அந்த வெறுப்பு. எல்லாமே பக்கத்தில் உள்ள அறையிலிருந்து “என்னடா அங்க சத்தம்?” என்று எழும் குரலில் அடங்கிவிடும். பொங்கும் நெருப்பு தண்ணீர் பட்டு அவிசிற மாதிரி அணைந்து போகும். ஆனால் மறுகணமே அவை உள்முகமாய்த் திரும்பிக் கொதிப்பேற்றும். கண்களில் ரத்தச் சிவப்பேற முணு முணுக்கத் தொடங்கி விடுவான். அம்மாவையோ அப்பாவையோ அந்தத் தருணத்தில் பார்க்க நேர்ந்தால் அவன் உடல் கூசிச் சிறுத்துப்போகும். அவமானத்தால் தலை குனிந்து கொள்வான்.

அவன் கொந்தளித்துப் போவதற்கு மற்றொரு முக்கியக் காரணம் அவனது பேச்சு. குழறலான மொழியில் அவனால் எதையும் முழுசாக முன்வைக்க முடிந்ததில்லை. அவன் எழுப்பும் சத்தத்தின் குறிப்பு ஒன்றாகவும் மற்றவர்கள் புரிந்து கொள்வது இன்னொன்றாகவும் இருக்க நேரும் பல தருணங்களில் அவனது எரிச்சல் பல மடங்காகி விடும். ஆக்ரோஷத்தில் அவன் செய்யும் முதல் காரியம் தனக்குச் செய்யப் படும் ஒத்தாசைகளை நிர்ந்தாட்சண்யமாக மறுப்பது தான். அக்கணங்களில் தண்ணீர் குடிக்கமாட்டான். சாப் பாட்டை மறுத்து விடுவான். குழந்தையைக் கெஞ்சுவது போலச் சோற்றைப் பிசைந்து உருட்டி ஊட்ட வரும்போது வாயையே திறக்கமாட்டான். நேருக்கு நேர் பார்ப்பதைத் தவிர்த்து விடுவான். பிடித்து வைத்த பொம்மை மாதிரி இறுக்கமாகி உட்கார்ந்திருப்பான். பலவந்தமாய்ச் சோற்று உருண்டையை அவனது வாய்க்கருகில் கொண்டு செல்லும்

146 / பாவண்ணன்

போது தட்டைத் தட்டி விடுவான். அறை முழுக்கச் சோறு சிதறி விழும். தனலட்சுமிக்கு அது இரட்டை வேலையாகி விடும். அறையைப் பெருக்கி மீண்டும் கழுவுவான். அவள் கழுவக் கழுவ அவளையே பார்த்தபடியே இருப்பான் அவன்.

பல வருஷங்களுக்கு முன்பு கைகால்கள் வராமல் துவண்டு படுத்த நாள் அவனுக்கு நன்றாகவே ஞாபகத்தில் இருந்தது. அதை நினைத்ததுமே அந்த நாள் தன் வாழ்வில் வராமலேயே போய் இருந்திருக்க வேண்டும் அல்லது அதுவே தன் கடைசி நாளாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்றுதான் தோன்றும். அந்தச் சம்பவத்துடன் விவசாயத்தையும் அக்குடும்பத்தையும் இணைத்த சங்கிலி முற்றாக அறுந்து விட்டது. வேறு விதமான வாழ்வுக்குத் தயார்ப்படுத்திக் கொள்வதில் குடும்பம் குழம்பியது. துரைசாமி மீதிருந்த நம்பிக்கை சிறிது சிறிதாகத் தேய்ந்து இல்லாமல் போய்க் கொண்டிருந்தது. மனசில் எஞ்சி இருப்பதெல்லாமே வெறும் பழைய ஞாபகங்கள். உண்மையில் அவன் தூங்குவதே இல்லை. சாதகாலமும் அவன் யோசனைகளில் மிதந்தபடியிருந்தான். அறைக்கு வெளியில் நடக்கும் விஷயங்களை அவற்றின் சத்தங்களைக் கொண்டு ஊகித்தான். காலடிச் சத்தங்களின் வேறுபாட்டைக்கூட துல்லியமாக அவன் செவிகள் உள் வாங்கிக் கொள்ளும். எதுவாக இருந்தாலும் அல்லது யார் வந்து போனாலும் சிறிதுகூட ஒளிவு மறைவின்றி உடனுக்குடன் தன்னிடம் சொல்லப்பட வேண்டும் என்று எதிர்பார்த்தான் அவன். தாமதமாகும் ஒவ்வொரு கணமும் தான் புறக்கணிக்கப்படுவதாக அர்த்தப்படுத்திக் கொண்டான். நுணுக்கமான வகையில் எல்லாருமே தன்னை அவமானப்படுத்துகிறார்கள் என்று வேதனையில் துடித்தான்.

கண்களை மூடிக் கொண்டிருக்கும்போது ஏதோ ஒரு நினைவு அவனை வாட்டும். அந்தச் சுவரையில் திளைத்தபடி முணகிக்கொண்டே இருப்பான். உள்ளுக்குள்

படரென்று வெடிக்கும் ஒரு தருணத்திற்கு உடலும் மனமும் காத்திருக்கிற மாதிரி படும். அந்தத் தவிப்பில் வேர்த்து விடும். வெடிப்பு தவிர்க்க இயலாமல் விழிப்பைக் கொடுத்து விடும். விழித்ததுமே அறையைச் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்வையை ஒட்டுவான். அதன் மொத்த சூனியமும் அவனை அறைகிற மாதிரி இருக்கும். தொழுவத்தில் இருந்து கேட்கும் மாடுகளின் அழைப்புக் குரலைத் துல்லியமாக மனம் பதிய வைத்துக் கொள்ளும். அம்மாடுகளின் அருகில் போய் நிற்கக் கால்கள் பரபரக்கும். அக்கணம் அவனுடைய எதார்த்த நிலையை மனம் உணர்த்திவிடும். அந்த வலியை அவனால் தாங்க முடிவதில்லை. ஸ்வாதீனமற்று ஒரு மரத்துண்டு போலக் கிடக்கிற தன் கையையும் காலையும் வெறுப்போடு பார்ப்பான். வெட்டி எறிந்து விடலாமா என்று தோன்றும். ஒரே ஒரு துளி விஷம் கிடைத்தால் போதும். குடித்து உயிரைப் போக்கிக் கொள்ளலாம் என்று எண்ணுவான்.

கோர்க்காட்டில் இருந்து புறப்படும்போது அவனுக்கு ஆறு வயசிருக்கும். அப்பாவின் தோள்கள் மீது உட்கார்ந்திருந்தான். ஒரு மாட்டுவண்டி முன்னே போய்க் கொண்டிருந்தது. நிறைய மூட்டை முடிச்சுகள். அதற்கிடையில் அம்மா உட்கார்ந்திருந்தாள். அவளது கண்கள் அழுது அழுது சிவந்திருந்தன. "அம்மா..அம்மா.. நான் அப்பா மேல ஒக்காந்திருக்கன் பாரு.." என்று காட்டுவதற்காகக் கூப்பிட்ட அவன் குரல் கூட அவள் காதில் விழவில்லை. முட்டிகளிடையே முகம் புதைத்திருந்தாள். மாடுகளையும் ஆடுகளையும் ஓரமாய் ஓட்டிச் சென்ற ரங்கசாமி அண்ணன் மட்டும் சுவாரஸ்யமின்றிப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பிக் கொண்டான். அவனுக்கு அது போதவில்லை. பாதை ஓரம் விளையாடிக் கொண்டிருந்த பல சிறுவர்களைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கையசைத்தான். ஒவென்று கூவியபடி அவர்கள் அவனுக்குப் பின்னால் ஓடி வந்தார்கள். அது அவனுக்கு உற்சாகத்தைக்

148 / பாவண்ணன்

கொடுத்தது. அவன் கண்முன் பல மரங்களும் தோப்புகளும் குளங்களும் தோன்றி மறைந்து கொண்டிருந்தன. ஊர்க்கடைசியில் இருந்த மதுரைவீரன் தோப்பை நெருங்கியதும் வண்டி நின்றது. அப்பா அவனை இறக்கிவிட்டார். மிக உயரமான மதுரை வீரன் சிலையும் சிவப்பு வர்ணம் பூசிய அதன் உடல் அகலமும் உருட்டிய கரு விழிகளும் முறுக்கு மீசையும் அவனுக்கு அச்சமூட்டின. மதுரைவீரன் கையில் இருந்த கத்தி குனிந்து வணங்குபவரை எக்கணமும் வெட்டிவிடக் கூடும் என்று தோன்றியது. மார்பு படபடக்க அவன் அப்பாவின் கால்களோடு ஒட்டிக் கொண்டான். நிறைய மண்குதிரைகள் இருபுறமும் தலைகள் உடைந்து கிடந்தன. ஒரு பெரிய ஆலமரம். அதன் கீழே உதிர்ந்து கிடக்கும் மண்குதிரைச் சில்லுகள். அந்தச் சித்திரம் அவனது அச்சத்தை அதிகரித்தது. அப்பா பீடத்தை நெருங்கும்போது அவன் ஓடிப்போய் அம்மாவைப் பிடித்துக் கொண்டான். அப்பாவும் அம்மாவும் அழுதார்கள். அவர்கள் கண்களிலிருந்து தாரைதாரையாய்க் கண்ணீர் வழிந்தது. கற்பூரம் ஏற்றிக் கும்பிட்டார்கள். அப்பா அவனது கைகளைப் பற்றிக் கும்பிடவைத்தார். ஒரு பெரிய கரும்பந்து போல் இருந்த மதுரைவீரனின் கண்கள் அவனுக்குக் கலவரத்தைத் தந்தன. அவன் அதைப் பார்க்கக் கூடாது என்று நினைத்தபடி அதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். தீடீரென்று அம்மா சத்தமாய் அழுத்தொடங்கினாள். அச்சத்தம்தான் அவனது கவனத்தைத் திருப்பியது. அப்பா செய்வது புரியாமல் அவள் தோளைத் தொட்டுத் தட்டிக் கொண்டிருந்தார். அப்போது அப்பாவின் முகத்தில் களையே இல்லை. ஒரு தாத்தா போலச் சோர்ந்து போயிருந்தார் அவர். நீண்ட நேரத்துக்குப் பின்பு அம்மாவை அமைதிப் படுத்தி வண்டியில் ஏற்றி உட்கார வைத்தார். அவன் மீண்டும் அவர் தோள்களில் ஏறப் போனான். அவனது தலையைச்சுற்றி ஒரு தலைப்பாகையைப் போல தனது

துண்டையே சுற்றி விட்டுத் தூக்கிக் கொண்டார் அப்பா. "வண்டிய கௌப்புடா அமாச, நேரமாச்சு" என்றார். வண்டி புறப்பட்டது. மாடுகளின் கழுத்துமணிச் சத்தம் சீரான இடைவெளியில் ஒரு தாளம் போல ஒலித்தது. அவனுக்கு வானத்தில் பறவை மிதந்து செல்வது போல இருந்தது.

மதிய வேளையில் ஏதோ ஒரு தோப்பில் வண்டி நின்றது. அங்கே ஒரு ஏற்றம் இறைத்துக் கொண்டிருந்தது. எல்லா மாடுகளையும் அழைத்தக் கொண்டுபோய் தண்ணீர் காட்டினான் ரங்கசாமி. இளைப்பாறும் பொருட்டு அவற்றை மரநிழலில் கட்டிக் கொஞ்சம் புல்லை எடுத்து வைத்தான். அம்மா கூழைக் கரைத்து எல்லார்க்கும் ஊற்றினாள். கம்மங்கூழ். அப்பா மட்டும் மிளகாயும் வெங்காயமும் கடித்துக் கொண்டு கூழ்குடித்தார். ரங்கசாமியும் அமாசையும் வெறும் வெங்காயத்தை மட்டும் கடித்துக்கொண்டார்கள். யாரும் பேசவில்லை. ஒரு பெரிய மௌனம் நிலவியது.

மீண்டும் பயணம் புறப்பட்டபோது அவன் வண்டியில் ஏறிக்கொண்டான். அம்மா அவனை மடியில் தலைசாய வைத்துக் கொண்டாள். மெல்ல மெல்லத் தூக்கத்தில் அமிழ்ந்தான் அவன். விழித்தபோது பொழுது சாயத் தொடங்கி இருந்தது. முடிவே அற்ற பாதையில் வண்டி போய்க்கொண்டே இருந்தது. கண்ணுக்கெட்டிய தொலைவு வரை எந்தப்பக்கமும் ஆள்நடமாட்டம் இல்லை. அது ஒருவித பீதியை எழுப்பினாலும் பயணத்தின் முடிவில் தான் வானத்தைத் தொடப்போகிறோம் என்கிற எண்ணம் அவனுக்குக் கிளர்ச்சியைத் தந்தது. மெல்ல மெல்ல மரங்களில் இருள் படர்ந்தது. பிறகு வானத்தின் வெளிர்நீலம் நிறம் மாறத் தொடங்கியது. இருட்டில் வானம் தெரியாவிட்டால் வானத்தைத் தொடுவது எப்படி என்று சந்தேகம் எழுந்தது அவனுக்கு. இருட்டு அவனைத் தடுமாற வைத்தது. நகர்ந்து

150 / பாவண்ணன்

அம்மாவோடு ஒட்டிக்கொண்டான். எதுவும் துல்லியமாய்த் தெரியவில்லை. பாதை எப்படிப் போகிறது என்று கூடத் தெரியவில்லை. சில பூச்சிகள் வந்து வண்டியில் அமர்ந்து ரீங்கரிக்கத் தொடங்கின. சற்றே தொலைவில் ஓர் ஒளிப்புள்ளி இருந்தது. அப்பாவின் கையைப் பற்றி அதைச் சுட்டிக் காட்டினான் ரங்கசாமி. அவனுக்குத் தெரியும் ஊட்டும் வகையில் அவன் தோளைத் தட்டினார் அப்பா. அந்தப் புள்ளி ஒரு சுடர் போலப் பெரிதானது. நெருங்க நெருங்க பாதையைத் தடுக்கிற ஒரு குடிசை. மேலே பிரெஞ்சுக்கொடி பறந்து கொண்டிருந்தது. நாலைந்து போலீஸ்காரர்கள் நின்றிருந்தார்கள். அவனுக்குப் போலீஸ் தொப்பியைப் பார்த்ததுமே வயிற்றில் ஈரம் படர்ந்தது. அம்மாவின் தொடையோடு ஒட்டிக்கொண்டான். வண்டி நின்றாவிட்டது. முன்னால் சென்ற அப்பா போலீஸ்காரர்களைப் பார்த்துக் கும்பிடுவது ஆரக் கால்களுக்கு நடுவே தெரிந்தது.

“யாருடா நீங்க? எங்க போறீங்க இந்த நேரத்துல” என்று போலீஸ்காரர்கள் அதட்டினார்கள். மிகவும் பலவீனமான குரலில், “வளவனுருல எங்க மாமா. ஒருத்தரு இருக்காருங்க. அங்க போயி பொழச்சிக்கலாமின்னு போறமுங்க” என்று கைகட்டிக் கொண்டு சொன்னார் அப்பா.

“எவன்தான் நா காங்கிரஸ்காரன் இல்ல கம்யூனிஸ்ட் காரன்னு சொல்லிட்டுப் போறான். போறவன்லாம் இப்படித் தான் ஏதாவது ஒரு கதயச் சொல்றீங்க, அப்பறமாந்தான் தெரியுது ஒங்க வண்டவாளம்.”

“நீங்க நெனைக்கற மாதிரி இல்லிங்க சாமி. சத்தியமா பொழைக்கத்தாம் போறம். அது என் சம்சாரமுங்க. இவன் என் புள்ளைங்க...”

“சும்மா கதயெல்லாம் உடாதடா. உண்மையச் சொல்லிடு”

“நா சொல்றதெல்லாம் உண்மைதான் சாமி. நம்புங்க சாமி...”

“சரி சரி...பாஸ்போர்ட் வச்சிருக்கயா..புச்சேரி பார்டரத் தாண்டறதுக்கு பர்மிஷன் வச்சிருக்கயா..”

“அதுவெல்லாம் எதுவும் இல்லிங்க சாமி. பொழைக்கப் போறவங்க நாங்க, எங்களுக்கு எதுக்குங்க அதெல்லாம்..”

“அந்த வேஷமெல்லாம் எங்கிட்ட வேணாம். புச்சேரி பார்டர்லேர்ந்து இந்தியா பார்டர்க்குள்ள போவணுமின்னா பாஸ்போர்ட் வேணுமின்னு தெரியாதா ஒனக்கு..”

“நெஜமா தெரியாதுங்க...”

“ஒழுங்கா உண்மைய சொல்லு. இல்ல,முட்டிக்கு முட்டி பேத்துருவன். காங்கிரஸ்காரன்தான நீ ?”

“இல்லிங்க”

அப்ப கம்யூனிஸ்டா...?”

“இல்லிங்க”

“சுப்பையாவ தெரியுமா உனக்கு ?”

தெரியாதுங்க ”

“தெரிஞ்சா சொல்லிடு. சர்க்கார்ல பணம் குடுப்பாங்க”

“மெய்யாலுமே தெரியாதுங்க”

“ஒழுங்கா ஒத்துக்கோ, வீணா ஒதபட்டுச் சாவாத”

“எங்க அம்மா மேல சத்தியமா தெரியாதுங்க ”

போலிஸ்காரர்கள் அப்பாவை மேலும் கீழும் பார்த்தார்கள். இடுப்பில் கை வைத்து எதையோ தேடினார்கள். ரங்கசாமியையும் நிற்க வைத்துச் சோதித்தார்கள்.

152 / பாவண்ணன்

“ஒன் பேரு இன்னாடா?”

“ரங்கசாமி”

“யாருடா இது?”

“எங்க அப்பா”

“அது?”

“எங்க சின்னம்மா ,தம்பிங்க”

“ரெண்டாம் தாராமா”

“ம்”

“அதுல ஒன்னும் கொறைச்சலில்ல போ” என்றபடி வண்டிப்பக்கம் வந்தார்கள் போலீஸ்காரர்கள். அம்மாவின் புடவைக்குள் முழுக்க முழுக்க முகத்தை மறைத்துக் கண்களை இறுக்க மூடிக் கொண்டான் ஆறுமுகம். மூட்டை முடிச்ச களுக்குள் போலீஸ்காரர்கள் லத்திகளால் குடைந்தார்கள். பிறகு ஆடுகளை நெருங்கினார்கள். பூட்ஸ் சத்தத்தில் அவை பரிதாபமாக “ம்மே” என்று கத்தியது.

“எல்லாம் ஒன்னிதா?”

“ஆமாங்க”

“சரி சரி, அத அடுத்து அந்தத் தூண்ல கட்டு” என்று ஒரு ஆட்டைச் சுட்டிக் காட்டினான் போலீஸ்காரன். “சாமி” என்று அடிபட்டது போல அலறினார் அப்பா. “அப்ப நீ அந்தப் பக்கம் போவ முடியாது. எங்கேருந்து வந்தயோ, அங்கயே போ” என்றான் போலீஸ். மனசில்லாமல் ஓர் ஆட்டைக் கும்பலில் இருந்து பிரித்து குடிசையின் தூணில் கட்டிவிட்டு போலீஸ்காரர்களைப் பார்த்துக் கும்பிட்டார். அந்தக் குறுக்குக் கம்பம் உயர்ந்து வண்டிக்கு வழிவிட்டது. மீண்டும் சலங்கை குலுங்க வண்டி புறப்பட்டது. அப்பாவும் ரங்கசாமியும் பின்

தொடர்ந்தார்கள். அம்மாவின் புடவையிலிருந்து முகத்தை விலக்கிச் சுற்றிலும் பார்த்தான் ஆறுமுகம். எங்கும் இருள் படர்ந்திருந்தது. அந்த இருளுக்குள் எதையும் அவனால் துளைத்துப் பார்க்க இயலவில்லை. அவன் மனம் மிரளத் தொடங்கியது.

ஐம்பது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு மீண்டும் அதேபோன்ற ஒரு மிரட்சியில் தன் மனம் நடுங்குவதை அவன் உணர்ந்தான். தன் வாழ்வு இருளை நோக்கி மெல்ல மெல்லத் தள்ளப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறதோ என்கிற நடுக்கத்தால் அவன் தளர்ந்தான். பல நேரங்களில் இத்தகு தளர்ச்சி உண்டாகும் போதெல்லாம் அவன் யாருக்கும் தெரியாமல் விசம்பத் தொடங்குவான். அப்போதும் அந்த விசம்பல். அவனால் கட்டுப்படுத்த இயலவில்லை. கட்ச்கட இடலிகளோடு அறைக்குள் நுழைந்த தனலட்சுமி, தான் தாமதமாய் வந்தால்தான் அவன் விசம்புகிறான் என நினைத்துக் கொண்டாள். அவள் மனம் கரைந்தது. "சூடாசாப்புடுவியேன்னு புதுசா ஊத்தி எடுத்தாந்தன். அதான் நேரமாய்டுச்சி. அதுக்கு ஏன் அழுவற, ஒனக்கு குடுக்காம நா யாருக்குயா குடுக்கப் போறன்" என்று வார்த்தைகள் தடுமாறப் புலம்பினாள். அவன் தன் ஒற்றைக் கையை உயர்த்தி அவளை அழைத்து "அழாத, அழாத" என்று சமாதானப் படுத்தினான். தான் சாப்பாட்டுக்காக அழவில்லை என்று தனது குழறல் ஒலி மூலம் அவளுக்குப் புரிய வைத்தான். அவள்மீது அவனுக்கு இரக்கம் பிறந்தது. அங்கேயே அவளையும் சாப்பிடச் சொல்லி வற்புறுத்தினான். அவள் சாப்பிடாத பட்சத்தில் தானும் சாப்பிடப் போவதில்லை என்று வாயை இறுக்கமாய் மூடிக் கொண்டாள். அவன் கண்களில் தெரியும் மின்னலை அவளால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. யாருக்குமே புரியாத அவன் குரலும் அழுகையும் கோபமும் சைகையும் அவளுக்கு மட்டுமே புரிந்தன. தன் ஈரமான கண்களால் அவனைப் பார்த்தபடி அவனுக்கு மேலும்

154 / பாவண்ணன்

இடிலிகளை ஊட்டிவிட்டாள் அவள். நடுநடுவே அவள் புடவை நுனியை இழுத்துத் தன் ஒற்றைக் கைவிரலில் சுற்றுவதும் விடுவிப்பதுமாக இருந்தான் அவன். அவன் விரல் புடவையைத் தாண்டி அவள் வயிற்றுச் சதையைத் தீண்டியது. அந்த ஸ்பரிசும் அவளைச் சிலிர்க்க வைத்தது. “கெழவனுக்கு ஆசயப் பாரு” என்று சொன்னபடி நரைத்த அவன் தலையைக் குலுக்கிவிட்டுத் தட்டை எடுத்துக் கொண்டு நகர்ந்தாள் தனலட்சுமி. திடுமென தன் மனம் நிறைந்திருப்பதைப்போல உணர்ந்தான் அவன். ரொம்ப காலத்திற்குப்பின்பு தான் நிம்மதியாக உணர்வது போலத் தோன்றியது. ஜன்னல்கள் வழியே பார்வையைப் படரவிட்டிருந்தான். சுவரையொட்டிய வேலி ஓரத்தில் வேப்பமரங்கள் தலையசைத்துக் கொண்டிருந்தன. பக்கத்தில் நிறைய வீடுகள். ஒவ்வொரு வீட்டின் உச்சியிலும் ஆண்டெனாக் கம்பிகள் நீட்டிக் கொண்டிருந்தன. அவ்வப்போது செல்லும் இரு சக்கர வாகனங்களின் ஓசை கேட்டபடி இருந்தது. அதே கணம் நாற்பது வருஷங்களுக்கு முன்னால் இந்த இடம் இப்படி இல்லை என்று தோன்றியது. மிகப்பெரிய வெட்ட வெளியாக இருந்த இடம். வீடு கட்ட வேண்டும் என்று முடிவானதும் இந்த இடத்தைத்தான் அப்பா தேர்ந்தெடுத்தார். வீட்டை விட்டு வந்ததுமே கண்ணுக்குத் தெரியும் கோயில் கோபுரம்தான் அதற்குக் காரணம். அப்போது இதைச்சுற்றி ஒரு பெரிய தென்னந்தோப்பு இருந்தது. இன்று அவற்றில் எதுவுமில்லை. வீட்டைவிட்டு வெளியே கோபுரம் தெரியவும் வழியில்லை. சுற்றிலும் அடர்த்தியாய் வீடுகள் முளைத்து விட்டன. கோபுரத்தைப் பார்க்க இயலாத நிலையில் அப்பாவின் மன உணர்வு எப்படி இருக்கும் என்கிற கேள்வி திடுமென உதித்தது. கூடவே அப்பா இழந்தது ஏராளம் என்று தோன்றியது. இழப்பதற்காகவே பிறந்த பிறவி அவர் என்றும் தோன்றியது. எந்த இழப்பிலும் அவர் கண்கலங்கியதில்லை.

தேங்கியதுமில்லை.

பாறைகளோடு மோதித் துடிப்போடு விலகி நீண்டு பாய்கிற நதி அவர். வறட்சியே காணாத நதி. அவரிடமிருந்து பிரிந்த இன்னொரு கிளைநதிதான் தான் என்கிற எண்ணம் எழுந்தது. அவரின் சாரத்தை உறிஞ்சி அவரினும் பாய்ச்சலோடு எழுந்தபோது அவர் தன்னைப்பற்றிப் பெருமையாய் நினைத்திருக்கக் கூடும் என்று தோன்றியது. நதிகள் பகல் இரவு பார்ப்பதில்லை. வெயில் மழையைப் பொருட்படுத்துவதில்லை. தன் போக்கில் வந்து கலந்துவிடும் எந்தக் களங்கத்துக்கும் அது கலங்குவதுமில்லை. களங்கங்களே தன் ஆகிருதியை மறைத்துப் போலித் தோற்றம் காட்டினாலும், அவற்றின் அடியில் அமைதியாய் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் அவை. அவற்றின் எழுச்சியான தோற்றமோ, பொங்குதலோ, எந்த வசீகரத்தையும் புலப்படுத்துவதற்காக அல்ல. அதன் போக்கிலேயே நேரும் காட்சிகள் அவை. அதன் பாய்ச்சலும் ஓட்டமும் எதையும் யார்க்கும் நிருபித்துக்காட்டுகிற துடிப்பில் உருவாகுபவை அல்ல. நதிகளின் சுபாவமே அதுதான். பாய்ச்சல் நதியின் பிம்பம் என்றால் நதி வாழ்வின் பிம்பம் என்று தோன்றியது. அப்பா ஒரு மகாநதி, நான் ஒரு தேங்கிப் போன குளம் அல்லது குட்டை என்கிற எண்ணம் எழுந்த போது அவன் கண்கள் கலங்கின. அப்பா என்று குழறினான்.

வளவனூரில் வாழ்வைத் தொடங்கியபோது குத்தகைக்குப் பயிர் செய்த விவசாயி அவர். பிறகு ஐயரே அவரிடம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் நிலத்தை விற்றார். கண்ணுக்கு எட்டியவரை அவர் வைத்த பயிர் விளைந்தது. அதன் சிலிர்ப்பு. அதன் நெளிவு. எதையுமே மறக்க முடியாது என்று தோன்றியது. ரங்கசாமி அண்ணனும் அப்பாவும் தானும் கூட்டாக ஏற்றம் இறைத்த ஆரம்ப நாள்கள் மனசின் ஆழத்தில் இருந்து பொங்கி எழுந்தன. பம்ப் செட்டும் மோட்டாரும்

156 / பாவண்ணன்

அப்பறம்தான் வந்தன. மண்ணை ஒரு உயிரைப்போல நேசித்தார் அப்பா. மண்ணும் அப்பாவை நேசித்தது. பத்து மடங்காய்த் தன் நேசத்தை வழங்கியது அது. இன்று அந்த மண்ணும் அந்த மண்ணின் நேசமுமின்றி அப்பா இளைத்து விட்டார். அவனுடைய முடக்கம்தான் அப்பாவுக்கு வந்த முதல் சோதனை. அவனை நிமிரவைக்க அவர் பட்ட பாடுகள் கொஞ்சநஞ்சமில்லை. எதுவும் பிரயோஜனப்படவில்லை. துரைசாமிக்கு மண்ணை விலை பேசுகிற புத்தி இருந்ததே தவிர மண்ணை நேசிக்கிற மனம் இல்லை. அவன் மனம் முழுக்கக் கள்ளம் நிறைந்திருந்தது. கட்சியின் வழியாகவும் அரசியல் வழியாகவும் அந்தக் கள்ளத்தை ஸ்லீகரித்துக் கொண்டு ஒரு சாக்கடை போலச் சிறுத்து விட்டான்.

துரைசாமியை நினைத்ததுமே மனசில் எரிச்சல் படர் வதை உணர்ந்தான் அவன். படுத்த படுக்கையாய் ஆன காலத்தில் இருந்து அவன் தன்னை உதாசீனப் படுத்திய சம்பவங்கள் எல்லாம் அவன் மனசில் வரிசையாய் எழுந்தன. எரிச்சல் அதிகரித்தது. ஒரு மரக்கட்டை அல்லது மட்டை என்கிற அளவில்தான் தன்னைப்பற்றி அவன் மனசில் மதிப்பு வைத்திருக்கிறான் என்பதை அவன் நடவடிக்கைகள் நுணுக்க மாய்ப் புலப்படுத்தின. பாகப் பிரிவினை கேட்டு அவன் வந்த போது ஏதோ சொல்ல முற்பட்ட நேரத்தில் தன்னைப் பார்த்து ஒற்றை விரலை நீட்டி எச்சரிக்கிற மாதிரி பேசியதை அவனால் மறக்க முடியவில்லை. சின்ன வயசில் அவன் திண்ணையில் பத்து சிநேகிதப் பிள்ளைகளைக் கூப்பிட்டு வைத்துக் கொண்டு பேசும் போதெல்லாம் உலக விஷயங்களை எப்படியெல்லாம் கரைத்துக் குடித்திருக்கிறான் இவன் என்று பெருமைப்பட்ட அப்பாவித்தனத்தை நினைத்து இப்போது சிரிப்புதான் வந்தது. ஒருமுறை இரவில் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த நேரம். தனலட்சுமி முட்டை வறுவல் வைத் திருந்தாள். துரைசாமிக்கு ஆறு அல்லது ஏழு வயது நடந்து

கொண்டிருந்த தருணம். எல்லா முட்டைகளையும் தனக்கே வைக்க வேண்டும் என்று அடம்பிடித்தான். அப்பாவும் அம்மாவும் சிரித்தப்படி அவனுக்கே கொடுத்து விட்டார்கள். அவற்றைத் தின்று விட்டு அவனிடமும் வந்து கைநீட்டிய போது தனலட்சுமி திட்டினாள். "சரியான அலைச்சல்காரன்டா நீ. சாப்படறதயெல்லாம் எங்கதா வப்பியோ தெரியல" என்று அவனை இழுத்தாள். "புள்ளயத் திட்டாதடி" என்று அதட்டி விட்டுத் தன் முட்டையையும் அவனிடம் நீட்டினாள். "இப்படி செல்லம் குடுத்துக்குடுத்து நீங்களே கெடுத்துடுங்க" என்றாள் அவள். "சும்மா இருடி நீ. நாளக்கி பாடுபடற ஓடம்படி இது. இன்னிக்கே ஓரம் ஏத்தனாத்தான இருபது காணிய நாப்பது காணியாக்குவான்" என்று முகம் பிரகாசிக்க அவனைத் தழுவிக் கொண்டான். "ம்க்கும். எல்லாரும் அப்படித்தான் நெனச்சிக்கிட்டிருங்க. போவப் போவத்தான தெரியப் போவுது இது வாங்கற புள்ளயா அழிக்கற புள்ள யான்னு.." என்று இடித்துரைத்துவிட்டு எழுந்து போனாள். தன் ஆசைக்கு எந்தப் பலனுமில்லாமல் அவள் வார்த்தைகள் பலித்துவிட்டதை நினைத்து வருத்தம் மிகுந்தது. தன்னுடைய இடத்தில் ரங்கசாமி அண்ணன் இருந்திருந்தால் இந்த அழிவு நேராமலிருந்திருக்குமோ என்கிற எண்ணம் எழுந்ததும் "அண்ணா" எனக் கூவியது மனம். எங்கிருந்தாலும் அவனைக் கண்டு பிடித்துக் கொண்டு வந்து இவ்வாழ்வில் பொருத் தினால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும் என்று தோன்றியது. ஒரு கணம் கனவில் அலைந்தது நெஞ்சம்.

அப்பா உள்ளே நுழைவதைப் பார்த்ததும் அவன் சரிந்த நிலையிலிருந்து எழ முயற்சி செய்தான். "இருடா...இருடா" என்று அவனை அமைதிப்படுத்திவிட்டு அவன் அருகிலேயே அமர்ந்தார் அவர். "என்னப்பா?" என்று திணறிய குரலில் கேட்டான் அவன். எதுவுமில்லையென்று தலையசைத்து விட்டு "சாப்பாடு ஆகிவிட்டதா?" என்று சைகையால்

158 / பாவண்ணன்

கேட்டார். அவ்வுளும் தலையசைத்தான். அண்ணனைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்க வேண்டும் என்று அவன் மனம் துடித்தது. அவர்க்குப் புரியுமாறு பேசுவது எப்படி என்கிற சிக்கலில் அவன் துடித்தான். வார்த்தைகள் தொண்டைக்கடியில் திணறின. சுயவெறுப்பில் பெருமூச்சோடு தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டான். தோல் சுருங்கிய கையால் அப்பா அவன் முகத்தைத் தொட்டு நிமிர்த்தினார். அந்த ஸ்பரிசுத்தில் அவன் உடல் சிலிர்த்தது. சுருங்கித் தளர்ந்த அவர் முகத்தையே பார்த்தபடி இருந்தான். அவன் கண்களில் நீர் திரண்டது. தேம்பித் தேம்பி அழ ஆரம்பித்தான்.

பதினாறு

காத்தவராயக் கவுண்டரின் பெயர் சுற்று வட்டாரத்தில் இருந்த பதினேழு பதினெட்டு கிராமங்களிலும் பிரசித்தமானது. பழுத்த காங்கிரஸ்காரர். “மகாத்மா காந்தி கி ஜெய்” என்கிற கோஷத்தை வளவனூரில் முதன்முதலில் எழுப்பியது அவர்தான். நிறைய இளம் பிள்ளைகளைச் சேர்த்துக்கொண்டு ஊர்முழுக்க ஊர்வலம் வந்தார். “மகாத்மா காந்தி கி ஜெய்”, “பாரத் மாதா கி ஜெய்” என்கிற இரண்டு கோஷங்களும் அவருக்கு இதயத்துடிப்பு மாதிரி. தூங்கப் போகும்போது கூட அவற்றை மனசுக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டுதான் தூங்குவார். ஜில்லாவில் காங்கிரஸ் போராட்டம் எங்கு நடந்தாலும் அங்கு போய்க் கலந்து கொண்டால்தான் அவர் மனம் நிம்மதி கொள்ளும். சோறு, தூக்கம் பற்றியோ தாய், தந்தை, மனைவி பற்றியோ எந்தக் கவலையும் அவருக்கு இருந்ததில்லை. முதலில் நாடு சுதந்திரமடைய வேண்டும். வெள்ளைக் காரனை விரட்டிய பிறகுதான் மறுவேலை பார்க்க வேண்டும். அதுதான் அவர் லட்சியம். ஊரைவிட்டுக் கிளம்புவதும் திரும்புவதும் யாருக்குமே தெரியாது. மனைவியிடம் கூடச் சொல்ல மாட்டார். தெருவில் “மகாத்மா காந்தி கி ஜெய்”

என்று சத்தம் வந்தால் அவர் ஊரில் இருக்கிறார் என்று அர்த்தம். அன்று சாயங்காலமே சுதந்தரத்தின் பெருமையைப் பற்றித் திரௌபதை அம்மன் கோயிலை ஒட்டிக் கூட்டம் இருக்கிறது என்றும் அர்த்தமாகும். இல்லையென்றால் வெளியூரில் எங்காவது கூட்டத்தில் பேசிக்கொண்டு இருக்க வேண்டும் அல்லது ஏதாவது ஜெயிலில் இருக்கவேண்டும் என்றுதான் அர்த்தம். எந்த ஜெயில் என்று அவராக வந்து சொன்னால்தான் உண்டு. ஒருமுறை வேலூர் என்பார். அப்புறம் மெட்ராஸ் என்பார். சில சமயங்களில் பெல்லாரி ஜெயிலில் இருந்ததாய்ச் சொல்வார். அவர் உடம்பு நார் மாதிரி இருக்கும். “ஜெயில்ல என்னய்யா பண்ணிட்டிருந்தே?” என்றால் “அங்க போய் நாம இன்னா கலெக்டர் உத்யோகமா பாக்க முடியும். கல்லுதான் ஓடைச்சிட்டிருந்தன்” என்று பதில் சொல்வார். “அந்த நாட்டுல தமிழ்லாம் பேசமாட்டாங்களாமே. நீ எப்பிடி இருந்தே?” என்று ஒரு கேள்விவரும். “எல்லாரும் இந்தியத்தான் பொளந்து கட்டறானுங்க. ஹை ஹைன்னு குதிரை ஓட்டற மாதிரி பேசறானுங்க. காந்தியே இந்திலதான் பேசறாரு. வேற வழியில்லன்னு நானும் கத்து கிட்டேன்” என்று சொல்லிவிட்டு “ஹிந்தி கே ஸிவா கோயிராஸ்தா நஹி ஜி. ஹிந்தி ஸீக்னா பஹு உத் ஜரூரி ஹை ஜி” என்று முடிப்பார். கேட்டவன் அரண்டு போய் மூக்கில் விரல் வைத்துக் கொள்வான். அவருக்குச் சொந்தமாய் ஒரு துண்டு நிலம் இருந்தது. ஒரு வீடு இருந்தது. அவரால் விவசாயம் பார்க்க முடியவில்லை. முத்துசாமியிடம்தான் குத்தகைக்குக் கொடுத்திருந்தார். அம்மாவும் பெண்டாட்டியுமாய்ச் சேர்ந்து இட்லிக்கடை நடத்தித்தான் பிழைப்பு ஓடிக்கொண்டிருந்தது. சொந்தக் காரியங்களில் மூழ்கி ஊரே பணம் சம்பாதிப்பதில் குறிப்பாக இருக்கும்போது காத்தவராயக் கவுண்டருக்கு மட்டும்தான் தேசத்தின் மேல் அக்கறை இருந்தது. நாட்டின் சுதந்தரத்துக்காக எல்லாவற்றையும் துச்சமாய்த் தூக்கி எறிந்து

160 / பாவண்ணன்

நடக்க முடிந்தது. ஜெயில் தண்டனையைக் கூடச் சந்தோஷமாய் அனுபவிக்க முடிந்தது. "காங்கிரஸ் காத்தவராயன்" என்கிற பட்டப்பெயரைச் சூட்டிவிட்டதைத் தவிர, ஊர் அவருக்கு வேறு எதையும் செய்யவில்லை.

"வெள்ளையனே வெளியேறு" போராட்டம் உச்சக் கட்டத்தில் நடந்தபோது காங்கிரஸ் காத்தவராயனைத் தூக்கி ஜபல்பூர் ஜெயிலில் போட்டு விட்டார்கள். போடும்போது சிவகாமி ஐந்துமாதம் முழுகாமல் இருந்தாள். இட்லி விற்றுக் காலணா அரையணாவாகக் கொஞ்சம் பணம் சேர்த்து வைத்திருந்தாள் அவள். அகலமாகக் கரைபோட்ட நீல வர்ணப் புடவையொன்று வாங்கவேண்டும் என்று ஆசை ஆசையாய்ச் சேர்த்து வந்தாள். "எத்தன தடவ விழுப்புரம் போறீங்க. ஒரு புடவை வாங்கி வந்து கொடுக்க கூடாதா..?" என்று கேட்டாள் சிவகாமி. காத்தவராயனுக்கு அதற்கெல்லாம் நேரமே இல்லை. ஒரு காங்கிரஸ்காரனின் மனைவி கதர்ப் புடவையைத் தவிர வேறு கட்டக் கூடாது என்று சொன்னான். அவருடைய வாதம் எதுவும் அவள் காதில் விழவில்லை. இரண்டு நாள்களாகக் கண்ணீர் சிந்திக் கொண்டிருந்தாள். சாப்பிடவும் இல்லை. அம்மாக்காரிக்கு இந்தக் கோரா மையைப் பார்க்கச் சகிக்கவில்லை. மகனைப் பார்த்ததும் கோபம் வந்துவிட்டது. "இத்தன வருஷமா இல்லாம இருந்து இப்பத்தான் மொதல்மொதல்ல உண்டாகி இருக்கா. வாயும் வயிறுமா இருக்கற புள்ள ஆசப்பட்டு கேட்டா வாங்கித் தரமாட்டன்னு ஒரு ஆம்பள சொல்லலாமா. காந்தி சொன்னாரு புந்தி சொன்னாருன்னு அவளக் கண்கலங்க உடறியே, இது ஒனக்கே நல்லா இருக்குதா. அவ என்ன மத்த பொம்பளைங்க மாரி தங்கத்தக் குடு வைரத்தக் குடுன்னா அரிக்கறா... கேவலம் ஒரு பொடவை அதுவும் அவளே காசு குடுத்து வாங்கியாந்து குடுன்னா தொரைக்கி ரொம்பவும்

கொடையுதோ” என்று சண்டைக்கு வந்து விட்டாள். அம்மா வார்த்தைக்கு மறுவார்த்தை பேச முடியவில்லை. சிவகாமியிடம் காசு வாங்கிக் கொண்டு விழுப்புரத்துக்குக் கிளம்பினார். ரயிலில் போகும் போது அவர் மனம் முழுக்க வேதனையில் குழம்பியது. ஊருக்கெல்லாம் சுதேசித்துணிகட்டச் சொல்லி உபதேசித்துவிட்டு பெண்டாட்டிக்கு விதேசிப்புடவை வாங்குவதற்குக் கடைக்குப் போய் நின்றால் உலகம் கேட்கிற கேள்விக்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று அவர் மனம் சஞ்சலப்பட்டது. அக்கணமே அவரையும் அவர் கதர்க் குல்லாயையும் பார்த்து ஊர்க்காரர்கள் சிரிக்கிற மாதிரி ஒரு சித்திரம் எழுந்து அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. ஒவ்வொரு நொடியும் அவரது குழப்பம் அதிகரித்துக் கொண்டு போனது. விழுப்புரம் ஸ்டேஷனில் இறங்கும்போது இடிந்து போன மன நிலையில் இருந்தார். அங்கு நின்றிருந்த கதர்ச் சட்டைக்காரர்கள் கூட்டத்தைப் பார்த்ததும் அவருக்கு ஒரு பக்கம் அவமானமாகவும், மறுபக்கம் காரணத்தை அறிந்துகொள்ள ஆர்வமாகவும் இருந்தது. பெரிய மனப்போராட்டத்தில் தத்தளித்தார். கால்கள் தானாகவே கூட்டத்தை நோக்கிச் சென்றன. “வெள்ளையனே வெளியேறு” போராட்டத்திற்குத் தேதி குறித்தாகிவிட்டது என்றும் விடிந்தால் மெட்ராஸில் மாபெரும் மறியல் போராட்டம் என்றும் தெரிந்து கொண்டார். அவர் நரம்புகள் முறுக்கேறின. இதயம் பரபரத்தது. சிவகாமி, அம்மா, புடவை எல்லா விஷயங்களையும் மறந்தார். “பாரத் மாதா கி ஜெய் . மகாத்மா காந்தி கி ஜெய்” என்று அவர் வாய் முழங்கியது. புடவை வாங்க வந்த பணத்தோடு மெட்ராஸ்க்கு ரயில் ஏறிவிட்டார். ஒரு வாரம் கழித்து ஜபல்பூர் ஜெயிலில் இறங்கிய போதுதான் சற்றே நிதானத்துக்கு வந்தார். சங்கடத்தில் கவிந்த கண்ணீரை யாருக்கும் தெரியாமல் துடைத்துக் கொண்டார். நாலு வருஷ காலம் சித்திரவதையாய் இருந்தது. மாசக்கணக்கில் முன்பெல்லாம்

162 / பாவண்ணன்

ஜெயில் வாசம் அனுபவித்தவர்தான் எனினும் அந்த முறை மோசமான அனுபவமாக இருந்தது. காசம் வந்து விட்டது. விடுதலையானபோது கருத்துக்குச்சியாகி விட்டார். பாதித் தலை நரைத்து விட்டது. கண்கள் ஒடுங்கிக் கன்ன எலும்புகள் பிதுங்கித் தூக்கலாகத் தெரியத் தொடங்கின. ஊருக்குள் இறங்கி நடந்து வந்த போது முதல் பார்வையில் யாருக்குமே அடையாளம் தெரியவில்லை. வீட்டில் மூணரை வயதுக் குழந்தை அவரைக் கண்டு முதலில் பயந்து விட்டது. சிவகாமி அரைக்கணம் அவரைக் கண்டு தடுமாறி விட்டு அடையாளம் புரிந்து அழத்தொடங்கினாள். “பொடவ வாங்கப் போன ஆளு போன எடம் தெரியாம, நீ போன எடம் தெரியாம பொசகெட்டுப் போனேனே” என்று ஒப்பாரி வைக்கத் தொடங்கினாள். அக்கம் பக்கத்து ஜனம் கூடிவிட்டது. அதிர்ச்சியிலும் அவமானத்திலும் உறைந்து போயிருந்தார் காத்தவ ராயன். எதுவும் பேசவில்லை. அவருக்கும் கண்கள் கலங்கு வது போல இருந்தது. சுவரின் பக்கம் திரும்பிக் கொண்டார். சுவரில் அவர் அம்மா படம் மாட்டி இருந்தது. அம்மாவின் நெற்றியில் குங்குமத்தையும் காய்ந்த சருகான பூவையும் பார்த்து மேலும் அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

அடிபட்டவர் போல வேகமாகச் சிவகாமியின் பக்கம் திரும்பினார். அவள் ஒப்பாரியை இன்னும் நிறுத்தவில்லை. “புள்ள வருவானின்னு-அந்தப் பூமாதா காத்திருந்தா. கொள்ளி வப்பானின்னு- அந்தக் குலமாதா காத்திருந்தா. புள்ள நீ வரலியே-அவ பூமுகத்த பாக்கலியே. கொள்ளி நீ வக்கலியே-அவ கொறயத்தான் தீக்கலியே” என்று மார்பில் அடித்துக் கொண்டு அழுதாள். அக்கம் பக்கத்துக்காரர்கள் அவளைத் தடுத்து அவளைச் சமாதானப் படுத்தினார்கள். “அம்மா” என்று அவரும் அழுதார். சத்தம் கேட்டு உள்ளே வந்த முத்து சாமி அவரைத் தேற்றி வெளியே அழைத்து வந்தார். ஏதேதோ பேசி அவர் கவனத்தைத் திருப்பினார். தைரியம் சொன்னார்.

“வா வீட்டுக்குப் போலாம்” என்று தன் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார். “யாரு?” என்று நாவாம்பாள் தலையை நீட்டிப் பார்த்தாள். “நம்ம காத்தவராயன்டி” என்றார் முத்துசாமி. திடீரென ஒரு மெளனம் கவிந்தது போலவும் எந்தப் புள்ளியில் இருந்து பேச்சைத் தொடங்குவது என்று தவிப்பது போலவும் இருந்தது. ஒரு தர்மசங்கடமான நிலை எழுந்தது. எதையாவது பேசவேண்டுமே என்பதற்காகக் காத்தவராயன் அங்கே நின்று கொண்டிருந்த ஆறுமுகத்தைக் காட்டி “ரொம்ப பெரியவ னாய்ட்டானே பெரியப்பா...காலா காலத்துல ஒரு கால்கட்டு போட்டுருங்க” என்றார். “பாத்துட்டுதான் இருக்கேன். எதுவுமே அமையல” என்றார். முத்துசாமி. தொடர்ந்து “நம்ம ரங்கசாமியப்பத்தி எந்தத் தகவலாவது அப்புறம் தெரிஞ்சுதுங்களா...” என்று மெதுவாய்க் கேட்டார் காத்த வராயன். முத்துசாமி அதைத் தாங்க முடியாமல் சட்டென்று குனிந்து கொண்டார். ஒரு கணம் எதுவும் பேசவில்லை. உதட்டைப் பிதுக்கித் தலையசைத்தார். அவர் கண்களில் இருந்து இரண்டு கண்ணீர்த்துளிகள் திரண்டு சிதறின. அவருக்கு ஆறுதல் சொல்ல வேண்டிய நிலைக்கு ஆளானார் காத்தவராயன்.

காங்கிரஸ் அதற்குள் ஊரில் பிரபலமாகி இருந்தது. ஜவுளிக்கடை நாயுடுவும் நகைக்கடை முதலியாரும் மருந்துக் கடை சேட்டும் பிரதானமாக முன்னின்று நடத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். திடீரென்று காங்கிரஸில் அவர்கள் முக்கியஸ்தர்களாகி விட்டார்கள். ஆளுக்குக் கொஞ்சம் பணம் போட்டு காங்கிரஸ்க்காக ஒரு சின்னக் கட்டிடம் கட்டியிருந்தார்கள். அவர்கள் முயற்சியில் கவுண்டரைக் கூப்பிட்டு ஒரு கூட்டம் நடந்தது. கவுண்டர் தனக்குத் தெரிந்ததையெல்லாம் சுதந்தரம் பற்றியும் காந்தி பற்றியும் எதார்த்தமாய்ப் பேசினார். முடிக்கும் போது உணர்ச்சிவசப்பட்ட நிலையில் “பாரத் மாதா கி ஜெய்” என்று முஷ்டி உயர்த்திக் கோஷம் எழுப்பினார். அடுத்து “மகாத்மா காந்தி கி ஜெய்” என்று சொல்வதற்குள்

164 / பாவண்ணன்

இருமல் வந்து விட்டது. தொடர்ந்து ஐந்து நிமிஷ இருமல். நிற்கவே இல்லை. அவர் கண்கள் கலங்கி முகம் வியர்த்து விட்டது. தொண்டை நரம்புகள் முறுக்கேறிப் புடைத்துக் கொண்டன. அங்கேயே நாற்காலியில் உப்கார்ந்து விட்டார். சளியில் ரத்தம் இருந்தது என்று பார்த்தவர்கள் சிலர் சொன்னார்கள். அதிக அளவில் களைப்பு இருந்ததால் நண்பர்கள் உதவியோடு பாதிக்கூட்டத்தில் வீட்டுக்கு வந்து விட்டார்.

அதற்குப்பிறகு வெளியே செல்வதைக் காத்தவராயன் குறைத்துக் கொண்டார். மனைவி, குழந்தையோடு வீட்டிலேயே தங்கி விட்டார். குழந்தைக்குத் தாண்டவராயன் என்று சிவகாமி வைத்த பெயரை மாற்றி "சத்திய சீலன்" என்று வைத்தார். அவருக்குத் தன் மகன் காந்தியைப் போல வரவேண்டும் என்ற ஆசை இருந்தது.

சுதந்தரம் வந்த பிறகு அவருக்குத் "தியாகி" என்ற பட்டத்தைக் கொடுத்தார்கள். ஊரைத் தாண்டி ஏரிக்கரையோரமாய் ஒரு காணி நிலம் கொடுத்தார்கள். அந்த நிலத்தையும் முத்துசாமியிடமே குத்தகைக்குத் தந்துவிட்டு அறுவடைக்கு அறுவடை நெல் வாங்கிக்கொண்டார். முதல் அறுவடைக்கான நெல் அளக்கப் பட்டபோதுதான் காந்தி இறந்துவிட்ட செய்தி வந்தது. காத்தவராயன் அதிர்ச்சியில் உறைந்தார். அன்ன ஆகாரமின்றி மூன்று நாட்கள் அப்படியே கிடந்தார். அவர் கண்களில் கண்ணீர் வழிந்தபடி இருந்தது. இந்தத் தேசத்தைக் காப்பாற்ற இனி யார் இருக்கிறார்கள் என்கிற கவலையில் மூழ்கினார். அந்த மரணம் ஒரு பிடியை இழந்த நிலைக்கு அவரைத் தள்ளிவிட்டது. மூன்றாவது அறுவடைக்கு நெல் அளந்து வாங்க அவர் இல்லை. காசம் முற்றி இறந்து விட்டார். முத்துசாமிக் கவுண்டர்தான் கூட இருந்து அடக்கம் செய்தார்.

பள்ளிக் கூடம் போய்க் கொண்டிருந்த சத்திய சீலனுக்குப் படிப்பைத் தவிர ஆட்டங்களில்தான் ஆர்வம் இருந்தது. தான்

பார்த்த கூத்துக்களில் நடித்த பாத்திரங்களின் பாடல்களைப் பாடிக் கொண்டே நடிப்பதில் அவன் அசாத்திய திறமை கொண்டிருந்தான். பல்லை உடைக்கிற அக்கூத்துப் பாடல்கள் அந்தச் சின்ன மூளையில் கூட எளிதாகப் பதிந்தன. காத்த வராயனின் மரணத்திற்குப் பிறகு நூலைந்து வருஷங்கள் மட்டுமே பள்ளிக்கூடம் சென்று கொண்டிருந்தான் சத்திய சீலன். அதற்குப்பின் தன் படிப்புக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தான். காலில் சலங்கை கட்டி ஆடவேண்டும் என்கிற ஆர்வம் அடக்க முடியாததாய் இருந்தது. காலை நேரத்தில் சிவகாமியம்மாவிற்கு ஒத்தாசை செய்ததுபோக அவன் அக்கம்பக்கக் கிராமங்களில் கூத்து நடக்கும் விவரங்களைச் சேகரிப்பதில் மும்முரமாய் இருந்தான். தாதம்பாளையம் சொக்கலிங்கக் கவுண்டரின் குழுதான் சுற்று வட்டாரங்களில் பிரதானமாக ஆடிக் கொண்டிருந்தது. அதில் சேர்வதைத்தான் அவன் லட்சியமாய்க் கொண்டிருந்தான். ஆனால் அம்மாவை நினைத்து நினைத்துத்தான் மறுகிக் கொண்டிருந்தான். அம்மாவைக் காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பு தனக்குத்தான் இருப்பதாகச் சிற்சில சமயங்களில் அவன் மனசுக்குள் சொல்லிக் கொள்வான். மாடுகள் பின்னால் அலைந்து சாணம் பொறுக்கி வந்து வறட்டி தட்டவோ, அம்மாவுக்கு உதவியாக நெல்குத்திக் கொடுக்கவோ தான் பிறக்கவில்லையென்று அவன் மனம் சமிக்கை கொடுத்தபடி இருந்தது. தான் பெரிய ஆட்டக்காரன் என்கிற எண்ணம்தான் அவனை இயக்கிக் கொண்டிருந்தது. உலகமே பார்த்துப் புகழ வேண்டிய ஒரு ஆட்டக்காரன் வெறுமனே சாணம் அள்ளிப் பிழைப்பதில் சந்தோஷப்பட்டு விடக் கூடாது என்று முடிவெடுத்து ஊரை விட்டுக் கிளம்பினான். தாதம் பாளையத்துக் குழுவில் அவளைச் சேர்த்துக் கொள்ள மறுத்தார்கள். “ரொம்ப சின்ன வயசா இருக்கியே” என்று காரணம் சொன்னார்கள். அந்த வயசுக்கேற்ற மாதிரி தன் குழுவில் எந்தப் பாத்திரமும்

166 / பாவண்ணன்

இல்லையென்றும் ஏழெட்டு வருஷ காலம் எடுபிடியாக வேலை பார்த்த பிறகு வேண்டுமானால் பாத்திரங்கள் கொடுப்பதுபற்றி யோசிக்கலாம் என்றும் சொன்னார். அந்த யோசனையை அவனால் ஏற்க முடியவில்லை. மறுத்து விட்டான். ஒருவேளை சோறுபோட்டு “வேணுமின்னா காஞ்சிபுரம் பக்கம் போய்ப்பாரு. அங்கதான் பாய்ஸ் கம்பெனிங்க நாடகம் போடறாங்க. அங்க எடுத்தாலும் எடுப் பாங்க” என்று சொல்லி அனுப்பினார் அவர். காஞ்சிபுரம் எந்தத்திசை என்று கூட அவனுக்குத் தெரிய வில்லை. ஆனால் நடிகனாகிற லட்சியத்தில் இருந்து சிறிதும் பின் வாங்கவோ அல்லது விலகவோ அவன் மனம் விரும்பவில்லை. அதற்கான தகுதி தனக்கு முற்றிலும் இருக்கிறது எனவும் எல்லாப் பிரச்சனைகளும் தடைகளும் தற்காலிகமானவை எனவும் உறுதியாய் நம்பினான். தாதம்பாளையத்தில் இருந்து கால் நடையாகவே விழுப்புரம் வந்து சேர்ந்தான். அந்த இரவு ஸ்டேஷனுக்குப் பக்கத்தில் படுத்துக் கொண்டான். தூங்கி எழுந்தபோது இரண்டு லாரிகளில் வாழைத்தார்கள் அடுக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். இவனும் ஓடிப்போய் ஒரு கை கொடுத்தான். லாரிக்காரர்கள் ஒரு டீ வாங்கிக் கொடுத்தார்கள். “எந்த ஊருடா நீ?” என்று டிரைவர் கேட்டான். அவன் உடம்பில் இருந்து வியர்வை நெடி அடித் தது. “வளவனூருங்க” என்றான் சத்தியசீலன். “இங்க எதுக்குடா வந்து படுத்து கிட்டிருக்கே?” என்று அடுத்துக் கேட்டான் டிரைவர். சட்டென்று குரல் கம்மியவனாக “அனாதைங்க நானு. காஞ்சி புரத்துல ஒரு அத்த இருக்குது, அங்க போவனும்” என்றான் சத்தியசீலன். அழத்தொடங்கி யவன் போலக் காணப்பட்டான். டிரைவர் எந்த உணர்ச்சியையும் காட்டாமல் மௌனமாய் டீ குடித்தான். சத்தியசீலன் மேலும் தேம்பியபடி இருந்தான். டிரைவர் அவனிடம் ஓரணாவைக் கொடுத்து, “போய் ஒரு கட்டு பீடி வாங்கியா” என்றான். பணிவுடன்

அதை வாங்கிக் கொண்ட சத்தியசீலன் கண்களைத் துடைத்தபடி தொலைவில் இருந்த கடையைப் பார்த்து ஓடினான். சிறிது நேரத்துக்குப் பின்பு திரும்பிவந்து பீடிக்கட்டை அவனிடம் கொடுத்துவிட்டு தலை குனிந்து கொண்டான். இடையில் அவன் ஏற்கனவே ஒரு பீடியைப் பற்ற வைத்திருந்தான். அந்தப் புதிய கட்டை எடுத்துப் பைக்குள் வைத்துக் கொண்டான். வாழையின் மணத்தை மீறி வியர்வை நெடியும் பீடிப்புகை நெடியும் காட்டமாய்த் தாக்கியது. பீடித்துண்டை வீசி எறிந்த டிரைவர் அவன்பக்கம் மீண்டும் திரும்பி "உன் பேரு என்ன?" என்றான்.

"சத்திய சீலன்"

அவனுக்கு ஒரு கணம் எதுவும் புரியவில்லை. மீண்டும் அவளைப் பார்த்து "என்ன சொன்னே?" என்று கேட்டான்.

"சத்தியசீலன்"

"இது என்னடா பேரு. யாரு வச்சது?"

"அப்பா வச்ச பேருங்க, அவரு பெரிய தியாகி"

அதற்கு அவன் எந்தப் பதிலும் சொல்லவில்லை. வெறுமனே "ம்ம்" என்றான். கடையில் "வண்டி செங்கல் பட்டு போவது. ஏறிக்கோ, அங்கேர்ந்து எந்த வண்டியாவது காஞ்சிபுரம் போவும். பாத்து ஏத்தி உடறேன்" என்றான் டிரைவர். சத்தியசீலன் தலையை அசைத்துச் சம்மதத்தைத் தெரிவித்தபடி ஏறிக்கொண்டான். தன் முதல் நடிப்பு வெற்றி ஈட்டித் தந்ததை எண்ணி அவன் புளகாங்கிதம் அடைந்தான். அந்தப் பூரிப்பின் துளி கூட வெளியே தெரியாமல் இருப்ப தில்தான் தன் பூரண வெற்றி இருப்பதாய் நினைத்தான்.

சாயங்காலமாய் அவன் காஞ்சிபுரம் வந்து சேர்ந்தான். பாய்ஸ் கம்பெனி பற்றி அங்கங்கே விசாரித்தான்.

168 / பாவண்ணன்

இடவிரவரங்கள் குழம்பின. எப்படியோ அக்கம்பெனியின் நாடகம் நடக்கிற இடத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான். நாடகத்துக்கு டிக்கட் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். வெளியே நின்று போஸ்டரைப் படித்தான். சங்கரதாஸ் சுவாமிகளின் 'மனோகரா', அந்த போஸ்டுக்கு அருகிலேயே உட்கார்ந்து கொண்டான். பசியின்களைப்பு அவன் முகத்தைப் பரிதாபமாகக் காட்டியது. போகிற வருகிறவர்களையே பார்த்தபடி இருந்தான். இருட்டிக் கொண்டிருந்தது. யாரோ ஒருவன் அவன் பிச்சைக்காக உட்கார்ந்து இருப்பதாக நினைத்துக் காலணாவைப் போட்டார். முதலில் அவனுக்குப் பகீர் என்றது. கொஞ்சம் அருவருப்பாகவும் இருந்தது. அடுத்த கணமே தன் பசியை நினைத்து அமைதியானான். அரைமணி நேரத்தில் நாடகம் ஆரம்பிக்கிறபோது சில காலணாக்கள் நிறைந்திருந்தன. உடனே அவன் ஒரு புதிய பிரச்சனைக்கு ஆளானான். சாப்பாடா அல்லது நாடகமா என்கிற கேள்வி அவனைக் குடைந்தது. இறுதியில் சில்லறைகளையெல்லாம் கௌண்ட்டரில் கொடுத்துவிட்டு டிக்கட் வாங்கிக் கொண்டு கொட்டகைக்குள் போனான்.

அந்த நாடகம் அவனது வாழ்வில் மறக்க முடியாத அனுபவமாக இருந்தது. ஒவ்வொரு காட்சியும் ஆழமாய்ப் பதிந்து விட்டது. எல்லாமே அவன் வயதுப் பிள்ளைகள். அவர்கள் பேசி நடிக்கும் விதம் ஆச்சரியமாக இருந்தது. நாடகம் முடிந்தபிறகு நாடகக் குழுவின் தலைவரைச் சந்தித்து அவர் காலில் விழுந்து தனது விருப்பத்தைச் சொன்னான். வெற்றிலைச்சாறு வழியும் வாயோடு அண்ணாந்து பார்த்தபடி அவனைப் "போ..போ" என்றார் அவர். அவன் போக வில்லை. அன்றைய நாடகக் கதை வசனத்தை மனசில் பதிந்த அளவு பேசி நடித்துக் காட்டினான். அவர் ஆச்சரியத்தில் புருவத்தை உயர்த்தினார். ஓர் ஆளைப் பார்த்து "மொதல்ல இவனுக்கு சாப்பட ஏதாச்சிம் குடு" என்று அனுப்பி வைத்தார்.

மறுநாள் ஊர் விவரத்தையெல்லாம் விசாரித்த பிறகு சேர்த்துக் கொண்டார். இடம் நிரந்தரம் என்றான பிறகு அவன் ஊர்ப்பக்கம் வருவதையே விட்டுவிட்டான். எப்போதாவது அம்மாவுக்குப் பணம் அனுப்பினான். காலம் சந்தோஷமாய்க் கழிந்தபடி இருந்தது. ஆள் மெல்ல மெல்ல வளர்ந்து வாலிபனானான். உதடுகளுக்கு மேல் கருமை பூசியது போல மீசை படர்ந்தது. குரல் உடைந்தது. மகரக்கட்டு என்றார்கள். அத்துடன் அவனது மேடையேற்றம் முடிந்துவிட்டது. நடிப்பைத் தவிர வேறு வேலைகளுக்கு உதவி செய்பவனானான். அவன் கவனம் மெதுவாகத் திரைப்படத்தின்மேல் பதிந்தது. சிவாஜி கணேசனின் நடிப்பு அவனுக்கு ஆதர்சமாக இருந்தது. பல ஸ்டுடியோக்கள் ஏறி இறங்கினான். அவன் குரலே அவனுக்கு எதிரியாக இருந்தது. வாய்ப்புகளுக்காக அலைவதும் எதிர்பார்ப்பதுமே அவனது வாழ்க்கையாயிற்று. சென்னைத் தெருக்களில் அவன் அனாதைபோல அலைந்தான். எல்லா ஸ்டுடியோக்களும் அவனை நிராகரித்தன, யாரோ ஒருவன், "ஆளுதா வாட்ட சாட்டமா இருக்கறியே, சண்டை கத்துக்கோ" என்று சொன்னான். அவன் உடனே ஒரு ஸ்டண்ட் மாஸ்டரிடம் சேர்ந்தான். போரிடும் ஆயிரம் படைவீரர்கள் அல்லது கதாநாயக னோடு மோதும் வில்லக் கோஷ்டியினரில் ஒருவனாக அவன் இருந்தான். பேச்சு இல்லை. நடிப்பும் இல்லை. திரையில் அரைக்கணத்துக்கும் குறைவான நேரத்தில் முகமோ அல்லது முதுகோ வந்துபோகும். அவ்வளவுதான். தனது லட்சிய வாழ்வு தவிடுபொடியாகிவிட்டதில் பெரிதும் துக்கப் பட்டான் அவன். மோசமான ஒரு அவமானத்துக்கு ஆளானது போல சதாகாலமும் அவன் நெஞ்சில் ஒரு தவிப்பு குடி கொண்டது. அதைச் சிரித்துச் சிரித்துப் பேசி ஆற்றிக் கொண்டான். நாளாக நாளாக ஒரு நாடகத்தின் பல காட்சிகளாக எல்லாவற்றையும் ஏற்றுக் கொள்கிற மனநிலை வந்துவிட்டது. அவன் வயது முப்பதைத் தொட்ட நேரம் அது.

170 / பாவண்ணன்

அவுட்டோர் ஷூட்டிங் ஒன்றை முடித்துக் கொண்டு வந்தபோதுதான் அவனுக்குத் தன் அம்மாவின் மரணச் செய்தி கிடைத்தது. மரணம் நாலு நாட்களுக்கு முன்பேயே நிகழ்ந்திருந்தது. அவசரமாய் வண்டி பிடித்து ஊருக்கு வந்தான். முத்துசாமிக் கவுண்டர்தான் சவ அடக்கத்தைச் செய்திருந்தார். தனக்கும் சரி, தன் தந்தைக்கும் சரி, தம்மைப் பெற்ற தாய்க்குக் கொள்ளி வைக்கிற பாக்கியம் கூட இல்லாமல் போய்விட்டது என்று சொல்லி அழுதான். அவனுக்குத் தன்னால் ஆனமட்டும் ஆறுதல் சொல்லித் தன் வீட்டிலேயே தங்க வைத்திருந்தார் கவுண்டர். அவர் முகத்தில் முன்பு பார்த்ததைவிட முதுமை கூடி இருப்பதைக் கவனித்தான் அவன். வீட்டின் அமைப்பும் மாறிப் பெரிதாக இருந்தது. ஆறுமுகம் பெரியப்பாவுக்கு கைகால் துவண்டு பேச்சு வராமல் போய் இருந்தது. அவரை நினைத்து வருத்தப் படுவதா, தன்னை நினைத்து வருத்தப்படுவதா என்று தெரியவில்லை அவனுக்கு. இரவுச் சாப்பாடு முடிந்தபிறகு சத்தியசீலனை அறைக்குக் கூப்பிட்ட தாத்தா “இங்கயே தங்கிக்க நீ. இவ்ளோ நாளு சினிமா நாடகமின்னு சுத்தனது போதும். ஒரு காணி நெலம் இருக்குதுல்ல, அது போதும். பேசாம விவசாயத்த பாரு” என்றார். “விவசாயத்துல எனக்கு என்ன தாத்தா தெரியும்?” என்ற சத்தியசீலனின் குரல் உடைந்திருந்தது. “பொறக்கும் போதே ஒலகத்துல ஒவ்வொருத்தனும் கத்துக்கிட்டா பொறக்கறான்? கத்துக்கிட்டா கழுத தன்னால வருது. பேசாம நீ ஆரம்பி. நா பாத்துக்கறன்” என்று கண்டிப்பான குரலில் அவர் சொன்னார்.

அவர்க்கு இறைத்தது. வேகமாய்ப் பேச முடியவில்லை. எந்தப் பதிலும் சொல்லாமல் அவன் தரையையே பார்த்திருந்தான்.

“என்னடா முழிக்கற?”

“வேணாம் தாத்தா... எனக்குத் தெரியாத வேலய செய்யச் சொல்லாதீங்க...”

“நான்தான் கூட நிக்கறேன்னு சொல்றனில்ல”

“இல்ல தாத்தா. எனக்கு கத்துக்க மனசில்ல, அந்த பாழாய் போன சினிமாதான்னு ஆய்ஞ்ச்சி என் தலயெழுத்து. எல்லாத்தயும் நீங்களே பாத்துக்கிடுங்க”

சத்தியசீலன் அவரைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

“வெக்கம் கெட்ட சிரிப்பு சிரிக்காதடா. முண்டம். எதுக்கும் ஓடம்பு வளையாத பசங்கடா நீங்க..”

அதற்கும் சிரித்தான் அவன். “இல்ல தாத்தா. நல்லாவே வளையும் எனக்கு” என்று குனிந்து நிமிர்ந்தான். அக்கோபத்திலும் அவர்க்குச் சிரிப்பு வந்தது. “பைத்தியமா இருக்கியேடா, எப்படித்தான் பொழைக்கப் போறியோ” என்று பெருமூச்சு விட்டார். “அதுக்குத்தான் நீங்க இருக்கிங்களே” என்றபடி சத்தியசீலன் சிரிக்க ஆரம்பித்தான். சிரிப்பே இல்லாமல் நாலு நாளாக கட்டிப் போட்டமாதிரி இருந்தது. அக்கணத்தில் எல்லாக் கட்டுகளும் அறுந்துவிழ மனம் விட்டுச் சிரித்துவிட வேண்டும் போல இருந்தது. தாத்தாவின் சாமர்த்தியம் எதுவும் அவனிடம் பலிக்கவில்லை. அவன் நழுவி நழுவி ஓடத்தான் பார்த்தான். கடைசியில், “இங்க பாரு, ஒழுங்கா நெலத்தப் பாத்துட்டிருந்தா ஒனக்கு ஒரு நல்ல பொண்ணா தேடி கட்டி வய்ப்பேன். ஒன் வயசல அவனவனுக்கு ரெண்டு புள்ள பொறந்திடுச்சி, போய்ப் பாரு” என்றார். அடுத்த கணமே அவன் சிரிப்புடன், “ஐயோ, தாத்தா, எனக்கு கல்யாணமும் வேணாம். இந்த விவசாயமும் வேணாம். ஆள உடுங்க” என்று கையெடுத்துக் கும்பிட்டான். தாத்தா தலையில் அடித்துக் கொண்டார்.

172 / பாவண்ணன்

சிவகாமியின் காரியம் முடிந்தபிறகு சத்தியசீலன் தாத்தாவுக்குக் கிரயப் பத்திரம் எழுதிக்கொடுத்தான். தாத்தா அவனுக்குப் பணம் கொடுத்தார். வாங்க மறுத்தான் அவன். ஆனாலும் தாத்தா அவன் பைக்குள் வைத்து விட்டார். வீட்டையும் யாருக்காவது விற்றுவிடலாம் என்று சொன்னான் சத்தியசீலன். "என்னிக்காவது கல்யாணம் செஞ்சிக்கு வந்து இருக்கறதுக்குன்னாவது ஒரு ஊடு இருக்கட்டும் போ" என்று தாத்தா தடுத்து விட்டார். "எந்த மெட்ராஸ்காரி இந்த குப்பக் காட்டுல வந்து இருப்பா தாத்தா?" என்று சிரித்தான் சத்திய சீலன். எல்லாரும் சிரித்தார்கள். தாத்தா சிரிக்கவில்லை. "நம்ம மண்ணு மேல் நமக்கே மரியாத இல்லன்னா அடுத்த வங்களுக்கு மட்டும் எப்பிடாவரும்? என்றார் அவர். "நாமளே குப்பக்காடுன்னு சொன்னா, அடுத்தவன் சொல்ல எவ்வளவு நேரமாவும்?. என்னிக்கா இருந்தாலும் இதுதான் ஊரு, அத மறக்காத. நீயும் என் பேரன் மாதிரிதா. வந்து போய்ட்டு இரு" என்றார். வாயடைத்து நின்றான் சத்தியசீலன்.

மறுநாள் பணத்தோடு வண்டி ஏறியபோது மனசு ஒரு மாதிரி குழம்பியது. பிறகு சென்னையின் வேகம் மெல்ல மெல்ல அவனைத் தன் வழிக்கு மாற்றிக் கொண்டது. சினி மாவில் கத்திச் சண்டைக் காலம் ஓய்ந்து புதுமாதிரியான சண்டைகள் முளைத்தன. அவன் அவற்றையும் கற்றுக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. எல்லா மாஸ்டர்களிடமும் அவனுக்கு நல்ல பரிச்சயம் இருந்தது. எனவே தொழிலுக்குக் குறைவில்லை. உள்ளூர் வெளியூர் என்று அலைந்தபடி இருந்தான். வருஷங்கள் அவனுக்கு நாள்களைப் போல ஓடின.

எப்போதாவது இந்த உலகில் தனக்கு யாரும் இல்லை என்கிற ஏக்கம் வரும். காங்கிரஸ் காத்தவராயக் கவுண்டரின் வம்சம் தன்னோடு முற்றுப் பெறப் போகிறது என்று சொல்லிப்பார்ப்பான். அது கொஞ்சம் வருத்தமாய்த்தான் இருக்கும். அப்பாவைக் காங்கிரஸ் மறந்து விட்டது. உலகமும்

மறந்துவிட்டது. அவருக்கு வம்சம் வளர்ந்து என்ன ஆகப் போகிறது என்று கசப்பான சிரிப்பு மனசின் அடியிலிருந்து எழும். மன அழுத்தம் அதிகமாகும் போதெல்லாம் நுங்கம் பாக்கத்தில் வனிதா வீட்டுக்குச் சென்று வந்தான்.

வருஷத்துக்கு ஒருதரம் ஊருக்குச் சென்றிருக்கும்போது தாத்தா அவனது திருமணத்தைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்காமல் இருக்க மாட்டார். ஒரு கணம் அவனையும் சபலம் கலக்கும். மறுகணமே தலையை குலுக்கிச் சிரித்து விட்டு மறுத்து விடுவான்.

பாண்டிச்சேரிக்குப் பக்கத்தில் படப்பிடிப்புக்காக வந்த போதுதான் அவனுக்குச் செய்தி கிடைத்தது. ஷூட்டிங் பார்க்க வந்தவர்களில் ஒருவன் அருகில் நெருங்கி “வளவனூரு தான நீங்க?” என்றான். தன் ஊரின் பெயர் உச்சரிக்கப் பட்டதுமே அவன் முகம் பிரகாசமானது. சிரித்தான். அதற்குள் அடுத்த ஷூட்டிங்கு டைரக்டர் கூப்பிட்டார். அவன் போக வேண்டியிருந்தது. புதியவனை இருக்கச் சொல்லிவிட்டுச் சென்றான். மதியச் சாப்பாட்டு நேரத்திற்குத்தான் ஓய்வு கிடைத்தது. அந்தப் புதியவனையும் பக்கத்தில் அழைத்தான்.

“ஊரு எல்லாரும் எப்படி இருக்காங்க?”

“நல்லாதா இருக்காங்க”

“நானும் வரணும் வரணுமின்னுதான் நெனைக்கறது முடியல. மூணு வருஷம் ஓடிட்டுது. நீங்க எந்த தெரு?”

“சடராமன் கோயில் தெரு”

“கோர்க்காடு முத்துசாமிக் கவுண்டர் தெரிமா ஒங்களுக்கு? எப்படி இருக்காரு அவரு?”

“போன வருஷம் ஹார்ட் அட்டாக் வந்து படுத்துட்டாரு. போய்டும்ன்னுதா எல்லாரும் பேசிக்னாங்க. ஆனா கெழவரு பொழைச்சிட்டாரு.”

174 / பாவண்ணன்

அவனுக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

“என்னாச்சி அவருக்கு?”

“ஓங்களுக்கு விஷயமே தெரியாதா. அவுங்க ஓங்களுக்கு எழுதலியா?”

“நெஜமா தெரியாது. சொல்லுங்க என்னாச்சி”

அவன் பதற்றம் கொண்டான். நடுவில் பெண்பார்த்து வைத்துள்ள விவரங்கள் பற்றி நாலைந்து முறை எழுதிய தாத்தாவின் கடிதங்களுக்கு அவன் பதில் எழுதாமல் இருந்தான். அது அவர்களைக் குழப்பி இருக்கக் கூடும் என்று நினைத்தான். அப்புதியவன் சொன்ன தகவல்கள் அவனுக்கு அதிர்ச்சியை அளித்தன. சாப்பிடப் பிடிக்கவில்லை. தனக்கு வந்த பொட்டலத்தை அப்புதியவனிடமே கொடுத்தான். படப்பிடிப்பு முடிந்தபிறகு மாஸ்டரிடமும் டைரக்டரிமும் சொல்லிக்கொண்டு வளவனுருக்குப் பஸ் ஏறி வந்தான். அதற்குள் இருட்டிவிட்டது.

ஊர் ரொம்பவும் மாறி இருந்தது. பஸ் நிற்கிற இடத்தில் நிறைய கட்டி அலுவலர்கள் இருந்தன. சுவர் முழுக்க ஏகப்பட்ட போஸ்டர்கள். சத்திரத்தில் இருந்த ஓட்டல்களில் சினிமாப் பாட்டு அதிர்ந்தது. கடைக்குக் கடை கேட்ட பாட்டுச் சத்தத்தில் எந்தக்கடையில் எந்தப் பாட்டு பாடுகிறது என்பதே குழம்பியது. மெல்ல நடந்து வீட்டை அணுகினான். பக்கத்தில் இருந்த தன் வீட்டின் மீது பார்வை ஓடியது. அதே வேப்பமரம். அதே மேடை. சிவகாமி அம்மா இட்லிக் கடை வைத்திருந்த மேடை. கர்ப்பமான பெண் ஒருத்தி தன் இடுப்பில் இருந்த குழந்தைக்குச் சோறு ஊட்டியபடி வாசலில் நின்றிருந்தாள். இவன் பார்ப்பதைக் கவனித்துவிட்டு வெடுக்கென்று கதவைத் தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே சென்றாள்.

தள்ளுகதவைத் தள்ளிக் கொண்டு மல்லிகைப் பந்தலூடே நடந்து தாத்தாவின் வீட்டை நெருங்கி அழைப்பு மணியை அழுத்திவிட்டுக் காத்திருந்தான். அவன் இதயம் வேகமாய்த் துடிக்கத் தொடங்கியது. தனலட்சுமிதான் கதவைத் திறந்தான். ஒருகணம் முதலில் திகைத்து மறுகணம் அடையாளம் கண்டு கொண்டாள். “வாப்பா” என்றாள். அவன் உள்ளே நுழைந்து “தாத்தா..” என்றான். “வாப்பா” என்று மறுபடியும் சொன்னபடி தாத்தாவின் அறைக்குள் அழைத்துச் சென்றாள் தனலட்சுமி. கட்டிலில் உட்கார்ந்திருந்த தாத்தாவைப் பார்த்துச் சிரித்தான் சத்தியசீலன்.

“வாடா...இப்பத்தான் வழி தெரிஞ்சிதா. எத்தன வருஷமாச்சி ஒன்னப்பாத்து” என்றார். அவர் முகத்தில் விரக்தியான சிரிப்பு படர்ந்தது.

“இப்பத்தான் மூணு வருஷமாச்சி தாத்தா...” என்று சிரித்தான் சத்தியசீலன். தாத்தாவின் அருகில் இருந்த கணத்தில் அவனுக்கு மனம் சுமைகள் ஏதுமற்று மிதப்பதுபோல இருந்தது. “ஏன்டா எத்தன கடுதாசி போட்டேன் ஒனக்கு. ஒன்னுக்காவது பதில் எழுதினியாடா...” என்று கேட்டார் தாத்தா.

“ரொம்பப் பிசி தாத்தா நானு. எப்பபாரு ரஜினியோட சண்ட கமலோட சண்ட..ஜெய்சங்கரோட சண்ட..ஒரு நிமிஷம் ஓய்வு கெடையாது. அசந்து ஒக்காந்தா போதும், யாராச்சிம் சண்டைக்கு கூப்புட்டுடறாங்க. என்ன செய்யறது தாத்தா?”

தனலட்சுமியும் நாவாம்பாளும் கதவருகில் நின்று சிரித்தார்கள். அவன் பேசும் விதமே அவர்களுக்குச் சிரிப்பு மூட்டியது.

176 / பாவண்ணன்

“என்ன தாத்தா மிஷின் ரிப்பேராய்டுச்சாமே, கேள்விப் பட்டேன்..” என்று இழுத்தபடி அவர் கையைப் பிடித்தான். உதட்டில் நழுட்டுச் சிரிப்பு நெளிந்தது.

“இது என்ன இரும்பால அடிச்ச மிஷினாடா ஒடிக் கிட்டே இருக்க, எலும்பும் தோலும் தான. வயசானா சக்தி கொறையறது சகஜம் தான்டா..”

“ஒங்களுக்கு வயசாய்டுச்சின்னு சொன்னா யார் தாத்தா நம்புவாங்க?. இப்ப மமிட்டிய புடிச்சாக்கூட நிமிராம அரக்காணி நெலத்துக்கு அண்ட கழிச்சிட மாட்டிங்க. நீங்க மட்டும் ஒரு வார்த்த சொன்னா போதுமே, எத்தன பொண்ணுங்க வருவாங்க தெரியுமா?..”

“ஆமாமா..” என்று சிரித்தார்கள் பெண்கள். சக்கர நாற்காலியைத் தள்ளிக்கொண்டு ஆறுமுகமும் அங்கு வந்துவிட்டான். பொக்கைவாயைத் திறந்து கிழவரும் சிரித்தார்.

“வயசுப்புள்ள நீயே இப்படி விட்டேத்தியா சுத்தும் போது, எனக்குத்தானா பொண்ணுங்க கேக்குது..”

“இப்ப பொண்ணுங்களுக்கு வயசானவங்களக் கண்டாத்தான் ஒரு கிக் தாத்தா..என்னமாதிரி ஆளுங்களளாம் புடிக்கறதில்ல..”

“படவா..ரொம்ப தெரிஞ்சவன்மாரி பேசறான் பாரு..” என்று அவன் தோளில் தட்டினார் தாத்தா..

மீண்டும் சிரிப்பு எழுந்தது. “ஏம்பா..சினிமாவலதான இருக்கற நீ. அங்கயே ஒனக்குத் தோதா ஒரு பொண்ணபாத்து கட்டிக்கலாமில்ல ” என்று அவனைப் பார்த்துக் கேட்டாள் தனலட்சுமி.

“சினிமாவுலியா, சரியா போச்சு போங்க. நா குடுக்கற ஒதைய பாத்து அவளவளும் அங்க வயிறு கலங்கிப் போய் கெடக்கறாளுங்க. அவளுங்களா என்ன கட்டிக்கு வாளுங்க...?”

“அவ்ளோ பெரிய சண்டைக்காரனா நீ?”

“என்ன கேள்வி கேட்டுட்டிங்க..பெரீம்மா. ரஜினி இல்ல ரஜினி, அவருக்கும் எனக்கும் ஒரு நாளு சண்டை. அவரு ஒதைக்கற மாதிரி சின். அது முடிஞ்சிடுச்சி. அடுத்து நா ஒதைக்கணும் அவர. ரிகர்சல் முடிஞ்சி டேக் எடுக்கறாங்க. நான் விர்னு போயி அவர் மூஞ்சிக்கு நேரா கால நீட்டணும். என் காலு அவர் மூஞ்சிகிட்ட போவும்போது அவர் தாடய திருப்பணும். அப்பிதான் சொல்லி வச்சிருந்தாங்க. அவரு திரும்பல. ஒரு செக்கண்டுதான். ரத்தம்ன்னா ரத்தம். அவ்ளோ ரத்தம். மூக்கு கிழிஞ்சிடுச்சின்னா நீங்களே பாத்துக் கங்களேன்...”

அந்தச் சூழலையே சிரிப்பு மயமாக்கிக் கொண்டிருந்தான் சத்தியசீலன். தனலட்சுமி அவனை அழைத்துக் கொண்டுபோய் சாப்பாடு போட்டாள். அவன் சாப்பிடும் போது பழைய கதையை எல்லாம் சொன்னாள். துரைசாமியை நினைக்கச் சத்தியசீலனுக்கு வருத்தமாக இருந்தது.

சாப்பாட்டுக்குப்பிறகு மீண்டும் தாத்தாவின் அறையில் கூடினார்கள். தாத்தா சத்தியசீலனைப் பார்த்து “இன்னம் எத்தன நாளுடா இப்படியே இருக்கப்போற..பொண்டாட்டி புள்ளையோட இருக்கணுமின்னு ஆசயே இல்லயாடா..” என்று பரிவுடன் கேட்டார்.

“இப்படியே இருந்தா ஜாலியா இருக்குது தாத்தா” என்று பேச்சைத் திசை திருப்பினான் சத்தியசீலன்.

178 / பாவண்ணன்

“போடா பைத்தியம் மாதிரி ஓளராத. ஒனக்கு சிவிமா பைத்தியம். வேணாங்கற. அவனுக்கு கட்சி பைத்தியம். இருக்கறவள கொடுமப்படுத்தறான். ஏன்டா இப்படி இருக்கறிங்க...”

“ரொம்ப சிம்பிள் தாத்தா. மூணு மாசமோ ஆறு மாசமோ பயிர் வளர்த்தாதா பலன பாக்க முடியும். அதுவும் காத்து மழை வந்தா அரகொறதான். என் தொழில் அப்படி இல்ல. அன்னன்னிக்கும் காச. ஒரு நாளைக்கு எவ்ளோ தெரியுமா. ஆயிரம் ரூபா, ஒரு காணில பயிர் வச்சி அறுத்தா எவ்ளோ கெடைக்கும்? நாப்பது மூட்டை கெடைக்குமா. மூட்டைக்கு ஐந்நூறு ரூபா போட்டாலும் என்னா வரும்? இருபதாயிரம், அவ்ளோதான். அதுவும் ஆறுமாசம் கழிச்சி. செலவு போவ பத்தாயிரம் மிஞ்சுமா கைல?. நா பத்து சண்ட போட்டா பத்தாயிரம் கையில..”

“பணம் பணம்ன்னு அலஞ்சா சோத்துக்கு என்ன பண்ணுவ?”

“அதான் கடையில இருக்குதே”

“வெளைக்கறவனே இல்லன்னா, விக்கறவன் எங்கேர்ந்துடா கொண்டாருவான்..?”

“அது கவுர்மென்ட் கவல தாத்தா”

“போடா முட்டாள்” என்று அவர் சலித்துக் கொண்டார். அசட்டுச் சிரிப்போடு ஒவ்வொருவராய் எழுந்து போய்ப் படுத்துக் கொண்டார்கள்.

கருக்கலிலேயே எழுந்து குளித்துவிட்டுத் தயாரான சத்தியசீலன் பெட்டியோடு தாத்தாவின் அறைக்குள் வந்து எழுப்பினான்.

“நா கெளம்பறேன் தாத்தா, ஏழு மணிக்கே ஷூட்டிங் இருக்குது..”

“பாத்து ஜாக்கிரதயா இருடா, ஓடம்ப ஒழுங்கா பாத்துக்கோ..”

“சரிங்க தாத்தா”

“அடிக்கடி வந்துட்டு போய்ட்டிரு..”

சத்தியசீலனுக்குக் கண்கள் கலங்கின.

“தாத்தா...நா ஒன்னு சொல்வேன். கோவிச்சிக்க மாட்டிங்களே”

“என்னடா...”

“எனக்கு ஒரு பொண்ணப் பாரு தாத்தா... வரதைக்குள்ள கல்யாணத்த முடிச்சிர்லாம்.”

தாத்தாவால் நம்ப முடியவில்லை. உணர்ச்சி வசப்பட்டு எழுந்தார். “அடேய்” என்று ஆனந்தத்தோடு அழைத்தார். அவனே அவர் எழுந்து நிற்க உதவி செய்தான்.

“ஆமா தாத்தா. நெஜமாத்தான் சொல்றேன். நல்ல பொண்ணா பாருங்க...ரொம்ப சின்ன பொண்ணா வேணாம். எனக்கு நாப்பத்து நாலு ஆவுது தாத்தா. அதுக்குத் தகுந்தமாதிரி பாருங்க.”

அவர் அவனைத் தொட்டுக் கொள்கொளத்த தன் கைகளால் அழுத்தினார். அவர் உள்ளங்கை பட்டபோது தோள் சிலிர்த்தது.

“அடுத்த மாசமே உனக்கு எழுதறன். போய்வாடா...”

“ஆனா கட்டிகிட்டு இங்க இருக்கமாட்டேன். மெட் ராஸ்க்குத்தான் போவேன். இன்னம் ஒரு அஞ்சு வருஷம் ஓடம்பு தாங்கும். அதுவரிக்கும் சினிமாதான். அப்பறம் வந்து அரக்காணியோ, ஒரு காணியோ வச்சிகிட்டு நீங்கசொல்றமாரி பயிர் செய்யறேன் தாத்தா...”

180 / பாவண்ணன்

“மகாராஜனா செய் ராஜா..”

சத்தியசீலன் திரும்பி நடந்தான். தாத்தா மெல்ல நடந்து அவனோடு வாசல்வரை சென்றார். மல்லிகையின் மணம் நெஞ்சில் நிறைந்தது. தள்ளுகதவு வரைக்கும் அவன் நடந்து செல்வது தெரிந்தது. அப்புறம் கருக்கலில் மூழ்கிப்போனான்.

பதினேழு

மாட்டுக் கொட்டகைக்குப் பக்கத்தில் வேப்ப மரத்தடியில் உட்கார்ந்திருந்தாள் தளலட்சுமி. வேதனையும் கோபமும் அவள் மனசுக்குள் குமுறிக் கொண்டிருந்தன. நான்கு தெரு தள்ளி துரைசாமியின் கிரகப்பிரவேசம் நடந்து கொண்டிருந்தது. ஊரே அந்தத் திசையில் திரண்டு போய் வந்தபடி இருந்தது. திரும்புகிறவர்களுக்கெல்லாம் “எவ்ளோ கூட்டம்...எவ்ளோ கூட்டம்” என்று அதிசயிப்பது காதில் கேட்டது.

“தலைவர பாத்தியாடி...எவ்ளோ அழகா இருக்காரு”

“அன்னிக்கு பாத்தமாதிரியே இருக்காருடி”

“தொரசாமி கெட்டிக்காரன்டி. தலைவர ஊருக்கே கூப்டாந்துட்டான். நூறு நாத்தியம்பது காராவது இருக்கு மில்ல. எல்லாம் சாராயக் காசுடி, அதான் தண்ணியா ஓடுது”

“பாத்துட்டே இருடி. அடுத்த தபா அவன்தான் எம்.எல்.ஏ.”

“வந்து கிழிச்சான் போடி...பெத்தவளயே ஏன்னு கேக்க நாதியில்லயாம். அவன் எம்.எல்.ஏ.வாயி மத்தவங்களயா கேக்கப் போறான்.”

காதுபடப் பேசிவிட்டுப் போகிற வார்த்தைகளை அவளால் சகித்துக்கொள்ள முடியவில்லை. ஒவ்வொரு

வார்த்தையும் அவள் நெஞ்சில் முள் தைப்பது போலத் தைத்து வேதனைப்படுத்தியது. ஊருக்கெல்லாம் அழைப்புத் தந்தவன் பெற்ற தாயை “வா” என்று அழைக்கவில்லை. அதுதான் அவளுக்குள் கொதிப்பேற்றி விட்டது. வாசலில் நிற்கமுடிய வில்லை. வருகிறவர்கள் அவளைப் பார்த்து “ஏங்க்கா, நீ வரலையா?” என்று கேட்கிற கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. கதவைச் சாத்திக் கொண்டு பின்பக்கம் வந்து விட்டாள்.

தன்னை யாரும் பொருட்படுத்தவில்லை என்கிற விஷயத்தை அவளால் தாங்க முடியவில்லை. வேறு எதைப் பற்றியும் மனம் சிந்திக்க மறுத்தது. ஆத்திரம். அவமானம். எரிச்சல். எல்லாமாய்ச் சேர்ந்து அவளை நசுக்கிக் கொண்டிருந்தது. யாரிடமும் சொல்லிக்கொள்ள முடியாத நிலைமை வேறு பாடாய்ப் படுத்தியது. மாமனார் எல்லா வற்றையும் கடந்த மனநிலையில் இருந்தார். அவரைப் பொறுத்தவரையில் துரைசாமியின் மீதிருந்த நம்பிக்கை எல்லாம் ஏற்கனவே உதிர்ந்திருந்தன. ஆனாலும், இவை எல்லாமே அவனது இளமை வேக ஆட்டங்களின் விளைவு என்றும் அவையனைத்தும் சலித்தபிறகு தன் வழிக்குத் திரும்பக் கூடும் என்ற நம்பிக்கையில் இன்னமும் இருக்கிறார் என்றும் அவள் பல சமயங்களில் நினைப்பதுண்டு. தான் அழைக்கப்படாமலேயே ஒரு கிரகப்பிரவேசம் நடந்தேறுவது அவரையும் உள்ளுக்குள் அசைத்துத் தன் ஆசை காரணமாய்க் கொண்டிருந்த அவர் நம்பிக்கையும் தளர்ந்திருக்கும் எனத் தோன்றியது. அவரது ஆழ்ந்த மௌனமே அதற்குச் சாட்சி என்பதை அவளால் சுலபமாய்ப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. அவரிடம் பேசுவது இன்னமும் அவரை நோக்கிப்பதிலேயே முடியும் என நினைத்தாள். அவனது துடுக்குத்தனம், வேகம் இரண்டையும் கண்டு சந்தோஷப்பட்ட தொடக்கக் காலத்தில் அவன் எல்லாரின் நேசத்துக்கும் உரியவனாக இருந்தான்.

182 / பாவண்ணன்

பிற்பாடு அந்த நேரம் குன்றி விடுகிற காரியங்களில் அவனே ஈடுபட்டான். அவனது கட்சி, அரசியல் எதிலுமே யார்க்கும் பங்கில்லை. அவனது சாராயக்கடை யோசனைக்கு எதிர்ப்புக் கிளம்பியதும் அவன் அனைவரையும் விலக்கி விட்டுத் தனியே சென்று தன்னை ஸ்தாபித்துக் கொண்டான். காலம் பூராவும் அவர்களிடமிருந்து கழன்று கொள்ள அவன் காத்திருந்ததைப் போலவும் அத்தருணத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு அவன் நீங்கி விட்டதைப் போலவும்தான் தோன்றியது. இத்தருணத்துக்காகவே அவன் தொடர்ந்து வேஷம் போட்டு வந்த மாதிரி இருந்தது.

வேம்பின் மணம் நெஞ்சு முழுக்கப் படிந்தது. திடுமென அவள் மனம் மரணத்தைப் பற்றி எண்ணத் தொடங்கியது. தன் மரணம் அக்குடும்பத்திற்குள் ஏதாவது சலனத்தை உண்டாக்குமா என்று கேட்டுக் கொண்டாள். மரணத்துக்குப் பிறகாவது தன்னைப் பார்க்கத் துரைசாமி வருவானா என்கிற கேள்விக்கு அவளால் சாதகமான பதிலைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. உயிரோடு இருக்கும்போதே மதிக்காதவன் உயிர்போன பிறகு மதிக்கக் கூடும் என்று நம்பிக்கை கொள்ள எந்த ஆதாரமும் இல்லை. பிள்ளையின் கையால் தனக்குக் கொள்ளி கிடைக்காது என்கிற வேதனையை அவளால் தாங்க இயலவில்லை. மனம் உடைந்து அழத் தொடங்கினாள்.

இளமையில் அவனை வயிற்றில் சுமந்திருந்த காலத்தில் குடும்பத்தில் நிலவிய சந்தோஷம் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. பிறப்பது ஆண் குழந்தையாக இருக்கவேண்டும் என்று எல்லாருமே வேண்டிக் கொண்டார்கள். மைலம் முருகனுக்குப் பிரார்த்தித்துக் கொண்ட அவள் மாமனாரும் மாமியாரும் ஒரு கிருத்திகை தினத்தில் நடந்தேபோய் விசேஷ அர்ச்சனை செய்துவிட்டுத் திரும்பினார்கள். ஆறுமுகத்திடம் எப்போதுமே பாதிமுரட்டுக் குணம். பாதிதான் நல்ல குணம். அவன் கூட

அந்த நாள்களில் அனுசரணையோடு நடந்து கொண்டான். பயிர்வேலை என்று பகல் முழுக்கக் கழனியில் இருந்தான். பல சமயங்களில் இரவு நேரங்களிலும் அவன் கழனிக்கு காட்டிலேயே இருக்கவேண்டி இருந்தது. தனது அன்பைக் காட்டிக் கொள்ள அவனுக்குக் கிடைத்த சந்தர்ப்பங்கள் மிகக்குறைவாகவே இருந்தன. அத்தருணங்களில் அவன் அவளுக்கு எந்தக் குறையுமே வைக்கவில்லை. அவள் ஆனந்தமாக இருக்கும் வகையிலேயே பார்த்து வந்தான். “கவுண்டர்ச்சியம்மா. ஒனக்கு கண்டிப்பா ஆம்பள புள்ளதான். நீ எந்தக் கவலயும் படாத. நோவாம புள்ளயை உருவிடறன். என் விரலுக்கு நீதான் மோதரம் போடணும்”, “இடுப்ப தூக்கி நடக்கறதப்பாத்தாலே எது ஆம்பளப் புள்ள எது பொம்பளப் புள்ளன்னு எனக்குத் தெரியாதா. இந்தக் கையால எத்தன புள்ளய எறக்கிப் போட்டிருப்பன்..”, “ஆம்பளப் புள்ளன் னதும் அம்மா மூஞ்சி என்னமா செவுக்குது பாரு, அந்த ஆத்தா ஒன் சந்தோஷத்துக்கு எந்தக் கொறையும் வய்க்க மாட்டா...கவலப்படாத” என்கிற மருத்துவச்சியின் வார்த்தைகள் அவளுக்குள் பரவசமூட்டின. பல நேரங்களில் தூக்கமிழந்து கனவுகளில் மிதந்தாள். தன்னால் குழந்தைக்கு ஒழுங்காய்ப் பால் தர முடியுமா என்று திடுமென ஒரு சந்தேகம் அவளுக்கு வரும். பருத்துத் திரளும் மார்புகளை ஒருமுறை பார்த்துக் கொள்வாள். மறுகணமே கூச்சம் கொள்வாள். பேறுகாலம் நெருங்க நெருங்க எல்லாரின் கவனமும் அவள்மீதே பதிந்திருந்தன. பயமும் படபடப்பும் அவளை அலைக்கழித்தன. ஆறுமுகத்தைக் கூடவே இருக்கச் சொல்வாள். ஒருகணம் ஆள் இல்லாமல் போனாலும் அவளுக்குப் பயம் வந்துவிடும். அவனைத் தேடி வாசலுக்கும் பின்கட்டுக்கும் நடப்பாள். “ஒரு எடமா உக்காரேன்டி. எதுக்குடி இதுக்கும் அதுக்கும் அலையற” என்று மாமியார் கேட்கும் போது அவளுக்குச் சிரிப்பு வரும். “பசிக்கிற மாதிரி

184 / பாவண்ணன்

இருக்கது. அத்த " என்று மென்று விழுங்குவாள். "அடி கழுத, அத சொல்றதுக்கு இத்தன நடயா " என்று செல்லமாய்க் கண்டித்துவிட்டு சாப்பாடு பரிமாறுவாள். அவளுக்கு இடிலிகள் பிடிக்குமென்று ஒருநாள் இட்லி கூட்டுத் தருவாள். மறுநாள் முறுக்கும் அதிரசமும் கூட்டுத் தருவாள். ஒருமுறை அவள் பலாப்பழம் கேட்டதற்காக மாமனார் பண்ணுட்டிருக்குப் போய் வாங்கி வந்து தந்தார். ஏழாம் மாச இறுதியில் சீமந்தம் நடத்தி அழைத்துப் போகத் தாய் வீட்டிலிருந்து வந்திருந்தார்கள். தடபுடலான வளைகாப்பு. சம்பந்தியிடம் பேசிப் பிரசவத்தை வளவனூரிலேயே வைத்துக் கொள்ளச் சம்மதம் வாங்கி விட்டார் மாமனார். அவள் அப்பாவுக்குச் சற்று வருத்தம்தான். ஆனாலும், "எங்க பொண்ணு மாதிரி பாத்துக்குவம். கவலயே படாதீங்க" என்று மாமனார் வாக்குக் கொடுத்துக் கேட்கும்போது அவரால் தட்ட முடியவில்லை. வளவனூரிலேயே துரைசாமி பிறந்தான்.

சட்டென்று அவள் மனம் குழைந்தது. குழந்தையின் உருண்ட கண்களும் அடர்ந்த புருவமும் வழவழப்பான புருவமும் மென்மையான கன்னங்களும் கருமையும் அவள் நெஞ்சில் எழுந்தன. அடக்க முடியாதபடி கண்ணீர் பொங்கியது. இத்தனை வருஷங்களுக்குப்பிறகு ஏன்தான் இவையெல்லாம் பீறிட்டுக்கொண்டு ஞாபகத்துக்கு வரு கின்றன என்று நினைத்தாள். ஞாபகங்களின் வேதனைகளில் இருந்து தன்னால் தப்பிக்க முடியாததை நினைத்துத் தன்மீதே கோபம் வந்தது. இளமையில் பசி தாங்காத குழந்தை அவன். அவனது அப்பாவைப் போலவே. எந்தக் காரியமாய் இருந்தாலும் போட்டது போட்டபடி வந்து பால் கொடுக்க வேண்டும். அப்போதுதான் அவன் வயிறு அடங்கும். வயிறு நிறைந்ததும் அவன் போடுகிற சத்தம் வேறுவிதமானது. மின்னும் கண்களைச் சுழற்றி ஈர்ர் என்று எச்சில் வழிய ஏதோ குழறுவான். கை கால்களை உதைத்துக்கொண்டு சிரிப்பான்.

அவனுக்குப் பக்கத்தில், அவன் ஆடும் ஆட்டங்களை யெல்லாம் பார்த்தபடி யாராவது ஒருவர் இருக்கவேண்டி வரும். ஆறுமுகத்துக்கு அவனைத் தூக்கி வைத்துக் கொள்ளத் தெரியாது. குனிந்து முட்டி போட்டுக் கொண்டு அவனோடு கொஞ்சிக் கொஞ்சிப் பேசுவான். எல்லா நினைவுகளும் மிதந்து மிதந்து வந்து அவள் மனசை அசைத்தன.

குழந்தை பிறந்த பிறகுதான் பெரிய வீடு கட்டப்பட்டது. பிரசவத்துக்குப் பிறகு ஆறுமுகம் அவளை நெருங்க முடியாமலேயே இருந்தான். குழந்தை பாலுக்கு அழுது கொண்டிருந்தான். அல்லது வயிறு நிறைந்த சந்தோஷத்தில் ஆடிக்கொண்டிருந்தான். இரண்டு சந்தர்ப்பங்களிலும் குழந்தையோடு இருக்க வேண்டி இருந்தது. குழந்தை அசந்து தூங்கும்போது மாமனாரும் மாமியாரும் விழித்திருந்தார்கள். எல்லாரும் அசந்திருந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அவன் அவளை நெருங்கி இருந்த ஒரு இக்கட்டான தருணத்தில் மாமனார் இசகுபிசகாக எழுந்துவிட்டார். தர்மசங்கடமான தருணம் அது. அன்று இரவு வெளியே போனவர் விடிகிறவரை உள்ளே வரவில்லை. வைக்கோல் போருக்குப் பக்கத்தில் போய்ப் படுத்துக் கொண்டார். விடிந்ததும் போய் ஒரு கொலுத்துக்கார மேஸ்திரியைக் கூப்பிட்டு வந்து வீடு கட்டும் தன் திட்டத்தைப் பிரஸ்தாபித்தார். அன்று காலையில் அவருக்குக் கூழ் எடுத்துக் கொடுக்க அவள் செல்லவில்லை. அவரும் அவளைக் கூப்பிடவில்லை. ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொள்ளவே இல்லை.

வீட்டுவேலை முதலில் நிறைய செலவு வாங்கியது. அப்போதெல்லாம் இது எல்லாமே தன் பொருட்டா என்று அவளுக்குக் கொஞ்சம் சங்கடமாகவே இருந்தது. ஆனால் ஒரு பெரிய வீடு என்பது ஒரு குடும்பத்துக்கு எவ்வளவு பெரிய அந்தஸ்து கொடுக்கக் கூடிய சங்கதி என்று உணர்ந்தபோது

186 / பாவண்ணன்

சந்தோஷமாக இருந்தது. மாமனார்க்கு இந்த விஷயத்தில் இதுவரைக்கும் ஆர்வம் இல்லாமல் இருந்து, தன் விஷயம் அந்த ஆர்வத்தையும் அவசியத்தையும் தூண்டிவிட்டது என்று நினைத்துக் கொண்டாள். ஊர்க்காரர்கள் கவனம் முழுக்க அந்த வீட்டின் மீதே குவிந்தது. அவர்கள் முகங்களில் அதிசயமும் பொறாமைமும் படியத் தொடங்கின. ஏற்கனவே ஐயர் எல்லா நிலத்தையும் அவருக்கு எழுதிக் கொடுத்தது 'சும்மா கிடந்த கவுண்டனுக்கு ஓர் அந்தஸ்தையும் கௌரவத்தையும் உருவாக்கி விட்டது' என்று மனம் வெந்தவர்கள் வீட்டின் விஸ்தீரணத்தைப் பார்த்துவிட்டு ஜாடை பேசினார்கள். அதே சமயம் பேரும் புகழும் வந்து சேரத் தொடங்கியது. அம்மன் கோயிலுக்கு அவர் தர்மகர்த்தாவாக ஆனார். வசூல் கணக்கு விஷயத்தில் பித்தலாட்டம் செய்து அகப்பட்டுக் கொண்ட பழைய தர்மகர்த்தாவிற்கு மாமனாரைக் கண்டதும் எரிச்சல் பொங்கிவந்தது. "புதுப்பவிஷை எத்தன நாளைக்கு, பாக்கலாம்" என்று உள்ளுக்குள் கறுவினார். எல்லாருடைய பேச்சுக்களையும் தாண்டி வீட்டுவேலை நல்லபடியாய் முடிந்தது. புது அறையில் அவளுக்கு ஆனந்தமயமான அனுபவங்கள் காத்திருந்தன. அப்போது அவளுக்குத் தான் மிகவும் அதிர்ஷ்டம் செய்தவள் என்ற எண்ணம் தோன்றியது. எல்லாக் கடவுள்களையும் மனசுக்குள் கூப்பிட்டு நன்றி சொன்னாள். அந்த நாள்களில்தான் பார்வதி உண்டானாள்.

"எவ்ளோ நேரம்தான்டி அப்படியே ஒக்காந்துக் னிருப்பே. உள்ள வந்து வயித்துக்கு கஞ்சி ஏதாச்சிம் ஊத்திக்க கூடாதா?" என்று பின்கட்டுக்கு வந்த நாவாம்பாள் கூப்பிட்டதும் தான் அவள் சிந்தனைகள் கலைந்தன. அவசரமாய்த் தன் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள். மூக்கை உறிஞ்சிச் சிந்திவிட்டு முந்தானையால் துடைத்துக் கொண்டாள். அழுததில் அவள் கண்கள் பழம்போலச் சிவந்திருந்தன. "ஏந்து வாடி" என்று நாவாம்பாள் மீண்டும்

அழைத்தாள். "இதோ வருகிறேன்" என்று சொல்வதுபோல அவள் தலை அசைந்தது. வார்த்தைகள் வரவில்லை. உதடுகளைக் கடித்துக் கொண்டாள். தலை முடியை உதறி மீண்டும் கொண்டையாக முடிந்து கொண்டாள். அவளைப் பார்த்த படியே நாவாம்பாள் மாட்டுக் கொட்டகைக்குள் சென்றாள். அவளைப் பார்த்ததும் பசுக்கள் தலையை நீட்டிக் குனிந்தன. "க்ளங் க்ளங்" என்று மணிகள் அசைந்தன. "இந்த ருக்குவ வேற இன்னம் காணம். எங்க போனாளோ தெரியலியே" என்றபடி காலடியில் புல்லும் சாணமுமாய்க் குழைந்து கிடந்த சகதியை அகற்றிவிட்டுப் புதிய புல்கட்டிலிருந்து கொஞ்சம் புல்லைக் கொண்டுவந்து போட்டாள். அதற்குள் அவள் தோள்பட்டைகள் வலியெடுத்தன. பசுவின் நெற்றியில் தடவித் தந்தபடி ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டாள். அதிக அளவில் சாணம் விழுந்திருந்தது. ருக்கு வராமல் இருந்தால் நிறைய வேலை பாக்கியாகி விடும் என்று தோன்றியது. அவள் பார்வை மீண்டும் தலைட்சுமியின் பக்கம் விழுந்தது.

அறைக்குள் கிழவரும் இதேபோலவே எங்கோ பார்வை நிலைகுத்திக் கிடக்க உட்கார்ந்திருக்கும் காட்சி மனசில் எழுந்தது. கிழவி பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைக் கவனிக்காமல் தலை கவிழ்ந்தபடி இருந்தாள் தலைட்சுமி. அவள் விரல்கள் கணுக்காலில் இருந்த ஒரு தழும்பைத் தடவிக் கொண்டிருந்தன. வீட்டில் எல்லாருமே துரைசாமியின் போக்கில் அதிருப்தி கொண்டிருந்த நேரத்தில் நடந்த விஷயம் மனசில் அலைபாய்ந்தது.

பள்ளிக்குப் போவதாய்ச் சொல்லும் துரைசாமி விழுப்புரத்திற்கு வண்டியேறிச் சினிமாக்களுக்குப் போய்க் கொண்டிருந்த காலம் அது. ஒவ்வொரு முறையும் யாராவது பையனோ அல்லது ஆசிரியரோ வந்து விஷயத்தைச் சொல்லி விடுவார்கள். அது கிழவருக்கு உள்ளூர அவமானமாக இருந்தது. எத்தனையோ முறை அவனுக்கு வாயால்

188 / பாவண்ணன்.

புத்திசொல்லிப் பார்த்தார். பேச்சும் கைகளும் வராத பிள்ளைக்கு மருத்துவம் செய்ய அலைவதா, போக்கு சரியில்லாத பேரனைக் கவனிப்பதா என்கிற எரிச்சலில் அவர் தவித்துக் கொண்டிருந்தார். கோபத்தின் உச்சியில் ஒரு நாள் அவன் கைகால்களைக் கட்டிப் பின்பக்கம் தூக்கி வந்து மாட்டுக் கொட்டகையின் இறவாணத்தில் தலைகீழாய்க் கட்டித் தொங்க விட்டுவிட்டார். மாடுகள் சுலபமாய்ப் புருந்து வரும் பொருட்டு வழக்கத்தை விட உயரமாக் கட்டப்பட்ட கூரை அது. விறுவிறுவென்று நடந்து பக்கத்தில் போரில் இருந்து கொஞ்சம் வைக்கோலை உருவி அவனுக்குக் கீழே குவித்தார். அவன் தலைக்குக் கீழே இரண்டு மூன்றடி இடைவெளியில் தரைமீது வைக்கோல் இருந்தது. கட்டப் பட்ட நிலையில் “ஐயோ தாத்தா...ஐயோ தாத்தா” என்று அலறினான் துரைசாமி. “தாத்தா...இனிமே சத்தியமா போவமாட்டன்...தாத்தா...இனிமே சத்தியமா போவ மாட்டன்” என்று தொண்டை கிழியக்கத்தினான் அவன். கண்களில் பீதி நிறைந்திருந்தது. அவனது சத்தியங்களைக் கேட்க அவர் தயாராக இல்லை. காரியங்களில் முனைப்பாக இருந்தார். துரைசாமி அங்கிருந்த அனைவரையும் அழைத்துக் கெஞ்சினான். “அம்மா..அம்மா” என்று கூவிய போது அவள் நெஞ்சு துடித்தது. ஆனாலும் அவருக்கு எதிராக எதையும் செய்ய முடியாத நிலையில் தவித்தாள். அதே சமயத்தில் எத்தனை முறைகள் கிளிப்பிள்ளைக்கு எடுத்துச் சொல்கிற மாதிரி புத்திமதிகள் சொன்னபோதும் கூட கேட்காத மடையன் அனுபவிக்கட்டும் என்றும் தோன்றியது. இடையில் நெருப்புப் பற்ற வைத்து விட்டார் கிழவர். உலர்ந்த வைக்கோல் மடமடவென்று பற்றி எரியத் தொடங்கியது. புகை மண்டலத்தில் மேலும் சத்தமிட்டு அலறினான் துரைசாமி. கட்டப்பட்ட கால்களை உதறினான். அவன் உதறல்களில் இறவாணக் கம்பங்கள் அசைந்தன. கூரையைத்

தொடுகிற மாதிரி எழுந்த கரிய புகை அவனையே மறைத்தது. அவளுக்கு வயிறு எரிகிற மாதிரி இருந்தது. இறுக்கமான முகத்துடன் மதுரைவீரன் சாமிபோல நின்றிருந்தார் கிழவர். சட்டென அவள் அனைவரையும் தாண்டிப் போய்ப் பாய்ந்து அவளை விடுவிக்கப் போனாள். ஒரு கணம் அதை யாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. வேகமாய்ப் போனவள் முளைக் குச்சியில் மோதி காலைக் கிழித்துக் கொண்டு தடுமாறி நெருப்பில் கால்பதிய விழுந்தாள். எதிர்பாராத ஒரு கணத்தில் எல்லாமே நடந்துவிட்டது. மின்னல் வேகத்தில் கிழவர் பாய்ந்து தலைட்சுமியைத் தூக்கிவிட்டுப் பக்கத்தில் கழுநீர்ப் பானையில் இருந்த தண்ணீரை அவள் காலில் ஊற்றினார். ஆவென்று கூச்சலோடு அவள் மயங்கி விழுந்தாள். அவர் தேகம் நடுங்கியது. அவசரமாய் அவர் வைக்கோல் நெருப்பை அணைத்து துரைசாமியின் கைகால் கட்டுகளை அவிழ்த்து இறக்கினார். மெளனத்திலும் அவமானத்திலும் உறைந்த அவன் தூண் ஓரம் ஒதுங்கி நின்றான். அவரே தலைட்சுமியைத் தூக்கிக் கொண்டு வீட்டுக்குள் வந்தார். நாவாம்பாள் அவரைக் கண்டபடி திட்டத் தொடங்கினாள். முளைக்குச்சி கிழித்த இடம் ரணமாகி இருந்தது. சக்கர நாற்காலியைத் தானே தள்ளிக் கொண்டு அங்கு வந்துவிட்ட ஆறுமுகமும் தனது குழறலான மொழியில் அவரைப் பார்த்து ஏதோ சொன்னான். வாசல்பக்கம் ஓடிய மாமனார் சுற்றுமுற்றம் பார்த்தார். உரமுட்டைகளை ஏற்றிக் கொண்டு போய் வயலில் இறக்கிவிட்டு அப்போதுதான் வண்டியோடு வாசலுக்கு வந்திருந்தான் பிச்சாண்டி. அவர் முகத்தில் தெரிந்த பதற்றத்தைக் கண்டு குழம்பினான். அவனையும் அழைத்துக் கொண்டு மீண்டும் உள்ளே ஓடி வந்தார் அவர். தலைட்சுமியைத் தூக்கிக் கொண்டுபோய் வண்டியில் கிடத்தி ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனார்கள். ஆஸ்பத்திரியில் அவளுக்கு விழிப்பு வந்து விட்டது. அவளைப் பார்க்கப் பரிதாபமாகவும்

190 / பாவண்ணன்

வருத்தமாகவும் இருந்தது. அவளைப் பார்த்ததும் முகத்தை வேறு பக்கம் திருப்பிக் கொண்டார் அவர். கிழிந்த இடத்தில் தையல் போட்டார்கள். அரைமணி நேரத்தில் ஆளே பலவீனமானாள். அவள் கண்கள் துரைசாரியைத் தேடின. வண்டிக்குப் பின்னால் ஓடி வந்த அவன் தலைகுனிந்தபடி சற்றே தள்ளி நின்றான். அவன் பார்வை பட்டதுமே அவன் உடைந்துபோய் கண்ணீர் சொரிந்தான். அவள் மார்பு வேகமாய்த் துடித்தது. “இனிமேலாவது ஒழுங்கா ஸ்கூலுக்குப் போய் படிடா” என்று தழுதழுக்கச் சொன்னாள். அவன் எதுவும் பேசவில்லை. மூச்சு வாங்க அமுதான்.

அவன் உறுதி மிகவும் பலவீனமானது என்பதைச் சில நாள்களிலேயே உணர்ந்து கொண்டாள் தனலட்சுமி. பள்ளிக்குச் செல்லாமல் மறுபடியும் சினிமாவுக்குப் போகத் தொடங்கிவிட்டான் என்கிற விஷயம் அவளைச் சங்கடத்துக்குள்ளாக்கியது. கிழவர் அதை மௌனமாக எதிர்கொண்டார். எதுவாக இருந்தாலும் வாய் அதட்டலாகவே அவர் முடித்துக் கொள்ளத் தொடங்கினார். இருந்தபோதிலும் யாரையும் பொருட்படுத்தாமல் ஒரு முட்புதர்போல அவன் தன் விருப்பம்போல வளரத் தொடங்கினான். நுணுக்கமான விதத்தில் எல்லாரையுமே அலட்சியம் செய்யத் தொடங்கினான். அந்தக் குடும்பமே படிப்பு வாசனையும் நாகரிகமும் அறவே இல்லாத பட்டிக்காட்டுக் குடும்பம் என்பது போலவும் அக்குடும்பத்திற்கு நாகரிக அடையாளத்தைக் கொடுப்பதற்காகவே தான் பிறந்து வளர்ந்தது போலவும் நடக்கத் தொடங்கினான் அவன். அவனது கவனம் முழுக்க முழுக்க வேறு திசையில் குவிந்திருப்பதை அவள் தாமதமாய்ப் புரிந்து கொண்டாள். அவன் பொருட்டு வீட்டில் தினமும் ஏதாவது கசப்பான பேச்சுவார்த்தை இருந்தது. ஓர் இரவில் அவனுக்குச் சோறு பரிமாறும் போது மனக்கசப்பை எடுத்துச் சொல்லும் முறையிலும் கெஞ்சும் வகையிலும்

அவனுக்கு நிறையப் புத்திமதிகள் சொன்னாள் அவள். ஆனாலும் எந்தப் பயனும் அமையவில்லை.

கிழவர் இல்லாத ஒரு நாளில் அவன் குழைந்து குழைந்து பேசியதெல்லாம் ஞாபகத்தில் பொங்கி வந்தது. அப்போது அவள் சமையல் அறையில் வேலையை முடித்துவிட்டு ஆறுமுகத்தை அழைத்து வந்து கழிப்பறையில் உட்கார் வைத்துவிட்டுத் தனியே காத்திருந்தாள். அந்தக் கணத்தில்தான் அவன் கதவருகே நின்று கொண்டு சைகை செய்து கூப்பிட்டான். அவள் கழிப்பறைப்பக்கம் கையைக் காட்டி விட்டு பொறுத்திருக்கச் சொன்னாள். அவள் நிலை கொள்ளாமல் கூடத்தில் குறுக்கும் நெடுக்குமாய் நடந்து கொண்டிருந்தான். ஆறுமுகத்தை மறுபடியும் அறைக்குள் கொண்டுபோய் விட்டு விட்டு வெளியே வந்து அவனிடம் "என்னடா?" என்றாள். "அவசரமா நூறு ரூபா வேணும்மா" என்று பரபரத்தான் அவன்.

அவள் அதிர்ச்சியடைந்தாள். சந்தேகத்தோடு அவனைப் பார்த்தாள். "எதுக்குடா அவ்ளோ பணம்" என்று கேட்டாள். அவன் சட்டென்று முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு "மெட்ராஸ்ல ஒரு வேல வாங்கித் தரன்னு சிநேகிதக்காரன் ஒருத்தன் சொல்றான். அதான் என்ன வேலன்னு போய் பாத்து வரலாம்ன்னு..." என்றான். அக்குரலையும் முகபாவத்தையும் அவள் நம்பினாள். "இப்பவாவது என் புள்ளைக்கி புத்தியக் குடுத்தியே தாயே, அது போதும். இனி மேலாவது கட்சி, கூட்டம்ன்னு சுத்தாம புள்ள நல்லா இருக்கணும்" என்று மனசுக்குள் பிரார்த்தனை செய்தபடி உள்ளே போய்ப் பணத்தை எடுத்து வந்து தந்தாள். அன்று இரவே ஆள் காணப்படாததைப் பார்த்து, கிழவர் விசாரிக்கத் தொடங்கினார். நடந்ததைச் சொன்னபோது "ஒன் தலைல நல்லாதான் மொளகாத்தூள் அரைச்சிருக்கான், போ" என்று விரக்தியோடு சொன்னார். அவளுக்குப் புரியவில்லை "ஏன் மாமா அப்படிச்

192 / பாவண்ணன்

சொல்லிங்க” என்று தடுபாற்றத்தோடு கேட்டாள். “அவுங்க கட்சி மாநாடு மெட்ராஸ்ல நடக்குது. அதுக்குத்தான் போயிருக்கான் ஒன்புள்ளை. நேரா சொல்லிக் கேட்டா தரமாட்டாங்கன்னு கத சொல்லிருக்கான்” என்றார் அவர். அவள் அதிர்ச்சியில் உறைந்து நின்றுவிட்டாள். இரண்டு நாள்கள் சோறு தண்ணீர் இறங்கவில்லை. மூன்றாம் நாள் அதிகாலையில் அவன் வந்தான். அவள்தான் சென்று கதவு திறந்துவிட்டாள். “எங்கேடா போயிருந்தே?” என்று அவன் கண்களையே உற்றுப் பார்த்தபடி கேட்டாள். அவன் முகம் சட்டென மாறியது. அவள் கண்களை நேருக்கு நேர் பார்ப்பதைத் தவிர்த்தான். இரண்டடி தள்ளி உள்ளே நுழையப் போனவனை அவள் கேள்வி மீண்டும் தடுத்தது. அவன் எதுவும் பேசாமல் அவள் பக்கம் திரும்பினான். “வேலதேடப் போறன்னு காசு வாங்கிட்டுப் போய் மாநாடு பாத்துட்டு வர்றியா?” என்றாள். அவள் குரலில் கோபம் ஏறியது. “அதுதான் தெரிது இல்ல. அப்பறம் எதுக்கு கேக்கறிங்க?” என்றான் அவன். அலட்சியத்துடன் தோளைக் குலுக்கிவிட்டு முகத்தைத் திருப்பினான். புறப்பட முனைந்தவன் போல உட்கதவுப்பக்கம் பார்த்தான். “ஏன்டா இப்படி செய்யற.. ஒரு தடவ சொன்னா புத்தி வராதா...பாடுபட்டு சேக்கற பணத்த இப்படியா கரியாக்கணும். நல்லவனுக்கு புள்ளயா பொறந்து ஏன்டா இப்படி நடந்துக்கற?” என்று படபடப்புடன் கேட்டாள் அவள். “போனா என்னம்மா? எங்க தலைவர் அப்படிப்பட்ட ஆளு தெரியுமா? இந்த உலகத்திலேயே அப்படிப்பட்ட ஆளு கெடையாது. அவரப் பாக்கறதுக்கு போன ஜென்மத்துல புண்ணியம் செய்திருக்கணும். ஒங்களுக்கு எல்லாம் அவரு அருமை எப்படித் தெரியும்?” என்றான் அவன். “ஓஹோ...அப்ப பெத்தவங்களவிட அந்தக் கூத்தாடி அருமைதான் பெரிசாப் போச்சாடா ஒனக்கு” என்று ஆற்றாமையோடு கேட்டாள் அவள். “அம்மா என்ன எது

வேணுமின்னாலும் சொல்லு. எங்க தலைவரப்பத்தி ஒரு வார்த்தையும் பேசக் கூடாது. எனக்கு பொல்லாத கோபம் வரும். அப்பறம் நா என்ன செய்வன்னு எனக்கே தெரியாது'' என்று கத்தினான். அதைக்கேட்டதும் அவள் அதிர்ந்து போனாள். சர்வ அலட்சியமாய்த் தூக்கி எறிந்து பேசும் மகனை உற்றுப் பார்த்தாள். அவளுக்காக ஒரு கணமும் அங்கே நிற்காமல் விடுவிடுவென நடந்து போய் விட்டான். அவள் மெளனத்தோடு அவன் போகும் திசையில் பார்த்தபடி அதிர்ச்சி நீங்காமல் நின்று விட்டாள். அவனை எப்படியாவது தடுக்க வேண்டும் என்று உள்ளூர விரும்பினாள். ஆனால் எதுவும் செய்யாமல் சிலை போல நின்றுருந்தாள்.

தொடர்ந்து அவள் அவனால் அலட்சியப் படுத்தப் படுவது தெரிந்தது. அவள் தன் குறைகளையெல்லாம் தனது பெண்ணிடம் சொல்லி ஆற்றிக் கொண்டாள். அவன் மீது மகன் என்கிற காரணத்தால் பிறந்த பாசமோ, அன்போ எல்லாம் எவ்வளவு கண்மூடித் தனமானவை என்று விரக்தியோடு நினைத்துச் சிரித்தாள். எவ்வளவு துரதிருஷ்டமானவர் தான் என்று தோன்றியது அவளுக்கு. வாழ்வின் ஓட்டத்தில் வாழ்வு மீதான அபிப்பிராயங்களும் கண்ணோட்டங்களும் எப்படி எப்படி எல்லாம் மாறி விடுகின்றன என்று தோன்றியது. துரைசாமியின் முகம் மீண்டும் மீண்டும் அவள் நெஞ்சில் எழுந்து துன்புறுத்தியது.

“ஓன் புருஷன் கூப்புடறான்டி” என்று மீண்டும் பின்கட்டுக்கு வந்த கிழவி சொன்னாள். முந்தானையால் முகத்தைத் துடைத்தபடி மரத்தடியில் இருந்து எழுந்தாள் அவள். முகம் வீங்கிய மாதிரி இருந்தது. காலையில் இருந்து அவனுக்குச் சாப்பாடு எதுவும் தராதது அப்போதுதான் நினைவில் உறைத்தது. அவளைப் பார்த்ததுமே அவன் சீறினான். அவன் குழறல் வினோதமாக ஒலித்தது. கண

194 / பாவண்ணன்

நேரத்திற்குப் பின் அவள் அழுது சிவந்த முகத்தைப் பார்த்ததும் வேகத்தைத் தணித்துக் கொண்டாள். சட்டென்று அவளையே உற்றுப் பார்த்தபடி இருந்தாள். அறையைவிட்டு வெளியேறி அவனுக்குப் பலகாரங்களைக் கொண்டு வந்து ஊட்டினாள். தன் குழறலான குரலில் அவளைப் பார்த்து, "என்ன விஷயம்?" என்றான். அவள் எதுவும் பேசாமல் தலையை அசைத்துக் கொண்டு சிரித்தாள். அவள் அவளது தோளைப் பற்றி "என்ன..என்ன.." என்று நச்சரிக்க ஆரம்பித்தாள். அவள் சிறிது நேர ஆலோசனைக்குப் பிறகு நடந்ததையெல்லாம் புரிகிறமுறையில் எடுத்துச் சொன்னாள். அவள் முகம் சட்டென்று வாட்டம் கொண்டது. தனக்குச் சாப்பாடு வேண்டாம் என்று கையைத் தடுத்தாள். அவள் முகத்தில் விசனம் கவியத் தொடங்கியது. எவ்வளவோ எடுத்துச் சொல்லி ஊட்டப்போனபோது கூட அவள் மறுத்துவிட்டாள்.

ஒருகணம் அமைதி நிலவியது. பிறகு தனலட்சுமி தட்டோடு வெளியேறினாள். அதே நேரத்தில் கதவைத் திறந்து கொண்டு ருக்கு உள்ளே நுழைந்தாள். அவள் முகம் சிவந்திருந்தது. தனலட்சுமியைப் பார்த்த நொடியே அவள் பார்வையைத் தவிர்த்துவிட்டு தலையைக் குனிந்தபடி விறுவிறுவென்று தோட்டத்துப் பக்கம் நடந்தாள். அது சற்றே விசித்திரமான செயலாகப்பட்டது.

சமையலறையில் தட்டை வைத்து விட்டு தனலட்சுமி தோட்டத்துப்பக்கம் வந்தபோது அவள் கிழவியோடு பேசிக் கொண்டிருந்தது கேட்டது.

"அன்னிக்கு அந்த மல்லிகாப் பொண்ணு நீயாவது வந்துடுடின்னு ஆயிரம்தரம் சொல்லிச்சேன்னுதான் ஆயா அங்க போனன். போயி என்ன பிரயோஜனம். செருப்பால அடி வாங்காத கொறைதான்..."

“ஏன்டி...என்ன நடந்தது?”

“கூட்டம்ன்னா அவளோ கூட்டம். ஏகப்பட்ட காருங்க. ஊடு ரொம்பப் பெரிசா ஆடம்பரமா கட்டி இருக்காங்க. ஒரு கல்யாணமே நடத்தலாம். அவ்ளோ பெரிசு. நா மல்லிகா அம்மாவப் பாத்து நாலு நல்ல வார்த்த சொல்லிட்டு வரலாம்ன்னுதான் போனேன். சித்த கொழந்தயப் புடிடின்னு அது எங்கிட்ட குடுத்துட்டு உள்ள போய்டுச்சி. கொழந்தய வச்சிகிட்டு நிக்கும்போது ஒன் பேரன் வந்துட்டாரு. இன்னா ருக்கு எப்படி இருக்குது ஊடுன்னாரு. ரொம்ப நல்லா இருக்குதுன்னேன்”

“எங்கள் எதுவும் கேட்டானா?”

“அவுரு எதுவும் கேக்கல ஆயா. நானாத்தான் வாய வச்சிக்னு சும்மா இருக்காம ஏம்பா இவ்ளோ பெரிசா ஊடு கட்டி இவ்ளோ கூட்டத்த கூட்டி சிறப்பா செய்யறியே. பெத்தவங்களையும் அந்த கெழவன் கெழவியையும் கூப்டாந்து காட்டக் கூடாதான்னு கேட்டுப்புட்டன் ஆயா. அதுக்கு அது கேட்டுச்சிப்பாரு...” என்று சொல்லிவரும்போது அவள் விசும்பினாள். “என்னடி...என்னடி” என்று ஆயா அவளைத் தொடர்ந்து வற்புறுத்தினாள்.

“யாரக் கூப்புடனும் கூப்புடக் கூடாதுன்னு எனக்குத் தெரியும். எனக்கு புத்தி சொல்ல நீ யாரு இங்க. வேலக்கார நாயே. ஒன்னல்லாம் வக்கற எடத்துல வய்க்கணும். எங்க கெழவன் கெழவிக்கு புத்தி இல்லாததால ஒன் நாக்கு இப்பிடி நீருதுன்னு...”

அவளால் முடிக்க முடியவில்லை. அதற்குள் ஓவென்று அழத் தொடங்கிவிட்டாள். தனலட்சுமியின் கண்கள் மீண்டும் கலங்கின. மூச்சை இழுத்தபடி திரும்பியபோது ருக்குவின் பேச்சையெல்லாம் கேட்டபடி கிழவரும் அங்கே நின்று ருந்தார்.

பதினெட்டு

பத்து நாள்களாகக் கோர்ட்டுக்கும் ஸ்டேஷனுக்குமாக அலைந்து கொண்டிருந்தான் துரைசாமி. நிம்மதியான தூக்கம் என்கிற பேச்சுக்கே இடமில்லாமல் போய்விட்டது. அகாலத்தில் கூட மாவட்டத்திடமிருந்து தொலைபேசி அழைப்பு வரும். உடனே கிளம்பிவரச் சொல்லி உத்தரவு போடுவார். அடுத்த நிமிடமே கார் கிளம்பிவிடும். சாராயம் குடித்து நான்கு பேர் மரணமடைந்து விட்ட சம்பவம் அவனைப் பாடாய்ப்படுத்தியது. ஒவ்வொரு நிமிடமும் செத்துச் செத்துப் பிழைத்தான். பயத்தின் பிடியில் சதா நேரமும் தவிக்க ஆரம்பித்தான். திரும்புகிற திசையில் எல்லாம் யாரோ சுட்டிக் காட்டிக் குற்றம் சுமத்துவது போல இருந்தது. மாவட்டம் காட்டிய கருணை ஒன்றின் அடிப்படையில்தான் அவனது உயிரே ஒட்டியிருந்தது. அவர் கைவிடும் தருணம் தனது அழிவுக்காலம் தொடங்கிவிடும் என்று உள்ளூர அவனது மனம் எச்சரித்துக் கொண்டே இருந்தது. எக்காரணத்தை முன்னிட்டும் அவர் வார்த்தைக்கு மறு வார்த்தை சொல்லக் கூடாது என்று முடிவு கட்டினான். எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் வேறு அப் பிரச்சனையைக் கெட்டியாய் பிடித்துக் கொண்டு வீதிக் கூட்டங்கள் போடத் தொடங்கி விட்டார்கள். அந்த நிமிடமே அவன் கைது செய்யப்பட வேண்டும் என்று அவர்கள் கோரினார்கள். அவன் செல்வாக்கையும் வளர்ச்சியையும் காணப் பொறுக்காத சக்திகள் எல்லாம் அவனுக்கு எதிராகத் திரளத் தொடங்கி விட்டன. செயலற்ற ஒரு மனநிலையில் அனைத்தையும் சகித்துக் கொண்டிருந்தான் துரைசாமி.

குடுமியாங்குப்பத்துக்காரனின் சரக்கைக் கலக்காமல் வியாபாரம் செய்ய முடியாது என்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்த சங்கதிதான். இவ்வளவு காலம் எப்போதும் இப்படி நடந்த தில்லை. இந்த முறை எங்கோ பிசகு நடந்துவிட்டது. ஆனால்

கண்டு பிடிக்க இயலவில்லை. குடுமியாங்குப்பத்துக்காரன் ஆயிரம் சத்தியங்கள் செய்துவிட்டான். தன் சரக்கு பழுதற்றது என்பதையே அவன் மீண்டும் மீண்டும் சொல்லிச் சாதித்தான். வெளிப்படையாய் அவனைக் காட்டிக் கொடுக்கவும் முடியாமல் நடந்ததற்கெல்லாம் தானே காரணமென ஏற்றுக் கொள்ளவும் முடியாமல் அவன் மனம் துடியாய்த்துடித்தது.

துரைசாமியின் மனம் விரக்தியில் மூழ்கியது. இவ்வளவு சீக்கிரம் மனம் குலைகிற ஆளாக இருப்பதை நினைத்துக் கூச்சமாக இருந்தது. இந்தனை வருஷங்களாக ஆசை ஆசையாக மனசில் வளர்த்து வந்த கனவுகளெல்லாம் கலைந்து விடுமோ என்கிற கலவரம் ஆளைப் பாடாய்ப் படுத்தியது. வெற்றிப் படிகளில் மெல்ல மெல்ல ஏறிக் கொண்டு இருக்கிறோம் என்கிற பிரமையில் மூழ்கிக் கிடந்தவனை மரணம் கிழித்து விட்டது. இந்த வாழ்க்கையில் இப்படி ஒரு பிரச்சனையை இதுவரை சந்தித்ததில்லை. அதனாலேயே தடுமாற்றம் அதிகமாக இருந்தது. ஒரே ஒரு சம்பவத்தில் ஊரே எதிராகி விட்டது. உண்மையில் ஊர் எப்போதுமே தனக்கு எதிராக இருந்தது போலவும், இந்த ஒரு சம்பவம் வெளிப்படையான எதிர்ப்பினை முன் வைக்கத் தோதாகி விட்டது போலவும் தோன்றியது. நினைக்க நினைக்கத் தலை பாரமானது. ஊரே கூடி புதிய வீட்டில் விருந்துண்டு சென்று அதிக காலமாகி விடவில்லை. அதற்குள் இன்னொரு புதிய காட்சி உருவாகிவிட்டது. இதைத் தடுக்கும் முயற்சியில் தோல்வி ஏற்படுமெனில் தலை தூக்க முடியாமல் போய் விடும் என்று தோன்றியது. அக்கணத்தில் அந்த எண்ணத்தையே தாங்க இயலவில்லை. அச்சம் சூழ்ந்தது. எதிர்பாராத தருணத்தில் கால் சறுக்கி ஒரு பெரிய மலைச்சரிவில் உருண்டு விட்டது போல இருந்தது. மறுகணமே பீதியில் ஆழ்த்தும் அக்கற்பனையை உதறிவிட்டு எழுந்தான். "அதிலேயே ஏன் உழல்கிறாய் மனமே?" என்று அதட்டினான். உடனடியாக மது

198 / பாவண்ணன்

அருந்த வேண்டும் என்று வேட்கை எழுந்தது. எழுந்து அறை மூலைக்குச் சென்றான். மல்லிகாவைக் கூப்பிடலாமா என்று எழுந்த எண்ணத்தை உடனேயே கலைத்து விட்டான். நாற்காலியையும் டீபாயையும் ஃபிரிஜ்ஜிக்கு அருகில் இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டான். விஸ்கி பாட்டிலைத் தொட்டதும் ஏற்பட்ட ஜில்லிப்பில் கை சிலிர்த்தது. நெஞ்சின் வறட்சி அதிகமானது. பாட்டிலை ஊடுருவித் தெரியும் மதுவின் பொன்வண்ணம் கிளர்ச்சி உண்டாக்கியது. திறந்து கொஞ்சமாய் தம்ளரில் நிரப்பி ஐஸ்கட்டிகளைத் தேடி எடுத்துப் போட்டான். சோடாக்கள் கீழ்வரிசையில் நின்றன. உடைத்து ஊற்றிக் கலக்கிக் கொண்டான். நுரைத்துப் பெருகும் பானம் வெறியூட்டியது. நரம்புகளில் வேகம் எழுந்தது. சற்றுமுன்பு தானா பீதியில் ஆழ்ந்து கிடந்தோம் என வியப்பு மேலிட்டது. பருகப்பருக ஆறுதல் படர்வதுபோல இருந்தது. அதை விடாமல் பற்றியபடி சோகத்தில் இருந்து மீண்டுவிட வேண்டும் என்று எண்ணிய கனமே மனம் அச்சத்தில் அமிழ்ந்தது. ஏமாற்றப்பட்டு விட்டோம் என்கிற உணர்ச்சி அலைக்கழிக்கத் தொடங்கியது.

தன் தாத்தாவோ அப்பாவோ இத்தகு அலைக்கழிப்புக்கு எப்போதாவது ஆட்பட்டிருக்கக் கூடுமா என்ற எண்ணம் திடுமென எழுந்தது. வெறும் நிலத்துக்காகவே தம் வாழ்நாள்களை ஒப்படைத்துக்கொண்ட விவசாயிகள் அவர்கள். பயிரிடுவதைத்தவிர வேறு எந்த ஞானமும் இல்லாதவர்கள். தன் செல்வத்தைத் தானே அறியாத அஞ்ஞானிகள். பயிரிடுவதில் இருக்கும் எளிய பிரச்சனைகளில் மட்டுமே உழன்று உழன்று மீண்டு விடுபவர்கள் என்று தோன்றியது. பெரிய சவால்களுக்கு ஆசைப்படும் தலைமுறையைச் சேர்ந்த தன்னை ஒத்தவர்களுக்கு அவர்களின் வாழ்க்கையை இளக்காரமாய்ப் பார்ப்பது தவிர்க்கப்பட முடியாதது என்ற எண்ணம் எழுந்தது. வேறு திசை நோக்கி வளரும் மரம் தான்

என்று நினைத்துக் கொண்டான். புதிய சவால்களுக்கு ஆசைப் படுபவன் புதிய பிரச்சனைகளைக் கண்டு இடிந்து போனது ஏன் என்ற கேள்வி முளைத்தபோது தன்மீதே ஓர் அரு வருப்பான அபிப்பிராயம் உதித்தது. புதிய தலைமுறை, புதிய சவால், புதிய வாழ்க்கை என்று நொண்டிச் சாக்குகள் சொல்லித் தன்னைத் தானே ஏமாற்றிக் கொள்கிறோமோ என்கிற கேள்வி அறைவது மாதிரி நீண்டது. உழைப்பில் தனக்கு நாட்டமில்லை என்பதுதான் உண்மை என்ற நிஜம் கசந்தது. எல்லாமே வேஷம். பேராசையில் எழும் வேஷம். உச்ச ஸ்தானத்தை விரும்பித் தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்ட சமாதான ஜாலங்கள். அந்த ஸ்தானத்தை அடையாமல் போய்விடுவோமோ என்கிற ஏக்கம்தான் பாடாய்ப் படுத்திக் கொண்டிருப்பதைத் தெளிவாக உணர முடிந்தது. ஒரு அங்குலம் சறுக்கினாலும் விழப்போவது பாதாளம் என்பதையும் உணர முடிந்தது. மறுகணமே விழக்கூடாது என்கிற வேகம் பரபரப்பூட்டியது. விழமாட்டேன் என்கிற வெறி மூண்டது. தாத்தாவின் முன்னிலையிலும் அப்பாவின் முன்னிலையிலும் விழாது நின்று காட்ட வேண்டும் என்ற பிடிவாதம் வலுத்தது. மூன்று மிடறுகள் தொடர்ந்து மதுவை அருந்தி விட்டு நிமிர்ந்தான்.

சட்டென ஒரு கிழட்டு முகம் மனசில் எழுந்தது. இவ்வளவு நேரமும் அம்முகத்தைத் தாத்தாவாக நினைத்துத் தள்ளிவிட மனசார முயற்சித்திருப்பதாய்த் தோன்றியது. போதையில் அமிழ அமிழ அம்முகம் தெளிவாகப் புலப் பட்டது. சுதந்தரப் போராட்டத் தியாகி சண்முகசுந்தரத்தின் முகம் அது. பஸ் ஸ்டான்ட் ரெட்டியார் ஓட்டலுக்குப் பக்கத்தில் காந்தி மண்டபத்தையொட்டி உண்ணாவிரதம் உட்கார்ந்திருந்தார் அவர். சாராய மரணம் சம்பவித்ததில் இருந்து அம்முகம் அவனைத் துரத்திக் கொண்டு இருந்தது. அடிப்படையில் இந்த ஊரே இல்லை அவர். கள்ளக்

200 / பாவண்ணன்

குறிச்சிக்காரர். கட்டித் தந்த பெண்ணோடு வளவனுருக்கு வந்து விட்டார். ஒவ்வொரு சுதந்தர நாளிலும் தேசியக் கொடியோடு அந்தக் கிழவர் காந்தி மண்டபத்தை யொட்டி உட்கார்ந்திருப்பார். அவரைச் சுற்றி நிறையத் தட்டிகள் இருக்கும். மது அருந்தாதே. மது மதியைக் கெடுக்கும். கதரை உடுத்து. சுதந்தரம் போற்று. அயல்நாட்டு மோகம் அகற்று. எல்லாமே காந்தி காலத்துப் புத்திமதிகள். வருஷா வருஷம் நடக்கிற இலவச நாடகம் போலவே அந்தக் காட்சி பார்க்கப்பட்டது. ஆனால் சூழலும் சந்தர்ப்பமும் தற்சமயம் கிழவருக்குச் சாதகமாகிவிட்டது. அவர் கோஷங் களுக்கும் போராட்ட முறைகளுக்கும் புதிய மதிப்பு வந்து விட்டது. ஆயுள் முழுக்கப் பொருட்படுத்தப்படாத ஒருவரின் வார்த்தைக்கு ஒரே கணத்தில் கௌரவம் வந்துவிட்டது. போதாக்குறைக்கு எதிர்க்கட்சிகளும் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டு களத்தில் இறங்கிவிட்டன. எல்லா ஆயுதங்களும் தன்னை இலக்காக்கிக் குவிந்துவிட்டதை அவனால் உணர முடிந்தது. அந்த எண்ணத்தையே அவனால் தாங்க இயல வில்லை. தலையில் பட்டபட்டென்று அடித்துக்கொண்டு அந்த எண்ணத்தை விரட்டினான். சகட்டு மேனிக்கு அவனது வாயில் இருந்து கெட்டவார்த்தைகள் புறப்பட்டன. எதிரி எதிரில் இருப்பதாக எண்ணி ஆத்திரத்தைக் கொட்டினான். அவனால் நிதானமாய்ப் பேசவே முடியவில்லை. ஒவ்வொரு வார்த்தைக்கு நடுவிலும் அசிங்கமான கெட்டவார்த்தை ஒன்று கலந்து விழுந்தது. எழுந்து நின்று டீபாயை உதைத்துத் தள்ளினான். சுய நினைவின்றிப் பிதற்றியபடி அறைக்குள்ளேயே உலாத்தினான்.

பெரிதாகச் சத்தம் கேட்கவே மாடிஏறி வந்த மல்லிகா அவனது நிலையைக் கண்டு அதிர்ச்சியில் உறைந்து நின்றாள். அவளைக் கண்டதும் அவனது பிதற்றல்கள் அதிகமாயின.

அவள் அவனையே இமைக்காமல் பார்த்தபடி நின்றிருந்தாள். நெஞ்சின் மூலையில் பீதி எழுந்தது. "மல்லிகா..மல்லிகா" என்று அவன் அவளை நெருங்கித் தோளைத் தொட்டான் அவன். அவள் பார்வையில் கனிவை எதிர்பார்த்து மீண்டும் மீண்டும் "மல்லிகா மல்லிகா" என்று பிதற்றத் தொடங்கினான் பிதற்றலின் முடிவில் அழகை வெடித்தது. சிவந்த கண்களில் கண்ணீர் வழிவதைக் காணச் சகிக்கவில்லை. அவள் அவனைக் கட்டிலுக்கு அழைத்துச் சென்று உட்கார வைத்தாள்.

"எல்லாமே போவப்போவுது மல்லிகா...எல்லாமே போவப்போகுதும்மா..."

அவள் கண்கள் கசியத் தொடங்கின. உள்ளுக்குள் "போகட்டும் போ. எத்தன ஏழைப் பெண்களின் சாபம் இப்பணத்தில் இருக்கிறதோ" என்று சொல்ல நினைத்தாள். நாக்கு எழவில்லை. அடக்கிக் கொண்டாள். மட்டுமல்ல, அவனது சபாவம் அவளுக்கு நன்றாய்த் தெரியும். அவனுக்குத் தேவையானது தீர்ப்போ, ஆலோசனையோ, ஆதரவோ அல்ல. அவை எதையும் எதிர்கொள்ளும் பக்குவம் அவனிடம் சுத்தமாக இல்லை. ஒரு வேளை வெறியைப் பல மடங் காக்கினாலும் ஆக்கிவிடும். அவன் புலம்பலுக்கு ஈடு கொடுக்கத் தக்க ஒரு ஆள்தான் அவனுக்குத் தேவை. எல்லாம் அவளுக்குப் புரிந்துதான் இருந்தது. சத்தம் கேட்டு மாடிக்கு ஓடி வந்தது எத்தனை தப்பு என்று எண்ணம் எழுந்தது.

"எல்லாமே போவப்போவுது மல்லிகா...எல்லாமே போவப் போவுதும்மா.."

"எதுவும் எங்கயும் போவாது. சும்மா இருங்க"

அவள் அவன் கண்களைப் புடவை முந்தானையால் துடைத்தாள். அவன் நிறுத்தாமல் புலம்பினான். அவன் கண்களைப் பார்க்க இரக்கமாய் இருந்தது. அதே தருணத்தில்

202 / பாவண்ணன்

இனம் புரியாத எரிச்சலும் புரண்டது. அவன் குனிந்து அவன் மார்பில் தலைவைத்துக் கொண்டு அமுதான். அவன் கண்ணீர் அவன் மார்பை ஈரமாக்கியது. அவன் சட்டை நனைந்திருந்தது. மீண்டும் உட்காரவைத்துச் சட்டையைக் கழற்றி விட்டுத் துடைத்து விட்டான். உட்கடைக் கோணி அவன் 'மல்லிகா... மல்லிகா' என்று அமுதான். மடியில் படுத்ததும் அவளது வயிற்றையொட்டித் தலையை நகர்த்திக் கொண்டான். அவளுக்கு அருவருப்பாக இருந்தது. முட்டும் அவன் தலையின் பாரத்தைத் தாள இயலவில்லை. பின்பக்கம் கையை ஊன்றி தலையணைமேல் சாய்ந்தான். அவளது அழகை மெல்ல மெல்லத் தணியத் தொடங்கியது. வயிற்றின் வரிகளில் அவன் விரல்கள் அளைந்தன. அவளது மனம் அவளுக்குப் புரிந்து விட்டது. ஆயாசமும் வேதனையும் அவள் மனத்தில் குடியேறின. வயிற்றில் பொங்கி எழுந்த நெருப்பில் தனது கலக்கங்கள் எல்லாம் கரைந்து மறைந்ததைப்போல உணர்ந்தான் அவன். நரம்புகள் புடைத்து எழுச்சி கொண்டன. அவளைத் தழுவத் தழுவத் தன்மீது கவிந்த பயம் விலகி விடுவது போல இருந்தது. அதுவரை அனுபவித்தறியாத அமைதியை அவன்மனம் கண்டு பிடித்தது. உடல் தளர்ந்த புள்ளியில் அவன் அந்த அமைதியில் திளைக்கத் தொடங்கினான். முகத்தை மூடிக் கொள்ளும் சிறுகுழந்தை போல அவனுக்கு அந்த அமைதிக்குள்ளேயே புதையுண்டு விட வேண்டும் என்று ஏங்கினான். கண்களைத் திறந்தால் அமைதியை நழுவி விட்டு விடுவோமோ என்கிற சந்தேகத்தில் மூடியபடியே அந்த அமைதியைத் தழுவினான். அந்தப் புள்ளியில் அவன் மனம் மிதப்பதுபோல உணர்ந்தான். எப்போது தூங்கத் தொடங்கினோம் என்று தெரியாமலேயே தூங்கி விட்டான்.

தொடர்ந்து தொலைபேசி மணி அடிக்கிற சத்தத்தைக் கேட்டுத்தான் அவன் விழித்தெழுந்தான். ஒருகணம்

அமைதியை விட்டு விலக மனமின்றிக் கவனித்தபடி இருந்தான். அறை இருண்டிருந்தது. ஜன்னல் வழியே இருட்டைச் செலுத்தியபடி வானம் இருண்டிருந்தது. கண்சிமிட்டும் நட்சத் திரங்கள் தெரிந்தன. மறுகணமே உடலில் வேகம் குடி கொண்டது. எழுந்து தாவி தொலைபேசியை எடுத்தான். மறு முனையில் பழக்கமான கரகரத்த குரல் கேட்டது.

“என்னப்பா...இவ்ளோ சீக்கிரமா தூக்கமா?”

“மாவட்டம்” என்று மனம் சுட்டிக் காட்டியது. உடலிலும் மனத்திலும் சட்டெனச் சுறுசுறுப்பு ஏறியது. அமைதியைக் கிழித்துக் கொண்டு திடுமெனப் பீதி எழுந்தது.

“இல்ல ஐயா...பாத்ரூம் போயிருந்தன்”

“சரி இங்க கொஞ்சம் வரயா..”

“தோ கௌம்பிட்டன் ஐயா”

“எதுக்குன்னு கேக்க மாட்டாயா?”

“ஐயா சொன்னா எல்லாம் நல்லதுக்குத்தான் இருக்கும். தோ கௌம்பிட்டன் ஐயா”

“எல்லாம் அந்தக் கேஸ் விஷயம்தான்..வா”

“சரிங்க ஐயா..”

தொலைபேசி இணைப்பு துண்டிக்கப்பட்டது. அதற்குள் அவன் முகம் வியர்த்தது. அப்போதுதான் அருகில் மல்லிகா இல்லாதது புரிந்தது அவனுக்கு. போதை முற்றிலுமாக இறங்கி இருந்தது. அதுகூட நல்லதிற்குத்தான் என்று தோன்றியது. போய் முகம் கழுவி உடை மாற்றினான். அலமாரியைத் திறந்து கொஞ்சம் பணத்தை எடுத்து வைத்துக் கொண்டான். கீழே இறங்கி வந்தபோது மல்லிகா தொலைக்

204 / பாவண்ணன்

காட்சி பார்த்தபடி இருந்தாள். அவள் அருகே தலையில் வேலைக்காரி உட்கார்ந்திருந்தாள். அவள் மடியில்தான் குழந்தை ஆடிக் கொண்டிருந்தது. வேகமாக வந்து அவள் அருகில் நின்றான் அவன். சட்டெனத் திரும்பி புருவத்தை யுயர்த்தி அவனைப் பார்த்தாள் அவள். "விழுப்புரம் வரிக்கும் போய்வரன்.. வர நேரமாவும்" என்றான். அவன் குரல் முற்றிலுமாக மாறி இருந்தது. ஒருவிதமான இறுக்கம் குடிகொண்டிருந்தது. சில மணி நேரங்களுக்கு முன் குழறியவனா இவன் என ஆச்சரியமாயிருந்தது. அவள் குழம்பிப் போய் நின்றாள். "ஏன் தடிமாடு மாரி நிக்கற? அந்தக் கார் சாவியக் குடு" என்று கேட்டான் அவன். "டிரைவர் இப்பத்தான் வீடுவரிக்கும் போய்ட்டு வரன்னு சொல்லிட்டுப் போனாரு. வந்தப்பறம் போங்களேன். இந்த நெலைல..." என்று தயங்கினாள் அவள். "குடிச்சிட்டு வண்டி ஓட்டனா செத்துடுவன்னு பாக்கறியா...இங்கயே இருந்தா கூடச் சாவு வந்துடும்டி. மொதல்ல சாவிய எடுடி.." என்றான் அவன். குரலில் எரிச்சல் படரத் தொடங்கி இருந்தது. அவளுக்கு யோசிக்கக் கூட நேரமில்லை. எல்லாக் கட்டத்திலும் அவனோடு ஒரு எல்லைக்கு மறு பக்கத்தில் நின்றுதான் பேசவேண்டி இருப்பதைப் புரிந்து வைத்திருந்தாள் அவள். மெளனமாய்ச் சாவியை எடுத்து நீட்டினாள். "பாத்து.." என்று மட்டும் ஒரு வார்த்தை சொன்னாள். அவன் அந்த வார்த்தையை யோ, அவளையோ பொருட்படுத்தவில்லை. குழந்தை அவள் இருந்த திசையில் கையை நீட்டிச் சிரிப்பதைக் கூட கவனிக்கவில்லை அவன். புறப்பட்டுவிட்டான்.

ஒளிவெள்ளத்தைப் பாய்ச்சியபடி ஊர் எல்லையைத் தாண்டி ஓடியது கார். ஜன்னலூடே வந்த குளுமையான காற்று கழுத்தோரம் பட ஆரம்பித்ததும் சிலிர்த்தது. மாவட்டத்தை முற்றிலுமாக நம்பிக் கொண்டிருந்தான் அவன். ஒருபோதும் அவர் கைவிடமாட்டார் என்று அவனுக்குப்பட்டது. பல

வருடங்களாகத் தொடரும் உறவு அது. குரு, சீடன் என்கிற நிலைக்கும் தந்தை, மகன் என்கிற நிலைக்கும் நடு நிலைப்பட்ட உறவு அது. மாவட்டத்தைச் சுற்றி எப்போதும் ஒரு பெரிய கூட்டம் உண்டு. ஒரு மாநில அமைச்சர் கூட இதே பகுதியைச் சேர்ந்தவர்தான் எனினும் அவரையும் மீறிய செல்வாக்கு மாவட்டத்துக்கு உண்டு. மாவட்டத்திற்கு ஒரு போதும் அமைச்சராகும் ஆசை இல்லை. தலைவரே இரண்டு முறை அவரைக் கேட்டும் கூட விடாப்பிடியாக மறுத்து விட்டார் அவர். மந்திரிகளை உருவாக்குவதுதான் ஒரு நல்ல மாவட்டத்தின் கடமை என்பது அவர் வாதம். பத்து வருஷங்களுக்கு வேறு கட்சியில் இருந்தவர் அவர். அக் கட்சியில் இருந்து தலைவர் விலகிப் புதுக்கட்சி தொடங்கிய போது அவருக்குத் துணையாக நின்ற தூண்களில் ஒருவர் அவர். அவருக்குப் பின்னால் கட்சியில் சேர்ந்தவர்கள் எல்லா ரையுமே அவர் பல உயர் ஸ்தானங்களில் அமர்த்தினார். ஒரே சமயத்தில் அவருக்கு நன்றிக்கடன் பட்டவர்கள் எங்கெங்கும் நிறைந்திருந்தார்கள். எந்தக் காரியத்தையும் ஒரு கணத்தில் வெற்றிகரமாய் முடிக்க இச்செல்வாக்கு அவர்க்குப் பயன் பட்டது. ஒரு துறை சார்ந்த அமைச்சரைக் காட்டிலும் செல்வாக்கு மிக்கவராக உலகுக்குத் தெரியும் பிம்பம் மிகப் பெரிதாக இருந்தது.

மாவட்டத்தின் வீடு விழுப்புரத்தின் முக்கியமான பகுதியில் இருந்தது. இதற்குமுன் புறநகரில்தான் ஒரு வீட்டில் குடியிருந்தார் அவர். அதற்குப் பிறகுதான் அவர் இந்த வீட்டைக் கட்டிக் குடிவந்தார். உண்மையில் அவர் இதற்காகத் துளி கூடச் சிரமப்பட்டுக் கொள்ளவில்லை. ஒரு பெரிய சிமெண்ட் பேக்டரிக்கான லைசன்ஸ் கிடைக்கப் பெரிய பிரமுகர் ஒருவர்க்குச் செய்த உதவிக்குப் பிரதி உபகாரமாய்க் கிடைத்ததுதான் அந்த இடம். இன்னும் பஸ் பர்மிட்டுகள், பிராந்திக் கடையின் பர்மிட்டுகள், என அந்தப்பகுதியில்

206 / பாவண்ணன்

பலருக்கும் அவர் செய்த ஒக்தாசைகள் கல்லாகவும் சிமெண்டாகவும் உருமாறின. முன்னணிக் கம்பெனி ஒன்றின் ஆர்க்கிடெக்டே முன் நின்று பார்க்கிறவர்கள் அசந்து போகிற மாதிரி கட்டிக்கொடுத்தார். இவை தவிர, அப்பகுதியில் மாநில அரசாங்க வேலையில் அமர்ந்த அனைவரின் வாழ்விலும் அவர் பங்கு சிறிதாவது இருந்தது. எல்லாருக்குமே தன் விசுவாசத்தைப் புலப்படுத்த அது ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பமாக அமைந்து அந்த வீட்டை உருவாக்கியது.

வீட்டு வாசலில் காரை நிறுத்திவிட்டு உள்ளே போனான் துரைசாமி. அப்போதும் வாசலில் சில தொண்டர்கள் நின்றுருந்தார்கள். அவனைப் பார்த்துச் சிரித்த முகத்தோடு வணங்கினார்கள். பதிலுக்குப் புன்னகைத்தபடி அவன் உள்ளே சென்றான்.

“வணக்கங்க ஐயா...”

எதையோ எழுதிக் கொண்டிருந்த மாவட்டம் நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்து நட்பு பூர்வமாய்ச் சிரித்தார். “வா...வா... உனக்காகத்தான் காத்திட்டிருந்தன்” என்று அவனுக்கு இருக்கையின் பக்கம் கை காட்டினார். அவர் முகத்திலிருந்து எதையாவது உணர முடியுமா என்று முயன்ற துரைசாமிக்குத் தோல்வியே கிடைத்தது. அவர் கண்களையே பார்த்தபடி இருந்தான்.

“தொண்ணத்தொம்பது பர்சென்ட் ஒன் வேல முடிஞ்சமாதிரிதான். எந்தப் பிரச்சனையும் இல்ல போதுமா”

“அது என்னங்க ஐயா ஒரு பர்சென்ட்...”

“அங்கதான் சிக்கல்...கூட ரெண்டு மூணு செலவாவும் போல இருக்குது. யாருமே மின்னமாதிரி இல்லப்பா.. எல்லாருமே ரேட் வச்சிருக்காங்க, காத்திருக்கும்போதே தூத்திக்கணும்ன்னு கணக்கா இருக்காங்க...”

“என்ன தரணும் ஐயா”

“நா ரெண்டக்குள்ள முடிச்சிரலாம்ன்னு பாத்தன். கூட ரெண்டு ஆவும் போல இருக்குது...”

துரைசாமி மாவட்டத்தின் கண்களையே பார்த்தபடி இருந்தான். விலை சற்று அதிகம் என்று தோன்றியது. ஆனால் பணத்தை இறைத்தே ஆக வேண்டிய கட்டம் இது. வேறு வழியே இல்லை. எத்தனை லட்சங்கள் கொடுத்தேனும் மீள வேண்டும். பல லட்சங்கள் தர எதிர்காலம் காத்திருக்கிறது. கன்னத்தைச் சொர்ந்தபடி மூச்சு வாங்கினான்.

“என்னய்யா மூச்சு வாங்கற, ஒனக்காகத்தான் இவ்வளவும் செய்யறன். இன்னோர்த்தவனா இருந்தா எக்கோடா வது கெட்டுப் போடான்னு விட்டிருப்பன் தெரியுமா..”

மறுகணமே பதட்டம் கொண்டான் துரைசாமி. இருக்கையின் விளிம்புக்கு வந்துவிட்டான்.

“ஐயாவப்பத்தி எனக்குத் தெரியாதுங்களா... ஏதோ யோசன... கொழும்பிட்டேன். நீங்க செய்ங்க ஐயா.. நா ஒங்களத்தான் மலமாதிரி நம்பி இருக்கேன். எவ்ளோ ஆனாலும் பரவாயில்ல, செய்ங்க ஐயா...”

“ந்யூஸ் மேலிடம் வரைக்கும் போய்டுச்சி தொரசாமி. இந்த நேரம் பாத்து சட்டசபை நடக்குது. எதிர்க் கட்சிக்காரங்க கிழி கிழின்னு கிழிக்கறானுங்க. பேப்பர்ல பாத்த இல்ல”

“நீங்க இருக்கற தைரியத்துலதான் ஐயா நா நடமாடறன்”

“பெரியவர் வரிக்கும் ந்யூஸ் போய்டுச்சிப்பா. இந்த மாதிரி நெறைய கேஸ்ங்க. பேசாம கடைங்களையே மூடியலாம்ன்னு யோசிக்கறாராம்”

“ஐயோ... நம்ம கதி...”

208 / பாவண்ணன்

“அதோகதிதான். அவருக்கு பொம்பளங்க கிட்டே ர்ந்து நல்ல பேரு கெடைக்கும். அடுத்த எலெக்ஷனுக்கு இது போதும். நாமதா வேற வழி பாத்துக்கணும்..”

“நமக்கென்னங்க வழி ஐயா?”

“எடுத்தாலும் முழுசா எடுக்க மாட்டாங்க. ஒயின் ஷாப், பிராந்தி ஷாப் இருக்கும். ஏதாவது எடுத்துக்க வேண்டிதுதான்”

“வளவனூருல பிராந்தி ஷாப் வச்சா எப்டிங்க ஓடும். அஞ்சி பத்து குடுத்து க்ளாஸ்ல சாராயம் குடிக்கறவன் அம்பது நூறு குடுத்து எப்பிடிங்க குடிப்பான். கடைய வச்சிகிட்டு ஈதான் ஓட்டணும்.”

“உன்ன யாரு அங்க போய் கட எடுக்கச் சொலறது. இங்க விழுப்புரத்துல எடு”

“அப்ப...அந்தக் கட”

“கடய கொஞ்சம் ஆல்ட்டர் பண்ணி சினிமா கொட்டா கட்டிடு. எடமும் அதுக்கு தகுந்த மாரி விஸ்தாரமாத்தான் இருக்குது..”

துரைசாமி தடுமாறினான். உள்ளே ஏதேதோ யோசனைகள் கொந்தளித்தன. எதுவுமே கோர்வையாக டில்லை. எதுவும் பேசவில்லை. மேசையையே குனிந்து பார்த்தபடி இருந்தான்.

“சரி..எப்பவோ நடக்கப் போவறதுக்கு இப்ப எதுக்குப்பா கவலப்படற. சும்மா வதந்தியா கெடைச்ச சங்கதிதான். நடந்தாலும் நடக்கும். நடக்காம போனாலும் போகும். எதுக்கும் நாம ஜாக்கிரதயா இருக்கணுமின்னு சொன்னா, அப்படியே இடிஞ்சி போய்ட்டியே. இந்த மாதிரிலாம் இருந்தா எதுக்கும் லாயக்குப்பட மாட்ட நீ... ஆம்பளையா தைரியமா இரு..”

பாய்மரக்கப்பல் / 209

“நெறய நஷ்டமாவுமேன்னு யோசிச்சன் ஐயா..
அவ்ளோதான்.”

“இங்க பாரு..இந்த வாழ்க்கையில் லாப நஷ்டம் சகஜம்.
இன்னிக்கு நஷ்டம் வந்தா நாளைக்கி லாபம் வந்துறப்
போவது. வெறும் நஷ்டக்கணக்கு பாத்துகிட்டு உக்காந்தா
காரியம் நடக்காது. வரும்போது நாம யார் கிட்டயாவது
சொல்றமா..போவும் போதும் அதே மாதிரி யார்கிட்டயும்
சொல்லக் கூடாது...அப்பத்தான் அரசியல்ல பொழைக்
கலாம். புரியுதா..”

“சரிங்க ஐயா...”

“அது இருக்கட்டும். நம்ம காரியத்த முடிச்சிரலாமா?”

“சரிங்க ஐயா”

“காலையில் பொட்டியோட வந்துர்றியா?”

“சரிங்க ஐயா..”

மாவட்டம் டெலிபோனை எடுத்து எண்களைச் சுழற்
றினார். டெலிபோன் எதிர்ப்பக்கமாக இருந்ததால் துரை
சாமியால் எந்த ஊர் என்பதையோ, எந்த எண் என்பதையோ
ஊகிக்க முடியவில்லை. பதற்றத்தோடு பார்த்துக் கொண்டி
ருந்தான். எண்களைச் சுழற்றிவிட்டு போனைக் காதருகே
பொருத்தியபடி சோபாவில் சாய்ந்தார் மாவட்டம். மறு
முனையின் பதிலுக்காகக் காத்திருந்தார். பதில் கிடைத்ததும்
எல்லாவற்றையும் சொல்லி முடித்தார் மாவட்டம். பேச்சி
னூடேயே துரைசாமி “அந்த தியாகி உண்ணாவிரதம்” என்று
ஞாபகப் படுத்தினான். கிட்டத் தட்ட எழுந்து நின்றான்
அவன். அவர் அவன் பக்கம் “பொறு பொறு” என்பது போலக்
கையை அசைத்துவிட்டு பேச்சின் இறுதியில் அதையும்
சொன்னார்.

210 / பாவண்ணன்

தொலைபேசியை வைத்துவிட்டு சோபாவில் வசதியாக உட்கார்ந்தார். நின்றுகொண்டிருந்த துரைசாமியைப் பார்த்து உட்காரச் சொன்னார். "ஒன்னும் கவலப்படாத. எல்லாம் நல்லபடியா நடக்கும். ஒனக்கோ ஒன் கடைக்கோ எந்த கெட்டபேரும் வராது. போதுமா" என்று நிதானமாய்த் தைரியம் சொன்னார். துரைசாமியின் மனம் அமைதியடையத் தொடங்கியது.

"சரி...காலைல வரட்டுங்களா ஐயா" என்று விடை பெற்றுக் கொள்ள எழுந்தான். "பொட்டியோட" என்று சொல்லிச் சிரித்தார் மாவட்டம். துரைசாமியின் இதழ்களில் முதன்முதலாக ஒரு சிரிப்பு படர்ந்தது.

பத்தொன்பது

நாவாம்பாரும் தனலட்சுமியும் அன்று காலையிலேயே மைலத்துக்குச் சென்று விட்டார்கள். பிச்சாண்டியும் ருக்குவும் கூட அவர்களோடு சென்றிருந்தார்கள். பால் கறக்கிற வேலையிலிருந்து சாணம் வாரி கொட்டகை கழுவித் தீவனம் போடுகிற வேலை வரைக்கும் எல்லாவற்றையும் முடித்து விட்டுப் போயிருந்தார்கள். வீடே வெறிச்சென்றிருந்தது. வெகு நேரம் வரைக்கும் ஆறுமுகத்தின் அறையில் உட்கார்ந்திருந்தார் கிழவர். ஆறுமுகத்தைக் கவனித்துக் கொள்ளும் வேலை அன்றைக்கு அவருடையதாயிற்று. காலையிலேயே சுட்டு வைக்கப்பட்டிருந்த இட்லியைப் பிட்டு அவனுக்கு அவனுக்கு ஊட்டினார். அவன் ஏதோ ஒரு வகையில் சங்கடப்பட்டுக் கொண்டிருப்பது புரிந்தது. இதனாலேயே அவரிடம் வேகவேகமாக வாங்கிச் சாப்பிட்டான் அவன். அவருடைய சேவையும் கனிவும் அவனைத் தடுமாற வைத்தன. அவரை நேருக்கு நேரர் பார்ப்பதையே தவிர்த்துச் சுருங்கித் தளர்ந்து இயங்கும் கிழவரின் கையையே பார்த்துக்

கொண்டிருந்தான் அவன். ஆன மட்டும் மெளனமாவே இருக்க முயற்சி செய்தான். தனலட்சுமின் மீது அத்தருணத்தில் நிஜமாகவே கோபம் கொண்டான் அவன். அவள் இருந்திருக்கும் பட்சத்தில் இந்த அலைக்கழிப்புகளுக்குத் தன் மனம் ஆட்படாமல் தப்பித்திருக்க முடியும் என்று பட்டது. அதே சமயத்தில் அவள் மீது இரக்கம் பிறக்காமலில்லை. தனக்கும் இந்த வீட்டுக்கும் அவள் ஆற்றிய கடமைகள் ஒரு மனைவியின் பொறுப்புகளை விட அதிகமானவை என்று நினைத்தான். இயல்பாகவே அவள் மனத்தில் அன்பும் சேவை மனப்பான்மையும் ஊறி இருந்தன. விதிபே என்று அவள் எந்தக் காரியத்தையும் செய்ததில்லை. இருந்த போதிலும் எத்தனை முறை தன்னிடம் அவள் வசைபட்டிருப்பாள் என்று நினைத்தபோது குறுகுறுப்பாக இருந்தது அவனுக்கு.

தட்டுகளைக் கழுவிச் சமையலறையில் வைத்துவிட்டு வாசலுக்கு வந்து நின்றார் கிழவர். தான் அருகில் செல்லும் தருணங்களில் ஆறுமுகம் தடுமாறுவதை அவரும் உணர்ந்திருந்தார். தெருவில் பள்ளிப் பிள்ளைகளின் கூட்டம் ஒன்று சென்றது. கேரியரில் கிழங்கு மூட்டையோடு சைக்கிள்காரர்கள் கூவியபடி சென்றான். அப்புறம் சில் பாதசாரிகள். சிலர் அவரை நெருங்கிப் பேச்சுக் கொடுத்தார்கள். கிழவர்க்கும் அவர்களிடம் பேசுவதில் உற்சாகம் இருந்தது. யாராவது துரை சாமியைப் பற்றியோ அல்லது வீட்டு விவகாரம் பற்றியோ பேசும்போதுதான் வருத்தமாக இருந்தது. ஆனால் பழக்கத்தின் காரணமாக ஒரு சிறிய புன்னகையின் வழியே அப்பேச்சைத் தாண்ட அவருக்குக் கை வந்திருந்தது. அப்படிப் பட்ட தருணங்களில் அவராகவே வேறு விஷயத்தைப் பிரஸ் தாபித்துப் பேசத் தொடங்கினார். கர்ப்பிணிப்பெண் ஒருத்தி பிச்சைப் பாத்திரத்தோடு வந்து நின்ற போது அவருக்கு இரக்கமாக இருந்தது. அவளை நிற்கச் சொல்லிவிட்டு உள்ளே சென்று தட்டில் சோறு கொண்டு வந்து போட்டார்.

212 / பாவண்ணன்

குண்டாலில் சோறு வாங்கும்போது அவள் கண்கள் விரிந்தன. அங்கேயே மரத்தடியில் உட்கார்ந்து சாப்பிடத் தொடங்கினாள் அவள். அவள் சங்கடத்தைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு பக்கத்தில் நகர்ந்து படியில் உட்கார்ந்தார் அவர். மனம் நாவாம்பாளின் கர்ப்ப நாள்களை அசைபோட்டது. பிச்சைக்காரி எழுந்து வந்து சொல்லி விட்டுப் போனது கூட அவள் பிரக்ஞையில் உறைக்கவில்லை.

ஆறுமுகத்தைப் பெற்றெடுத்த பிறகு நாவாம்பாள் ஆறுமுறை கர்ப்பமானாள். நாலு பெண் குழந்தைகள். இரண்டு ஆண் குழந்தைகள். ஆனால் ஆறுமே அதிக நாள்கள் நீடித்திருக்கவில்லை. பிறந்த இரண்டு மூன்று மாதங்களிலேயே இறந்து விட்டன. ஒவ்வொரு குழந்தை பிறக்கும் போதும் மனசு எந்த அளவுக்கு ஆனந்தப்படுமோ அதே அளவுக்கு அக்குழந்தைகளைப் புதைக்க எடுத்துச் செல்லும் தருணம் துடித்து விடும். அத்துயரிலிருந்து மீளவே வெகு காலம் ஆகும். நாவாம்பாளுக்கு மாடு கன்றுகளும் தனக்கு நிலபுலனும் மட்டும் இல்லையென்றால் அத்துயரிலேயே இறந்து போயிருந்தாலும் ஆச்சரியப் படுவதற்கில்லை. ஒவ்வொரு பசுவும் நாவாம்பாளுக்கு ஒரு குழந்தைதான் என்று தோன்றியது. ஒரு குழந்தையைக் குளிப்பாட்டிச் சீராட்டுவது போலவே அவற்றையும் அவள் சீராட்டினாள். அவள் குரல்கள், ஏற்ற இறக்கங்கள், கை அசைவுகள் அவற்றிற்கு உடனடியாய்ப் புரிந்துவிடும். அதேபோல் அவற்றின் கோரிக்கைகளும் நிராகரிப்புகளும் கூட அவளுக்குப் புரியும். பரஸ்பரம் இருவருக்குமிடையே ஒரு புரிதல் இருந்தது. நாவாம்பாளுக்கு அடுத்து தன லட்சுமிக்குக் கூட அப்படி ஒரு கலை கை வந்திருந்தது. இதே போன்ற ஒரு புரிதல் ரங்கசாமியிடமும் இருந்தது என்ற ஞாபகம் வந்தபோது அவள் உருவம் மனத்திலெழுந்து அலைந்தது. முனுசாமியின் பிரான்ஸ் பயணத்திற்குப் பிறகு தன்

உயிரையெல்லாம் அவன் மீதுதான் வைத்திருந்தார் அவர். அவன் வழியாகத் தன் ஆசைக்குரிய வனமயில் அருகிலேயே இருப்பதாக ஒரு எண்ணம் கூட அவர் மனசிலெழுந்ததுண்டு. எந்தச் சுகத்தையும் அனுபவிக்காமல் வெகு சீக்கிரத்தில் இந்த உலகத்தை விட்டுப் போய்விட்டாள் அவள். அவனும் அதே வழியில் எல்லாவற்றையும் துறந்து விட்டுச் சென்று விட்டான் என்று தோன்றியபோது மனச்சிலிர்ப்பு கொண்டார் கிழவர். வளவனூருக்கு வந்த பின்பு நாலு வருஷமோ, ஐந்து வருஷமோதான் அவரோடு இருந்தான் அவன். உழைக்கச் சலிக்காத பாட்டாளி அவன். கருக்கலியே ஏற்றம் இறைக்கச் சென்றால் அரைக்காணி நிலத்துக்கும் நீரைப் பாய்ச்சாமல் கீழே இறங்கமாட்டான். அவ்வளவு சுறுசுறுப்புக்காரன். முண்டியம்பாக்கம் ஆலைக்குப் போய் கரும்பு போட்டு விட்டுத் திரும்பிய ஒரு சாயந்தரம் வீட்டுத் திண்ணைமேல் பொம்மை போல உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்க்க அதிர்ச்சியாகவும் ஆச்சரியமாகவும் இருந்தது. பதறிப் போய் அவர் கேட்ட கேள்விகள் எதற்குமே அவன் விடை சொல்லவில்லை. அவன் கண்களில் இனம் புரியாத ஒரு தவிப்பும் சோகமும் குடியேறி இருந்தது. அவன் பார்வையில் படிந்த சஞ்சலத்தைக் காண அவருக்கு வேதனையாய் இருந்தது. "என்னடா...என்னடா ஆச்சு?" என்று பலமுறை கெஞ்சலாகவும் வேகமாகவும் கேட்டுப்பார்த்தார். இறுக்கம் குலையாமல் அவன் உட்கார்ந்திருந்தான். அக்காட்சியைக் காண நெஞ்சு நடுங்கியது. அவரை மீறிக் கண்களில் கண்ணீர் வழிந்தது. அவரது கண்ணீரைப் பார்த்ததும் அவன் விழிகளிலும் கண்ணீர் தேங்கியது. அவருக்கு உடல் நடுங்கியது போல இருந்தது. "மகனே..." என்று தாவிச் சென்று அவனைக் கட்டிக் கொண்டார். அவனை வீட்டுக்குள் அழைத்துச் சென்று சாப்பிட வைத்தார். எந்தப் பிடிவாதமுமின்றி அவன் உண்டு முடித்தான். ஆனால் பழைய மலர்ச்சி, சிரிப்பு, சுறுசுறுப்பு,

214 / பாவண்ணன்

வேகம் எதுவும் இல்லை. எல்லாவற்றையும் தொலைத்தவன் போல எங்கேயோ பார்வை நிலைகுத்த உட்கார்ந்திருந்தான். முண்டியம்பாக்கத்துக்கு அவனோடு சென்ற கண்ணாயிரம் மாமாவாலும் அதிகப்படியான விவரங்கள் எதையும் தர இயலவில்லை. போகும்போது சரியாக இருந்தாகவும், ஆலை வாசலில் ஒரு சாமியார் போலத் தோற்றமளித்த கிழவர் ஒருவரோடு அவன் இரவு முழுக்கப் பேசிக் கொண்டிருந்ததாகவும், எடைபோடும் விவகாரத்தில் அலைந்து கொண்டிருந்ததால் அவர்கள் பேச்சை அவர் கவனிக்கவில்லை என்றும் அக்கிழவர் பிரிந்து போனபிறகு அவன் வாட்டமடைந்ததாகவும் சொன்னார். மீண்டும் ஓடி வந்து ரங்கசாமியின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டார் முத்துசாமி. அவன் படுத்திருந்தான். ஆனால் கண்கள் மூடவில்லை. உத்திரத்தின் ஒரு மூலையில் அவனது பார்வை குவிந்திருந்தது. பதற்றம் கொண்டவன் போலச் சிவந்திருந்தது அவன் முகம். நெற்றி நரம்புகள் முறுக்கி முறுக்கி அடங்கின. அவன் அவஸ்தையைக்காணச் சகிக்கவில்லை.

நாள்கள் நகர நகர அவன் அமைதியும் வலுத்தது. எல்லா வேலைகளுக்கும் கூட வே வந்தான். அந்த விஷயத்தில் மறுப்பு எதுவும் இல்லை. ஆனால் சித்த சுவாதீனம் இழந்தவன் போன்ற முகக்களை மட்டும் மாறவே இல்லை. பல சமயங்களில் 'ரங்கசாமி' என்று சாதாரணமாய்க் கூப்பிட்டு அவன் திரும்பும்போது அவனது பார்வை ஒரு குழந்தையைப் பார்க்கிறதைப் போல இருக்கும். அது அவரைக் கலவரத்துக்குள்ளாக்கியது. தலை வெடித்துவிடும்போல இருந்தது. அவன் முகத்தில் ஒரு வெளிச்சம் மெல்ல மெல்ல ஏறிக் கொண்டிருந்தது. கண்களைக் கூசவைக்கிற அவ்வெளிச்சம் ஓர் இடைவெளியை உண்டாக்கியது. அவசரமாகச் சில மந்திரப் பூசைகளுக்கு ஏற்பாடு செய்துவிட்டுப் பலனுக்காகக் காத்திருக்கத் தொடங்கினார். சும்பகோணம் கோயிலில் பிரம்ம

ஹத்தி தோஷம் நீங்கப் பூசைக்கு ஆள் அனுப்பினார். கரும்பை அடுத்து நெல் பயிரிடத் திட்டமிட்டிருந்தார் அவர். நாற்றுவிட நாள்கள் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தன. ஆனால் அவரால் எந்தக் காரியத்திலும் நிம்மதியாய் ஈடுபட முடியவில்லை. எப்போதும் அவனை நினைத்து உழுன்று கொண்டு இருந்தார். எல்லாமே ஒரு புதிராக இருந்தது. பல இரவுகளில் அவன் தூக்கமற்று இருப்பதைக் கண்டு அதிர்ச்சியடைந்தார். தூக்கமிழந்த களைப்பு சிறிதும் பகலில் இருப்பதில்லை. இருட்டில் மல்லாந்தபடி அவன் எதைக்குறித்து யோசிக்கக்கூடுமோ என்று தோன்றியது. ஒரு பெண்ணின் புதிய உறவு அவனில் ஒரு மாற்றத்தைக் கண்டிப்பாக உருவாக்கக் கூடும் என்று நினைத்து கண்ணாயிரம் மாமாவிடம் ஆலோசனை கேட்டார் அவர். இந்த நிலையில் இருக்கிறவனுக்குப் பெண் தர யார் முன்வருவார்கள் என்கிற கேள்வியின் முன் தன் முயற்சியைக் கைவிட வேண்டியதாகியது. இலக்கற்ற அவன் பார்வையையும் மெலியத் தொடங்கிய அவனது தேகத்தையும் முகத்தில் பெருக ஆரம்பித்த வெளிச்சத்தையும் கண்டு அவர் நிஜமாகவே நடுங்கினார். அவர் மனம் முற்றிலும் அமைதி யிழந்து விட்டது. எந்தச் சாபமாவது தன் குடும்பத்தைத் துரத்துகிறதா என்கிற கேள்வி அவரைப் பிசைந்தது. மானசீகமாக எல்லாத் தெய்வங்களிடமும் அவர் வேண்டிக் கொண்டார். உருகிப்போகிற மாதிரி மன்றாடினார். அப்போ தெல்லாம் அவரை மீறி அழுகை பெருகும். அவர் அழுகுரல் அவருக்கே கேட்டுத் திடுக்கிட்டு எழுந்து அவசரமாய்ப் பக்கத்தில் அவனை தேடுவார். அப்போதும் அவர் கண்கள் திறந்தபடியே இருக்கும். முற்றிலும் புறச் சூழலை மறந்த அக்கண்கள் அச்சம் தரும். கடவுளே என்று தலையில் அடித்துக் கொள்வார். நாவாம்பாளின் எந்தச் சமாதான வார்த்தை களாலும் அவரைத் தேற்ற முடியாமல் போகும். இருவரின் நிலையையும் பார்த்து நாவாம்பாளின் கவலை அதிகரித்தது. அவளைப்

216/ பாவண்ணன்

பொறுத்தவரைக்கும் மகனுக்கும் தெய்வத்துக்கும் இடையிலான ஸ்தானத்தைத் தான் ரங்கசாமிக்கு அளித் திருந்தாள் அவள். கோர்க்காட்டில் கல்யாணமான புதுசில் அவளிடம் வம்புக்கு வந்த ரெட்டியாரை விரட்டியவன் அவன்தான். இரண்டு முறைகள் அப்படி தப்பித்திருக்கிறாள் அவள். சின்னப் பையனாக இருந்தாலும் அவன் காட்டிய தைரியத்தால்தான் அன்று பிழைத்தாள் அவள். அதன்பிறகு கழனிக்குத் தனியாகச் செல்லவில்லை அவள். ரங்கசாமி கூடவே சென்றான். "சின்னம்மா" என்று அவனது அழைப்பு அவளுக்குத் தைரியம் கொடுக்கிற ஒன்றானது. மயங்கி இருப்பது போன்ற அவனது நிலையைக் கண்டு அவளும் கலங்கினாள்.

ஓர் அதிகாலையில் அவன் வழக்கமாய்ப் படுத்திருக்கும் இடம் வெறுமையாய் இருந்தது. அதைக் கண்டதுமே துணுக்குற்றார் அவர். நாவாம்பாளும் திகைத்தவள் போல அவரைப் பார்த்தாள். அவசரமாய்க் கழனிக்கும் ஏரிக் கரைக்கும் சென்று தேடினார்கள். எங்கும் இல்லை. ஒரு வாரம் எல்லா வேலைகளையும் விட்டு அயல் ஊர்களுக்கெல்லாம் சென்று தேடிவிட்டுப் பயனில்லாமல் திரும்பினார். அவன் வீட்டை விட்டுப் போய்விட்டான் என்பதையே ரொம்ப நாள்களுக்கு நம்ப முடியாமல் இருந்தது. வீட்டிலும் கழனி யிலும் அவனை ஞாபகப்படுத்துகிற அம்சங்கள் நிறையவே இருந்தன. அவன் பிரிவு ஆழமான ஒரு வடுவை அவர் நெஞ்சில் உண்டாக்கி விட்டது.

வெயில் உறுத்தி உடல் கசகசத்தது. உடலில் ஊறிய வேர்வையை மேல்துண்டால் துடைத்துக் கொண்டு எழுந்தார் கிழவர். அவர் தோள்கள் விம்மின. நடுங்குகிறோமோ என்று எண்ணிக் கொண்டார். மெல்ல உள்ளே வந்து உட்கார்ந்தார். கண்களில் இருள் மூண்டு பிற்பாடு மெல்ல மெல்ல விலகியது. வீட்டு வெளிச்சம் பழகத் தொடங்கியதும் ஆறுமுகத்தின்

அறையில் சென்று எட்டிப் பார்த்தார். பெயர் சொல்லிக் கூப்பிட்டதும் திரும்பிப் பார்த்தான். “ஏதாவது வேணுமா?” என்று கேட்டபோது “வேணாம்” என்று குழறினான். அவருக்கு அவனோடு உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்க வேண்டும் போல இருந்தது. அது ஒன்றின் மூலம்தான் தனது நிம்மதியை மீட்டுக் கொள்ள முடியும் என்று நம்பினார். அதே நேரத்தில் அங்கு தொடர்ந்து நிற்க முடியாததையும் அவர் உணர்ந்தார்.

மீண்டும் எழுந்து தோட்டத்துப்பக்கம் வந்தார். தோட்டத்தில் ஒவ்வொரு பொருள் மீதும் வெயில் பொழிந்து கொண்டிருந்தது. வானம் கண்களைக் கூச வைத்தது. ஒருபுறம் நீண்டிருந்த கீரைத் தோட்டத்தில் கோழிகள் திரிந்தன. பச்சை இலைகள் மீது பூச்சியரிப்பைத் தடுக்கத் துவப்பட்ட சாம்பல் தூள் மின்னியது. தண்ணீர்த் தொட்டியை மூடிய பலகையின் மீது காக்கைகள் உட்கார்ந்திருந்தன. கொட்ட கைக்குள்ளிருந்து கழுத்து மணியசைத்தன மாடுகள். அவற்றின் கால் மாற்றல் கள். வால் அசைப்புகள். நீண்ட சுவாசத்துடனான கண் அசைவுகள். காதுச் சிமிட்டல்கள். உடல் குலுக்கல்கள். தன்னைக் கண்டுவிட்டதைப் புலப்படுத்தும் அவற்றின் அன்பு அவருக்குப் புரிந்தது. சகல உயிர்களிலும் அன்பு குடி கொண்டிருப்பது எவ்வளவு ஆச்சரியம் என்று தோன்றியது. அன்பு பொழியப் பலர் இருந்தும் ரங்கசாமி ஏன் வீட்டைத் துறந்துபோனான் என்கிற கேள்வி மீண்டும் மனசைக் குடைந்தது. நாற்பது வருஷங்களாகியும் விடைகாண முடியாத அக்கேள்வி அவரைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அரித்தபடி இருந்தது.

அவர் எழுந்து போய்ப் பசுக்களின் அருகில் நின்று கொண்டார். ஒவ்வொரு முகமாய்த் தடவிக் கொடுத்தார். காலையில் தனலட்சுமி போட்டிருந்த புல்லை அவை தின்று முடித்துவிட்டிருந்தன. ஒவ்வொரு பசுவாக அழைத்துச்

218 / பாவண்ணன்

சென்றுபோய் தொட்டிப் பலகையைத் தூக்கிவிட்டுத் தண்ணீர் குடிக்க வைத்தார். தவிடும் புண்ணாக்கும் கழுநீரும் கலந்து கலந்து அந்தத் தொட்டியின் ஓரங்களில் பாசிபோல மஞ்சள் நிறத்தில் ஏடு படிந்திருந்தது. அத்தண்ணீரின் புளித்த வாடைக்குக் கட்டுண்டு மூக்கு விறைத்தன அப்பசுக்கள். ஒன்றையடுத்து ஒன்றாக எல்லாப் பசுக்களுக்கும் தண்ணீர் காட்டிய பிறகு கொட்டகைக்குள்ளேயே கட்டினார். நீண்ட சுவாசத்தோடு அவை அவரையே பார்த்தன. அகன்ற, ஈரம் மின்னும் அக்கண்களைக் கண்டபோது மனம் சிலிர்த்தது.

கொட்டகைக்குள்ளேயே ஓரமாய் உட்கார்ந்தார் கிழவர். அந்தப் பசுக்களோடு பசுவாக அவரும் அங்கே இருப்பதைப் போல உணர்ந்தார். அக்கற்பனை அவருக்குச் சந்தோஷமாக இருந்தது. ஈக்கள் கூட்டமாக வந்து அவர் கால் பாதங்களை மொய்த்தன. விரட்டும்போது மூக்கு மேல் உட்கார வந்தன. அவை மொய்க்கும் போதெல்லாம் உடலில் ஒருவிதமான கூச்சம் எழுந்து அடங்கியது. அவர் மீண்டும் அப்பசுக்களின் கண்களையே பார்த்தார். வர்ணத்தால் எழுதியது போன்ற அக்கண்களின் மினுமினுப்பு மனசைக் கிளறியது. சிறிய குண்டு போன்ற கரிய விழிப்பந்துகள் அந்த ஈரப்பரப்பில் ஒரு படகுபோல மிதந்து கொண்டிருந்தன. உற்று உற்றுப் பார்த்த படி இருக்கும். பின்பு சட்டென இமைத்து விட்டு மீண்டும் பாரக்கும். துழாவுவது போலப் பார்க்கும் அப்பார்வையில் எச்சலனமும் இருக்காது. எனினும் அவை எதையோ யாசிக்கின்றன என்று மனசுக்குள் சதா நேரமும் உறுத்திக் கொண்டே இருந்தது. மனசின் அடி ஆழத்தில் இருந்து ஒரு கதை நினைவில் மிதந்தெழுந்தது. கதைதான். ஆனால் அதை நினைக்கும் போதெல்லாம் உண்மையாய்த்தான் இருக்க வேண்டும் என்று மனசு நம்பத் தொடங்கிவிடும். ஒரு முனிவர். காட்டில் வசித்தாலும் அவருக்குக் குடும்பம் இருந்தது. பெரிய குடும்பம். பத்துப் பிள்ளைகள். ஐந்து பெண்கள், ஐந்து

ஆண்கள். எல்லாருமே பேரழகு கொண்டவர்கள். யாருமே காட்டை விட்டு வெளியே வந்ததில்லை. பகலில் தந்தையோடு சேர்ந்து தவம் செய்வார்கள் ஆண்கள். பெண்கள் வீட்டுக் காரியங்கள் பார்ப்பார்கள். காடுகளில் திரிந்து, பழம், கிழங்கு வகைக்களைக் கொண்டு வருவார்கள். பழம் திரட்டி வரப் போன பெண்களை எதிர்பாராமல் ஒரு நாள் வேட்டைக்கு வந்த ராஜகுமாரன் பார்த்து மயங்கிவிட்டான். அவர்கள் அழகில் அவன் அடிமையானான். தன்னை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி அவர்களைக் கெஞ்சினான் அவன். பயந்து போன முனிவரின் பெண்கள் பழங்களை அவன்மேல் வீசி எறிந்து விட்டுப் பீதியுடன் குடிசைக்கு ஓடிவந்து விட்டார்கள். பின்னாலேயே விரட்டி வந்த ராஜகுமாரன் அங்கேயே மறைந்திருந்து தவம் கலைந்து எழுந்த முனிவரிடம் சென்று தன் விருப்பத்தை வெளிப்படுத்தினான். முனிவர் அதிர்ந்து போனார். அது நடக்காது என்று அவனுக்கு எத்தனையோ முறை எடுத்துரைத்தார். அவன் எதையும் ஏற்பதாக இல்லை. காதல் போதையில் அவன் பிதற்றியபடியிருந்தான். ஆண்பிள்ளைகள் அவனைக் காட்டுக்கு வெளியே கொண்டுபோய் விட்டு வந்தார்கள். பிள்ளையின் நிலையைப் பார்த்த ராஜாவுக்கு மனம் வேதனை கொண்டது. துருவித்துருவிக் கேட்டு விஷயத்தைத் தெரிந்து கொண்டான். பிள்ளைக்காகத் தானே சென்று பேசுவதாய்ச் சொல்லி வீரர்களுடன் காட்டுக்குச் சென்றான் ராஜா. தனது பிள்ளையின் ஆசையை முனிவரிடம் முதலில் நயமாகவும், பிறகு அச்சமுட்டியும் சொல்லிப் பார்த்தான். முனிவர் எதற்கும் மசியவில்லை. தன் முடிவில் உறுதியாய் இருந்தார். "இது தகாத ஆசை" என்று திரும்பத்திரும்பச் சொன்னார். ராஜாவுக்குக் கோபம் தலைக்கேறியது. "என் கட்டளைக்கு அடிபணியாவிட்டால் என்ன தண்டனை தெரியமா?" என்று முனிவரைப் பார்த்துக் கர்ஜித்தான். "எதுவாக இருந்தாலும் என் முடிவு இதுதான்"

220 / பாவண்ணன்

என்று தொடர்ந்து தன் மறுப்பைச் சொல்லிக் கொண்டே இருந்தார் முனிவர். எந்த விதமான பதற்றமோ, பயமோ இன்றி ஓர் எலும்பு மனிதன் தனது வார்த்தைக்கு மரியாதை யின்றி மறுத்துப் பேசுவதை ராஜாவால் சகித்துக் கொள்ள இயலவில்லை. "இழுத்துப்போய் இவனைச் சிறை யில் அடையுங்கள்" என்று வீரர்களைப் பார்த்துக் கத்தினான். "இப்போது என்னடா செய்வாய் கிழவா, இந்தப் பெண்கள் எல்லாருமே என் வசம்" என்று எகத்தாளமாய்ச் சிரித்தான். முனிவர் தன் பெண்களையும் ஆண்களையும் கடைசியாய்ப் பார்ப்பதுபோல ஒரு முறை தீர்க்கமாய்ப் பார்த்தார். அவர்களின் கண்களில் கலவரம் தெரிந்தது. பிறகு கண்மூடி ஒரு கணம் மந்திரம் சொன்னார். அடுத்த கணம் அப்பெண்கள் பசுக்களாயிருந்தார்கள். ஆண்கள் காளைகளானார்கள். அந்த ஈரக் கண்களில் மிரட்சி மாறவே இல்லை. எனினும் ராஜா சிறைத் தண்டனையைக் குறைக்கவில்லை. முனிவரைச் சிறை யிலடைத்து சித்திரவதை செய்யத் தொடங்கினான். பசுக்களை மீண்டும் பெண்களாக்கும்படிக் கட்டளையிட்டான். கெஞ்சினான். மிரட்டினான். கோபத்தில் கத்தினான். எதற்கும் மசியவில்லை முனிவர். வதை தாளாமல் அவர் இறந்த பிறகு மாற்று மந்திரம் சொல்ல வழியில்லாமல் அப்பெண்கள் பசுக்களாகவே நின்று போனார்கள். பிறகு அந்த வம்சம் வளர்ந்து விட்டது. ஒவ்வொரு பசுவும் விமோசன மந்திரத் துக்குக் காத்திருக்கும் ஒரு பெண் என்பார்கள். அதன் கண்களின் மிரட்சியையும் கலவரத்தையும் பார்க்கப்பார்க்க அக்கதைதான் ஞாபகத்துக்கு வரும். தன் மீதும் ஒரு மந்திரம் செலுத்தப்பட்டு தான் ஒரு காளையாக மாறியிருந்தால் எப்படி இருக்கும் என்று தோன்றும் போதெல்லாம் கசப்பான சிரிப்பு எழுவதைப் போல அப்போதும் சிரித்துக் கொண்டார் அவர். கூடவே தானும் சபிக்கப்பட்ட ஒரு பிறவிதான் என்கிற எண்ணம் எழுந்தது. மரணத்தின் விளிம்பு வரை சென்று பிழைத்துக்கொண்டதை ஒரு சாபமாகவே நினைந்தார் அவர்.

உட்கார்ந்த இடத்திலிருந்து மெல்ல எழுந்தார். மூத்திரமும் சாணமும் கலந்த வாடை வீசியது. மெல்ல அடியெடுத்து வைத்துக் கொட்டகைக்கு வெளியே வந்தார். வெயில் சுட்டெரித்தது. கிரைப் பாத்திகளைத் தாண்டும் போது அவை வதங்கி இருப்பதுபோல இருந்தன. தொட்டித் தண்ணீரில் செம்பை நிரப்பி எடுத்து வந்து ஊற்றினார். இருபது இருபத்தைந்து முறை தொட்டிக்கும் பாத்திக்குமாக நடந்து ஊற்றினார். இப்போது பாத்தியைப் பார்க்க நிறைவாக இருந்தது. நெற்றி வியர்வையைத் துடைத்தபடி வீட்டுப்பக்கம் அடியெடுத்து வைத்தபோது இன்னொரு மூலையில் புதர்போல மண்டியிருந்த செடிகள் கண்ணில் பட்டன. எதற்கும் பயனற்ற புதர் முதலில் அந்த இடத்தில் டிசம்பர் பூச்செடிகளும் கனகாம்பரப்பூச்செடிகளும் தான் இருந்தன. பருவம் முடிந்ததும் அச்செடிகள் எப்படியோ மடிய அந்த இடத்தில் வேறு செடிகள் முளைக்கத் தொடங்கிப் புதராகி விட்டது. வீட்டில் சேர்ந்த கழிவுகளை வீசி வீசி அந்த இடமே மேடாகி விட்டது. அவை எல்லாவற்றையும் அகற்றிச் சுத்தப்படுத்த வேண்டும் என்றும் மொத்தத் தோட்டத்தின் அழகான தோற்றத்திற்கே அது களங்கமாக நிற்கிறது என்றும் அந்த இடத்தில் தென்னங்கன்றுகள் நட வேண்டும் என்றும் தோன்றியது.

பின் வாசலை நெருங்கும்போது ஏதோ ஒரு சத்தம் கேட்டது. ஆறுமுகத்தின் குழறல் அழைப்புத்தான். ஒரு குட்டி நாயின் ஊளை போன்ற அவன் அழைப்புக்கு "இதோ... வரன்.. வரன்" என்று பதில் தந்தபடி கிழவர் உள்ளே சென்றார்.

இருபது

தென்னங்கன்றுகள் வாங்கக் கோலியனூர்க்குப் போய்க் கொண்டிருந்தான் பிச்சாண்டி. கிழவர் வாய்விட்டுக் கேட்டு ஒரு வாரத்துக்கும் மேலாகிவிட்டது. ஒரு நடை சென்று வர

222 / பாவண்ணன்

நேரமில்லாமல் போனது. அரிசி மண்டி வேலை மட்டும் இல்லாமல் இருந்திருந்தால் அவர் கேட்ட மறுகணமே கொண்டு வந்து இறக்கி இருக்க முடியும். அவர் சொல்லி எந்த வேலையையும் அவன் வாழ்வில் மறுத்ததில்லை. தாமதித்தது மில்லை. தவிர்க்க முடியாமல் ஏற்பட்டு விட்ட தாமதம் அவனைக் குற்ற உணர்வு கொள்ளச் செய்தது. மறுமுறை கூப்பிட்டுக் கிழவர் இதுபற்றி எதுவும் சொல்லவில்லை எனினும், அவனுக்கு அவருடைய அமைதியே பெரிய தண்டனையாய்ப் பட்டது.

அவன் கிழவரோடு சேர்ந்து இருபத்தைந்து வருஷங்களாகிவிட்டன. நாவாம்பாளுக்கு ஏதோ ஒரு வகையில் தூரத்துச் சொந்தக்காரனின் பிள்ளை என முதன்முதலில் அவளைத்தேடி வந்து அவன் நின்றபோது அவனுக்குப் பத்து அல்லது பன்னிரண்டு வயதுதான் இருக்கும். ஊரில் ஏதோ பிரச்சனை. அப்பாவும் அம்மாவும் தூக்கில் தொங்கிவிட அவன் அனாதையாகி விட்டான். அனாதைப் பையனிடம் யாரோ நாவாம்பாளின் விவரத்தைக் கொடுத்து அனுப்பி விட்டு கைகழுவிக்கொண்டார்கள். அவன் வந்து அமுதபோது முன்னிருட்டு நேரம். அப்போதுதான் கழனியிலிருந்து கிழவர் திரும்பி இருந்தார். நாவாம்பாளிடம் அவன் தன் கதையைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். அவன் கதையைக் கேட்டு நாவாம்பாளின் கண்கள் கசிந்தன. அவள் கிழவரை அண்ணாந்து பார்த்தாள். "இங்கயே தங்கட்டும் உடு" என்றார் அவர். நாவாம்பாள் உள்ளே சென்று ஒரு இலை நிறையச் சோறு கொண்டு வந்து அவனிடம் கொடுத்தாள். ஏற்கனவே ஒருநாள் முழுக்கப் பட்டினி கிடந்தவன் அரக்கப்பரக்கத் தின்று முடித்தான். தின்று முடிக்கும் வரை அவன் யாரையும் ஏறெடுத்துப் பார்க்கவில்லை. தின்றுவிட்டு இலையைச் சுருட்டி எடுத்துப்போய் வீசிவிட்டுக் கை கழுவிக்கொண்டு வந்தபின்புதான் அவன் கிழவரைப் பணிவுடன் நிமிர்ந்து

பார்த்தான். “என்னடா பாக்கற?” என்று அவனைப் பார்த்துக் கேட்டார் கிழவர். அவன் அவசரமாய் “இல்லிங்க” என்றான். “படிக்கறியா?” என்று அடுத்தபடி கேட்டார். அவன் எந்தப் பதிலும் சொல்லவில்லை. தலைகுனிந்து நின்றிருந்தான். “என்னடா..பதில் சொல்லு” என்று மீண்டும் அவனிடம் கேட்டார் கிழவர். “வேலை செய்றேங்க” என்று சொல்லி முடித்தான் அவன். அவர் திரும்பி “பார்த்தியாடி. மொளக் குச்சி மாதிரி மூனடி இருக்கான். வேல செய்றன்னு எவ்ளோ தைரியமா சொல்றான், பாத்தியா” என்று சொல்லிச் சிரித்தார். பிறகு குளிப்பதற்காகப் பின்கட்டுக்குச் சென்றார். அன்று இரவு மறுபடியும் சாப்பாடு போட்டாள் நாவாம்பாள். எல்லா வேலையும் முடிந்த பிறகு அவனைக் கூப்பிட்டுத் தனக்குத் தெரிந்த சொந்தக்காரர்கள் பெயர்களையெல்லாம் சொல்லிச் சுக சௌக்கியங்களை விசாரிக்கத் தொடங்கினாள். அவள் கேட்கிற பலரின் முகங்கள் அவனுக்கே ஞாபகத்தில் இல்லை. சிலர் ஊர் மாறி இருந்தார்கள். சிலர் இறந்திருந்தார்கள். ஆன மட்டும் ஞாபகத்திலிருந்து உண்மையான தகவல்களைச் சொன்னான் அவன். அவள் துடுமென அழத் தொடங்கி விட்டாள். தாய் வீட்டுடனான உறவே அறுந்துவிட்டதை எண்ணி எண்ணி அவள் அழுதாள். கிழவர்தான் வந்து சமாதானப்படுத்தி அழைத்துச் சென்றார்.

பல வருஷங்கள் கிழவரோடு கழனி வேலைகளில் துணையாக இருந்தான் அவன். ஆறுமுகத்திற்குக் கைகால்கள் துவண்டிருந்த சமயத்தில் விவசாயம் முழுக்க அவன் பொறுப்பில் இருந்தது. அவனை ஒருபோதும் அவர் கடுமையான வார்த்தைகளால் பேசியதில்லை. பேரன் துரைசாமியையும் அவனையும் பலமுறை ஒப்பிட்டுச் சொல்லி அவனை உயர்வாகப் பேசி இருக்கிறார். அவர் பேரனின் செயல்களை முற்றிலும் வெறுத்தார் என்பது எல்லார்க்கும் தெரிந்த விஷயம்தான். ஆனால் வெளிப்பட

224 / பாவண்ணன்

யாக எதையும் சொன்னதில்லை. "தனலட்சுமி தொரசாமிய பெத்ததுக்குப் பதிலா பிச்சாண்டிய பெத்திருந்தா எவ்ளோ நல்லா இருந்திருக்கும். விதியோட வெளையாட்ட பாத்தியா" என்று தூங்கப் போகிற முன்னிரவில் அவர் நாவாம்பாளோடு சொல்லிக்கொண்டிருந்தபோது அவனுக்கு உடம்பு சிலிர்த்தது. அவருக்குப் பேரனாக இருக்கத் தானும் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தபடி கண்களை மூடிக்கொண்டான். அவனுக்கு மனம் நிறைந்தது போல இருந்தது. துரைசாமியும் அவனும் ஏறத்தாழ சமயவயதுக்காரர்களாக இருந்தார்கள். ஆனால் அவனை ஒரு வேலைக்காரனைப் போல் நடத்தவதில்தான் தீவிரம் காட்டினான் துரைசாமி. அவனை இழிவுபட பேசுவதற்கும் கெட்ட வார்த்தை சொல்லிக் கூப்பிடுவதற்கும் குற்றேவல் இடுவதற்கும் தனக்குப் பூரண உரிமை உண்டு என்பது போல நடந்து கொண்டான். ஆனால் எதையுமே வெளியில் சொல்லாமல் மனசுக்குள்ளேயே விழுங்கப் பழகியிருந்தான் பிச்சாண்டி. ஒரு சமயம் வைக்கோல் போருக்குப் பின்னால் நின்று சிகரெட் வாங்கிவர துரைசாமி பணித்தபோது அதை உடனடியாய்க் கிழவரிடம் சொல்லிவிட நினைத்தான். ஆனால் அதன் பின்விளைவுகளை அவனால் கற்பனை செய்து பார்க்க இயலவில்லை. அது அவனைக் கலவரப்படுத்தியது. மறுக் கவும் முடியவில்லை. பின்பற்றவும் இயலவில்லை. தீவிர மான மனப் போராட்டத்திற்குப் பிறகு ஓடிப்போய் வாங்கித் தந்து கொடுத்தான். துரைசாமிக்கு மீசை முளைக்கத் தொடங்கிய காலம் அது.

நிலங்கள் எல்லாம் விற்றுவிட்ட பிறகு அவனுக்கு அதிக வேலை எதுவுமில்லை. மாடுகள் மற்றும் தோட்டம் மட்டுமிருந்தது. அந்த வேலைகள் எல்லாவற்றையும் அவன் தூங்கியெழுந்து நாலைந்து மணி நேரங்களில் முடித்து

விடுவான். அதற்கப்புறம் கிழவர் இடும் சிறுசிறு ஏவல்கள். அவ்வளவுதான். சதாநேரமும் ஏதாவது ஒரு வேலையில் மூழ்கி இருந்தவனுக்குச் சும்மா இருக்க முடியவில்லை. அவனது தவிப்பை உணர்ந்தது போல கிழவரே ஒருநாள் அவனை அரிசிமண்டிக்கு அழைத்துப்போய் வேலைக்குச் சேர்த்துவிட்டார்.

துரைசாமிக்குத் திருமணம் முடிந்ததுமே அவனுக்குத் திருமணம் முடிக்கப் பல முயற்சி செய்தார் அவர். அவருடைய வார்த்தையை எப்போதும் தட்டியதில்லை அவன். அனாதையாக வந்த தன்னை இவ்வளவு தூரம் ஆளாக்கி விட்டவர் அவர் என்கிற நன்றியுணர்வு எப்போதும் அவன் மனத்தில் தேங்கியிருந்தது. அவராகக் கூப்பிட்டு ஒரு மரத்துக்குத் தாலி கட்டச் சொன்னாலும் கட்டுவதற்குத் தயாராக இருந்தான் அவன். ஏழெட்டு இடங்களில் சொல்லி வைத்து இரண்டு மாச இடைவெளியிலேயே ருக்குவைக் கண்டுபிடித்தது அவர்தான். பெண் வீட்டார் மிகவும் தயங்கியதாகப் பிற்பாடு கேள்விப்பட்டான். கிழவர் நேரிடையாய் இதில் ஆர்வம் காட்டுகிறார் என்ற பிறகு யாருமே எதிர்ப்பேச்சு பேசவில்லை. கல்யாணம் நடந்துவிட்டது. வீட்டுக்கு அருகிலேயே சிறிய வீடொன்றைப் புதுத்தம்பதிக்காக ஏற்பாடு செய்து தந்தார் கிழவர்.

மெல்ல மெல்ல வீட்டிலுள்ளோர் போக்கு மாறி வருவதை அவனும் கவனித்தக் கொண்டுதான் இருந்தான். கிழவரின் மதிப்பு குறைந்து வருவதை அவனால் தாங்கிக் கொள்ள இயலவில்லை. நிலங்களை எல்லாம் விற்றதுதான் கிழவர் செய்த முதல் தவறு என்று நினைத்தான். ஆயிரம்தான் பிரச்சனைகள் என்றாலும் அதற்குக் கிழவர் உடன்பட்டிருக்கக் கூடாது என்று தோன்றியது. அதுவே அவரை இறுதிக் கட்டத்தை நோக்கித் தள்ளி வந்துவிட்டது. துரைசாமி தலையெடுத்து கட்சிக்காரனான பிறகு வீட்டுக்குள்ளும் தன்னைப்

226 / பாவண்ணன்

பெரிய ஆளாகக் காட்டிக் கொள்ளத் தொடங்கினான். அந்த வெற்றுச் சவடால்களை அவன் முற்றிலும் வெறுத்தான். கிழவரைப் போலவே அவனும் முகம்சுளிக்கத் தொடங்கினான். கிழவரையும் தனலட்சுமியையும் அவன் எடுத்தெறிந்து பேசி விட்டுச் சென்ற நாள் ஆறாத ரணமாக இருந்தது நெஞ்சில். அன்றிலிருந்து அவன் கொதித்துக் கொண்டிருந்தான். சிறுகச்சிறுக அவன்மீது வளர்ந்து வந்த வெறுப்பு எல்லை மீறியது. பார்த்தால் வெட்டிவிடலாம் என்கிற அளவுக்குக் கோபம் வந்தது. முதல் இதயத்தாக்குதலில் கிழவர் விழுந்தபோது சொல்வதற்காக ஓடிய தருணத்தில் 'சாவட்டும் போடா' என்று அவனையும் மீறி அவன் நெஞ்சிலிருந்து எழுந்த வார்த்தைகளின் அனல் இன்னும் கூட மனசில் வீசுவது போல இருந்தது. இதற்காகவே அவனை வெட்டிச் சாய்த்து விட வேண்டும் என்று தோன்றியது. அடுத்து "வேலக்கார நாய்ங்கள் வயக்கற எடத்துல வச்சிருக்கணும்" என்று ருக்குவைப் பார்த்து அவன் சொன்னதாகக் கேள்விப்பட்டதிலிருந்து அவன் மேலும் கொதித்துக் கொண்டிருந்தான். அன்று முழுக்க அவன் சாப்பிடவே இல்லை. மனம் குமுறிக் கொண்டே இருந்தது. அப்போது உண்மையில் அவனுக்கு ருக்குவின் மீது தான் கோபம் வந்தது. இவள் போனதால்தானே அவன் சொல்ல நேர்ந்தது என்று தோன்றியது. வேகத்தில் அன்று அவளை அடித்து விட்டான் அவன். அடுத்த நாள் விஷயம் கிழவர் வரைக்கும் எட்டியது. மறுநாள் இரவு அவனைக் கூப்பிட்டுப் புத்தி சொன்னார் அவர். தலையை அசைத்துக் கொண்டு பேசாமல் திரும்பி வந்துவிட்டான் அவன்.

அவன் போன நேரத்தில் சொஸைட்டியில் யாரும் இல்லை. சைக்கிளை ஓரமாய் நிறுத்திப் பூட்டி விட்டுப்போய் டி குடித்துவிட்டு வந்தான். பக்கத்தில் சிலர் பேப்பர் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் அருகில் இவனும் போய்ப்

படம் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். அவர்கள் மூன்றுபேர். பேப்பரைக் கையில் வைத்தக்கொண்டு விவாதம் நடத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“இவனுங்க சாராயக்கடைய சாத்திட்டா ஓடனே எல்லா ரும் குடிக்கற நிறுத்திருவானுங்களா..ஒங்க கவுர்மெண்ட் டுக்குப் பொழப்பே இல்லப்பா”

“நிறுத்தறது, நிறுத்தாதது அவனவன் தனிப்பட்ட பிரச்சன. குடிக்கறதுக்குக் கடை இல்லன்னா நூத்துல பாதி பேரு கூடவா குடிக்கறத நிறுத்த மாட்டான். எல்லாம் ஒரு நம்பிக்கைதான்...”

“இந்த நம்பிக்கையில் ஒன்னும் கொறைச்சல் இல்ல. அஞ்சி ரூபாய்ல குடிச்சிட்டு பாஞ்சி ரூபாய வீட்டுக்கு குடுக்கறவன இருபது ரூபாய்க்கும் குடிக்க வச்சிட்டிங் களோடா பாவி. ஒயின் ஷாப்ல கால் க்ளாஸ் அரை க்ளாஸ்ன்னு நீட்டுவான்னு நெனச்சியா. சுளையா இருபது ரூபா நோட்டு நீட்டியாவணும்”

“சாராயக்கடை அவசியமா நாட்டுக்குத் தேவைன்னா, ஒங்க கட்சிய ஆட்சியப் புடிச்சி தெறந்துக்கச் சொல்லு.”

பிச்சாண்டிக்கு அதிகமாகப் புரியவில்லை. அவர்கள் வாயையே பார்த்தபடி நின்றிருந்தான். சிறிது நேரத்துக்குப்பின் வெகுவாய்த் தயங்கித்தான் அவர்களிடம் விஷயத்தைக் கேட்டான். “அடுத்த ஒன்னாந்தேதிலேர்ந்து கடை இருக்கா துப்பா. அதான் விஷயம். ஒணுமின்னா இந்த மாசத்துக்குள்ள குடிச்சி ஆசயத் தீத்துக்க போ...” என்றான் ஒருவன். சட்டென்று அவன் மனம் துரைசாமியை நினைத்தது. அவனுக்கு நிச்சயம் இது ஒரு பலத்த அடியாக இருக்கும் என்று தோன்றியது. அவன் அதிரக் கூடும் என்பது அவனுக்குள் சிறு மலர்ச்சியைக் கொடுத்தது. கிழவரோடு மீண்டும் உறவு

228 / பாவண்ணன்

கொண்டாட அவன் வரக்கூடும் என நினைத்தான். கிழவர் அவனை எப்படி எதிர்கொள்வார் என்று தெரியவில்லை. அவர் அவனை உதற வேண்டும் என விரும்பினான். அடுத்துச் சில கணங்களில் அன்பே உருவான கிழவர்க்கு அது சாத்தியமே இல்லை என்று தோன்றியது.

சொஸைட்டிக்குள் ஆள் நுழைவது தெரிந்ததும் கூட்டத்தில் இருந்து விலகி அவனைத் தொடர்ந்தான். நல்ல கன்றுகளாகப் பார்த்து நான்கு வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டான். சைக்கிளைத் திருப்பி வேகவேகமாய் ஊரை நோக்கி மிதிக்கத் தொடங்கினான்.

வெயிலின் உக்கிரம் தாளமுடியவில்லை. முகத்தில் ஊசி குத்துகிற மாதிரி இருந்தது. வெப்பத்தின் அளவைப் பார்த்த போது இரவுக்குள் மழை வரக்கூடும் என்று தோன்றியது. துரைசாமியை மீண்டும் நினைக்கத் தொடங்கியது மனம். அவனுடைய முரட்டுத்தனத்துக்கு அது சரியான பாடம் என்று தோன்றியது. சாராயச் சாவுகளை அநியாயமாய் மூடிமறைத்து அவன் தப்பித்து விட்டதை ஊரே பேசியது. இந்தச் சரிவு அவனை முற்றிலுமாகக் கீழே இறக்கி விடும் என்று நம்பினான். மறுகணமே அவன்மீது இரக்கம் சுரந்தது. அவன் மீது எரிச்சல் கொள்ளவோ அல்லது அவன் சரிவில் சந்தோஷம் காணவோ தான் யார் என்கிற கேள்வி எழுந்தது. அவனைப் போல இருக்க முடியாத பொறாமைதான் தன்னை அப்படி இயக்குகிறதா என்று யோசித்தான். அவன் மனம் குழம்பியது. அவனுக்கு ஏற்படவேண்டும் என ஒரு முடிவைத் தன் மனம் முன்கூட்டியே கணக்கிட வேண்டிய அவசியமில்லை என்றும் எந்த வகையிலும் அதற்குத் தனக்கு உரிமை இல்லை என்றும் தோன்றியது. யார் செய்த பாவமோ இளமையிலேயே அனாதையாக்கி விட்டது, யார் செய்த புண்ணியமோ இந்த இடத்தில் கொண்டு வந்து சேர்ந்து விட்டது என்று

தோன்றியது. துரைசாமியின் வாழ்விலும் இந்த பாவ புண்ணியக் கணக்கு இருக்கும் என்று நினைத்தான்.

அவன் மனம் மெல்ல அமைதியடைந்து கொண்டிருந்தது. வீட்டை அடைந்தபோது பல வருஷத்து மனக் கொதிப்பு முற்றிலுமாகத் தணிந்து போயிருந்ததை யுணர்ந்தான். அவனது போக்கு அவனுக்கே ஆச்சரியமாக இருந்தது. தென்னங்கன்றுகளை இறக்கியெடுத்துக் கொண்டு தோட்டத் துக்குச் சென்றான்.

கிழவர் புதர்களை வெட்டிச் சரித்துக் கொண்டிருந்தார். கத்தியை ஒங்கும்போது தளர்ந்த கைகளின் வேகம் ஆச்சரியப்படும் விதத்தில் இருந்தது. அவர் அருகில் சென்று "தாத்தா" என்று அழைத்தான் பிச்சாண்டி. அவர் ஒருமுறை திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் வேலையில் மூழ்கிவிட்டார். அவன் மீண்டும் "தாத்தா..கத்தியக்குடுங்க தாத்தா" என்றான். அவன் வார்த்தைகள் எதுவும் அவர் காதில் விழவில்லை. அவன் உடனே குனிந்து அவர் வெட்டிச் சாய்த்த புதர்களையும் முள்களையும் வாரிக் கொண்டுபோய்க் குப்பைக்குழியில் குவிக்கத் தொடங்கினான். தலைட்சுமியும் நாவாம்பாளும் பக்கத்தில்தான் நின்றிருந்தார்கள். அவர்களிடமிருந்து ஒரு மண்வெட்டியை வாங்கி அவனும் இன்னொரு புறத்தில் இருந்து கொத்திச் சமப்படுத்திவிடத் தொடங்கினான்.

"தாத்தா...வர ஒன்னாந்தேதியிலிருந்து சாராயக் கடைய சாத்தப் போராங்களாம். கவர்மென்ட்ல சட்டம் போட்டிருக்காங்களாம்.."

அவன் வார்த்தைகளைத் தாத்தா கவனித்ததாகவே இல்லை. எதுவுமே அண்டாத ஒரு வினோத மனநிலையில் இருந்தார். அவர் முகத்தில் இருந்த பிரகாசம் அவனுக்கு ஆச்சரியமர்க இருந்தது.

230 / பாவண்ணன்

நிலம் சரியானதும் நான்கு கன்றுகளுக்கும் தள்ளித் தள்ளி நான்கு குழிகளுக்கு இடம் குறித்தார் கிழவர். அவர் உடம்பில் இருந்து வியர்வை வழிந்து கொண்டிருந்தது. மூச்சு இறைத்தது. வானையும் பூமியையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். குழிகளைத் தோண்டினான் பிச்சாண்டி. தனலட்சுமியின் பக்கம் திரும்பிய கிழவர் "ஆறுமுகத்தையும் கூபட்டுக்னு வாம்மா" என்று சொன்னார். உள்ளே சென்று சக்கர நாற்காலியில் அவனை உட்கார வைத்துத் தள்ளி வந்தாள் அவள். படிகளில் இறக்க நாவாம்பாள் உதவி செய்தாள். கிழவரின் கோலத்தைக் கண்டு ஆறுமுகத்திற்கு எதுவும் புரியவில்லை. தனலட்சுமியின் பக்கம் பார்த்து "என்ன?" என்று கண்களாலேயே கேட்டான்.

குழிகள் தயாரானதும் பிச்சாண்டி நிமிர்ந்தான். ஒரு கணம் அவன் மேல் பார்வையை ஓட்டினார் கிழவர். பிறகு "அந்தக் கன்னுங்கள எடு" என்றார். அப்புறம் நாவாம்பாளையும் தனலட்சுமியையும் ஆறுமுகத்தையும் அருகில் வரச் சொன்னார்.

"ஆளுக்கொரு கன்ன எடுங்க. எடுத்து நடுங்க, வாங்க"

ஆறுமுகம் வண்டியில் இருந்து இறங்கி ஒரு குழந்தைபோலத் தவழ்ந்து குழிக்கு அருகே வந்தான். முதல் கன்றை அவன்தான் பிடித்து குழிக்குள் இறக்கினான். அவன்கை நடுங்கியது. தனலட்சுமி கன்றைப் பிடித்துக்கொள்ள ஆறுமுகம் தன் ஒற்றைக் கையால் மண்ணைத் தள்ளினான். மணலை அழுத்திச் சரிப்படுத்தினான் பிச்சாண்டி. குடத்தில் தண்ணீர் கொண்டு வந்து ஊற்றினாள் ருக்கு.

"ம்..ஆளுக்கொரு கன்ன எடுத்து நடுங்க, பிச்சாண்டி நீயும் நடுடா. இனிமே இதான் புள்ள, பேரன், பேத்தி எல்லாம்..."

சட்டென்று வெடித்ததைப் போலச் சொன்னார் தாத்தா. எல்லாருமே அரைக்கணம் அவரைத் திரும்பி ஆச்சரியத்தோடு பார்த்தார்கள். கன்றின் மேல் பார்வையைப் பதித்திருந்தார் தாத்தா. புதுத் தண்ணீரில் நனைந்த இளங்கன்றைப் பார்க்க நெஞ்சு குளிர்வது போல இருந்தது. அவர் முகம் நெகிழ்ச்சியில் குழைந்தது.

வினாக்கள்

- 1. காரணம் என்ன?
- 2. காரணம் என்ன?
- 3. காரணம் என்ன?
- 4. காரணம் என்ன?
- 5. காரணம் என்ன?

விடைகள்

- 1. காரணம் என்ன?
- 2. காரணம் என்ன?

விடைகள்

- 1. காரணம் என்ன?
- 2. காரணம் என்ன?
- 3. காரணம் என்ன?

பாவண்ணணின் பிற நூல்கள்

சிறுகதைத் தொகுதிகள்:

1. வேர்கள் தொலைவில் இருக்கின்றன
2. பாவண்ணன் கதைகள்
3. வெளிச்சம்
4. வெளியேற்றம்
5. நேற்று வாழ்ந்தவர்கள்

குறு நாவல்கள்:

1. இது வாழ்க்கையில்லை
2. ஒரு மனிதரும் சில வருஷங்களும்

நாவல்கள்:

1. வாழ்க்கை: ஒரு விசாரனை
2. சிதறல்கள்
3. பாய்மரக் கப்பல்

பாவண்ணனின் 'பாய்மரக் கப்பல்' வாழ்க்கை என்னும் மான்பெருங்கடலில் பயணத்தை தொடங்கிய ஒரு வீவாசாயியின் வம்ச வரலாறு. இதில் வரும் காளம்பு, முத்துக்களம், முனுசளம், ரங்கசளம், ஆறுமுகம் ஆகியோரை இந்தத் தேசத்தில் எங்கும் காணலாம். அனைவரும் உயிர்க் சித்திரங்கள். இவர்கள் வழியாகத்தான் வரலாறு மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து வந்திருக்கின்றது. மனிதர்களின் வாழ்க்கையைக் கலைப்பண்புடன் சித்தரிப்பதில் கைத் தேர்ந்த பாவண்ணன், இந்த நாவலில் விரிந்த சிண்ணையியில் காலத்தின் நகர்தலைக் கையாக்கியுள்ளார்.